

Dubium

- stat si dicatur: qd hoc aggregatus est currēs: subordinatur huic vbo simplici mētalī currir: qz et si reperit ly currir in mēte: simplex illud nō significat nāliter: s; ex ipositione. et subordinat vni plexo nāliter significati: ex actu cōponēdi et itentione cursus. ¶ Ex ista hne seqt̄ p. Qz nullū aggregatū ex vbo pteriti vel futuri tps et picipio pntis tps nō ampliatio: subordinat alicui vbo simplici mētalī nālr significati (p3) qz hoc aggregatū erit legēs. et si subordiat tur illi vbo leger: illud tñ nō significat nāliter: s; ipm cum pōzi plexo subordinat actui cōponēdi futuritiue: et inten-
Cor^m tōi q̄ ē ly legēs significati nālr. ¶ 2° seqt̄. Qz nullū aggregatū ex vbo pteriti vel futuri tps: et picipio eiusdē tps subordinat alicui verbo simplici mētalī (p3) qz hoc aggregatū fuit pteritus: nulli vbo simplici subordinat: nec ēt illud erit futurū: vt p3 ituenti. ¶ 4° ē ista. Aliqd aggregatū ex verbo presentī tps substātiuō et picipio ampliatio: subordinat vni verbo simplici mētalī nāliter significati (p3) nam hoc aggregatū ē potēs: subordinat huic vbo pōt simplici mētalī nāliter significati: sic. n. illa vba: ē: fuit: erit sūt vba simplicia mētalī nālr significati: ita et illud verbuz potest. ¶ Ex ista hne seqt̄ pmo. Qz aggregatus ex verbo presentī: et participio pteriti vel futuri: subordinat vni vbo simplici mētalī nālr significati (p3) qz hoc aggregatū ē futurū: subordinat huic vbo erit. et illud aggregatū ē pteritus: subordinat huic vbo fuit. ¶ 2° seqt̄. Qz aliqd aggregatū ex vbo presentis tps: et picipio pteriti vel futuri tps: subordinat vni aggregato nāli mētalī: ex vbo futuri tps: et participio presentis tps (p3) qz hoc cōplexū est lecturus: subordinat huic mētalī: erit legēs: quare et.

His visis p3: solutio rationis cōcedendo illaz: an xps erit ens: qualitercunq; sumat ly ens (et ad iprobationē) nego pñaz. et cū dī illa pñā est bona: antechristus ē futurus. q̄ atechristus erit: qz p̄dicatū erit participiū futuri tps. q̄ p̄ idēz et alia ē bona. nego an̄s. vnde illa pñtia nō ē bona: qz p̄dicatū ē participiū futuri tps: s; qz cōpositū ex vbo et participio: subordinat vni vbo simplici et mētalī futuri tps: qz idēz ē significatiue: antechristus ē futurus: et antechristus erit: quare et. ¶ Inis.

Abula terty duby in quo sunt. 50. principalia: quorum quodlibet quatuor munitur conclusionibus et toridez aut pluribus correlarijs.

- Capitulum primum agit de difformitate vniuersaliū et suarum singularium quo ad veritatem et falsitatem earundē.
- Capitulum secundū de idemptitate qualitatum: et quantitatum propositionum: ac conuertibilitate earundem.
- Capitulum tertium de illatione: et sequella singularium ex suis vniuersalibus.
- Capitulum quartum de predicatione eiusdem de se ipso: et conuertibili de conuertibili.
- Capitulum quintum de origine materialis suppositionis: et personalis: ex diuersa situatione termini.
- Cap^m 6^m de p̄pōib⁹ pcedēdis: et negādis i arte obligatoria.
- Capitulum septimum de suppositionibus in ordine terminorum: ad notas conditionalium.
- Capitulum octauum de suppositionibus relatiuorum: ac probationibus suarum propositionum.
- Capitulum nonum de expositione dictionis exceptiue. negatiue: et conuertibilitate eiusdem cum exclusiua.
- Capitulum decimum de illatione termini distributi: ex suis terminis singularibus.
- Capitulum vndecimū de dictiōe exclusiua modalr sumpta.
- Capitulum duodecimum de significatione et conuertibilitate terminorum ignotorum: cum terminis notis.
- Cap^m 13° de nota copulatiōis: termino modali coniuncta.

- Capitulum 14^m de inferioritate et superioritate terminorum: tam proprie: q̄ improprie dicta.
- Capitulum 15^m de pronomine demonstratiuo pluralis numeri: demonstrante commune et singulare.
- Capitulum 16^m de illatione affirmatiue: de predicato infinito: ex negatiua de predicato finito.
- Capitulum 17^m de propositionibus asserentibus se esse falsas: vel impossibiles: vel necessarias: vel contingentes.
- Capitulum 18^m de pñā cuius pñis demonstrat per antecedēs.
- Capitulum 19^m de illatiōe v̄lis ex sua indefinita: vel particulari.
- Capitulum vigesimum. de veritate: et falsitate propositionum: et de extremo disiuuncto.
- Capitulum 21^m de mutua relatione localium relatiuorum.
- Capitulum 22^m de negatiuis pregnantibus: et non pregnantibus ac ipsorum sequella.
- Capitulum vigesimum tertium de negatione veritatis: ac proprii actus in tempore obligationis.
- Capitulum vigesimum quartum de relatiuo diuersitatis partitiue: et relatiue sumpto.
- Capitulum 25^m de varia demonstratione pronominis demonstratiui: ac responsione ad propositionem eiusdem.
- Capitulum vigesimum sextum de scientia consequētie: cuius consequens non est dignuz responsione antecedētis.
- Capitulum vigesimum septimum de inceptiōe: et desitiōne propositionis insolubilis.
- Capitulum vigesimum octauum de propositionibus contradictorijs: in diuersis tēporibus pcedēdis: ac illatione vni⁹ p̄tis disiuctiue ex disiuctiua: cū d̄dictorio p̄tis alteri⁹.
- Capitulum vigesimum nonū de negatione veri et falsi concessione: extra materiam obligatorum: et insolubiliū.
- Capitulum trigessimū de origine veritatis et falsitatis: ex varia situatione illius termini negatiui.
- Capitulum trigessimū primum de suppositione materiali orta ex aduentu illoz terminoz: negatam: et negandū.
- Capitulum trigessimū secundū de concessione: vel negatione propositionis: per orationem infinitiuam.
- Capitulum trigessimū tertium de modis cadentibus super relatiuum: et orationem infinitiuam.
- Capitulum trigessimū quartum de differentia vel alietate coniuncta illi trmino immediate.
- Capitulum 35^m de p̄pōitiōib⁹ significatib⁹ inferribilia ex eis.
- Capitulum 36^m de credulitate officiabilr: et modabilr supra.
- Capitulum trigessimū septimū de cōuertibilitate terminorum: ac illatione eorundem.
- Capitulum 38^m de esse et posse illatiuis inuicem.
- Capitulum trigessimū nonum de varietate sillogismi quo ad tempus: et ampliacionem.
- Capitulum quadragesimum de veritate signifiati et falsitate signi: et contra.
- Capitulum quadragesimū primum de difformitate vniuersalium: et singularium: quo ad possibilitatem: et impossibilitatem: necessitatem: et contingentiam.
- Capitulum quadragesimū secundum de illatione propositionis de 2° adiacente ex propositione de 3° adiacente.
- Capitulum 43^m de falacy: et vitate sillogismoz oblig casus.
- Capitulum quadragesimū quartum de restrictione verbi: et determinatione eiusdem.
- Capitulum 45^m de coitate verbi: et singularitate eiusdem.
- Capitulum quadragesimū sextum de nomine demonstratiuo comunitate eiusdem.
- Capitulum quadragesimū septimum de signis distributiuis simpliciter: et respectiue: vel secundum quid.
- Capitulum 48^m de diuersitate sp̄ez realium et intentionaliū.
- Capitulum 49^m de origine distributionis et actione ipsius.
- Capitulum quinquagesimū et vltimū de restrictione sue virtutis per libertatem intellectus: vel voluntatis.

Tertium dubium: et eiusdem capitulum primum de difformitate vniuersalium: et suarum singularium: quo ad veritatem et falsitatem earundem.

Terminato du

bio secundo: sequitur tertium determinare. vt in initio fuit promissum. s. vtrum duo termini disperati: de se inuicem possint verificari: ad quod probandum arguitur sic. Non est asinus. quod questio est vera: quia tunc quod homo et asinus sunt termini disperati: ante arguitur multipliciter. et sic. tu es asinus. quod homo est asinus. ante arguitur sic. hoc propositio est vera. tu es asinus: quod ad eam significat te esse asinum: quod tu es asinus. quia tenet cum minori et maiore probo sic: quolibet singularis alicuius veritas est vera: scilicet ista. tu es asinus: est singularis alicuius veritas. quod ista tu es asinus est vera. quia tenet cum minori et maiore probo sic: quolibet singularis istius veritas est vera: demonstrando ista: ois homo est animal: quod quilibet singularis alicuius vniuersalis est vera. quia tenet ab inferiori ad suum superius non distributum affirmatiue: quod proba sic: quod si argueret distributiue: hoc eest quod ly veritas in parte stat distributiue: sed signum veritatis affirmatiuum non habet vim distribuendi terminum mediate sequentem: scilicet ly vniuersalis est terminus mediate sequens signum veritatis affirmatiuum: nullo alio sinchategoremate adueniente. quod non stat distributiue. quia tenet cum minori et maiore nota. Confirmat sic: alicuius veritas quolibet singularis est vera: scilicet tu es asinus est singularis. ergo alicuius veritas tu es asinus est vera. quia tenet ab inferiori ad suum superius non distributum affirmatiue. et probat sic ante istius veritas: aliqua singularis est vera: et istius veritas nulla est singularis quin illa sit vera: quod istius veritas quolibet singularis est vera. quia tenet ab exponetibus ad expositum: et ante est verum. quod tenet. huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Non si aliquid vniuersalis est vera: quolibet eius singularis est vera. probat possibile est aliquam vniuersalem esse veram: et nullam eius singulari esse veram. ergo si vera. quia tenet et ante arguitur. quod possibile est aliquid vniuersale esse verum: et nullam singulari esse veram. Ex ista si non sequitur pro. Quod non si aliquid veritas est falsa: aliqua sua singularis est falsa. quia tenet possibile est aliquam vniuersalem esse falsam: et nullam penitus singulari esse. Ex ista si non sequitur pro. Quod non si quolibet singularis alicuius veritas est vera: illa vniuersalis est vera. quia tenet quod possibile est quod illa propositio impossibilis. ois ens est asinus non habeat nisi vnam singulari: in qua demonstrat asinus: quo posito. et admisso illa vniuersalis eest falsa: et quolibet sua singularis vera. Ex ista si est ista. Aliqua vniuersalis est vera: et quolibet supposito sibi correspondet certa singularis: et tunc quolibet sua singularis est falsa: probat. et pono quod iste sint ois singulares. ista propositio singularis est falsa. ista propositio singularis est falsa: continue se demonstrando. isto posito. quod quolibet singularis illa est falsa: cum sit cathegorica insolubilis: et tunc ista propositio vniuersalis est vera non habet nisi supposita illa singulari. v. ois propositio singularis est falsa. Ex ista si non sequitur. Quod aliqua vniuersalis est falsa: et quolibet supposito sibi correspondet vna singularis: et quolibet singularis est vera. quia tenet dato quod illa eest ois vniuersalis. v. ois propositio vniuersalis est falsa: et hec eest ois singularis. ista propositio vniuersalis est falsa. isto posito: illa veritas est falsa quod falsificat se. et quolibet sua singularis est vera: quod significat so-

lummō verū: et ipsa singularis est oē suppositū sibi vltis: quod tenet. Ex ista si non sequitur. Quod ab vlti ad suas singulares cum solo medio demonstratio non valet argumentū. nec e contra: quod non sequitur ois propositio singularis est falsa: et iste sunt oēs propositioes singulares. quod ista propositio singularis est falsa: et ista propositio singularis est falsa. quia tenet: nec sequitur ista propositio est falsa et ista propositio est omnis propositio vltis. quod ois propositio vltis est falsa. vt patet per correlarium primum. Notandum tamen quod si aliquid veritas est vera: et cuius supposito sibi correspondet vna singularis non falsificat se: quod quilibet sua singularis est vera. Et si alicuius veritas non falsificat se: quod quilibet singularis est vera: et cuius supposito sibi correspondet vna singularis. illa veritas est vera: et tunc ab vlti ad suas singulares: et e contra. cum medio demonstratio est bonum argumentum. Ex ista si est ista. Signum veritatis affirmatiuum terminum sequentem se immediate distribuit per se: et aliquem mediate sequentem distribuit per accidens. quia tenet in ista. quod quilibet asinus homo currit: vbi ly asinus distribuit per se per conuenientiam recti cum recto: et ly homo distribuit per accidens: ratione precedentis termini aquo regit: quod secluso recto: obliquus casus nunquam distribuit assigno vlti affirmatiuum. vni terminum sequentem se mediate per tripliciter distribuere: per quod regit a termino per se distributo. 2o quod est determinatio eius. 3o quod in significatiōe dependet ab eo. exemplum primum: quod quilibet asinus homo currit: ly homo distribuit: exemplum secundum: ois animal albu currit: ly albu distribuit. exemplum tertium: quod quilibet homo est: et ille est risibilis ly ille distribuit. Ex ista conclusionem sequitur pro. Quod signum vniuersale affirmatiuum. aliqui distribuens terminum mediate et immediate sequentem: distribuit per se terminum mediate sequentem: et per accidens terminum immediate sequentem: vt quilibet homo asinus currit: distribuit. n. per se ly asinus: et per accidens ly homo. quod equale huic: quilibet asinus homo currit. Ex ista si sequitur. Quod signum vniuersale affirmatiuum terminum remotum distribuit: et per accidens e contra non distribuit. quocumque alio sinchategoremate secluso. quia tenet in ista. quod quilibet homo est animal quod est risibilis. vbi ly animal stat confuse terminum: et ly quod distributiue. Ex ista si est ista. Aliquod est vniuersale affirmatiuum cuius quolibet propositio sibi est terminus communis: non tamen quilibet talis distribuit. quia tenet in ista. cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera. vbi ly singularis non distribuit. quod est terminus sequens signum vniuersale affirmatiuum: et non dependet a priori: nec est determinatio eius: nec regitur ab eodem. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua sunt contraria. et tamen in vno totum subiectum distribuitur. et non in alio. quia tenet de istis. cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera: et nullius vniuersalis aliqua singularis est vera: vbi ly aliqua singularis distribuit in negatiua: et non in affirmatiua. Secundo sequitur. Quod aliquid sunt contradictoria in figura: et tamen nullibi nec implicite: neque explicite sibi distribuitur. quia tenet de istis. cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera: alicuius vniuersalis: nulla singularis est vera. vbi hoc complexum vniuersalis aliqua singularis nullibi distribuitur. sed sufficit in contradictorijs: quod terminus distributus in vna: non distribuatur in alia. de hoc tamen alias diffusius locutus sum. ideo transeo gratia breuitatis.

His visis respondet ad rationes negando quales illas: homo est asinus. tu es asinus: quilibet singularis alicuius veritas est vera: et ad probationem istius vniuersalis: nego quia tenet. quod arguitur distributiue. Et cum dicitur: signum vniuersale affirmatiuum non distribuit terminum sequentem mediate: dico: quod verum est per se. per accidens autem potest ipsum distribuere in multis casibus. vt docuit 3a conclusio. Ad confirmationem nego consequentiam. et cum dicitur: quod ibi arguitur a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio: nego. quod ly singularis non distribuitur pro omni singulari: sed solus pro alicuius vniuersalis quolibet singulari. Ideo sic deberet argui: alicuius vniuersalis quolibet singularis est vera: sed tu es asinus est eiusdem vniuersalis aliqua singularis. ergo tu es asinus est vera: consequentia bona: sed antecedens est falsum pro minori quare tenet.

Cor^m

3^a

Cor^m

Cor^o

4^a

Cor^m

Cor^m

Dubium

Capitulum de idempnitate quantitatum: et qualitatum propositionum: ac conuertibilitate earundem.

Secundo principaliter arguitur sic. Tu es aliquid: et tu es asinus. Quia est bona: et ans est verum: ergo et ans: quod quia sit bona (pbat) quod arguitur ab vno conuertibili ad reliquum: ergo quia bona: ans pbat sic: subiecta sunt eadem: et copule sicut: et predicata conuertuntur: et propositiones sunt eiusdem qualitatis: et quantitatibus: ergo ille propositiones conuertuntur. s. tu es aliquid: et tu es asinus (quia t3) cum ante preter hoc: quod predicata conuertuntur (quod pbo sic) aliquid et ly asinus conuertuntur: s. aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo predicata conuertuntur quia videtur bona: et ans pbat per priam partem sic: ly rudibile: et ly asinus conuertuntur: et ly rudibile est aliquid: ergo aliquid et ly asinus conuertuntur (per quia) ab inferiori ad suum superius affirmatiue: et sine impedimento: et ans est verum: ergo et ans. 2^a pars ansis pbat sic: ly aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo aliquid et ly asinus sunt predicata (tenet consequentia ut prius) et ans est verum: ergo et consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. 1^a aliqua entia sunt eadem specie vel genere: nulla tamen entia sunt eadem (per priam partem pbat sic) sicut et plato sunt idem species: et homo et asinus sunt idem genere: ergo prima pars ansis vera: quia tenet: et ans sicut: quod sicut et platone verificatur species: et de boie et asino verificatur genus. 2^a pars conclusionis pbat: si enim aliqua entia sunt eadem: sunt ergo sicut et plato (et arguitur sic) sicut. differt a platone. ergo sicut. est non idem platoni: et per ans non est idem platoni (per quia t3) ab inferiori ad suum superius: et 3^a sicut: quod contradictorium ansis repugnat anti.

1° Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquae sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per quod) quod nulli termini sunt idem inuicem. 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquae sunt eiusdem quantitatibus: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquae qualitates: seu quantitates.

2° Notandum tamen quod aliqui dicuntur aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non dicitur conclusioni: nec suis correlariis. 3° Secunda pars est ista. Aliquae sunt propositiones similis qualitatis: et quantitatibus omnino: et de consimilibus his: et predicatis: et copulis: quarum vna est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est vnus homo: quod homo est vnus homo: quod est falsa et impossibilis: et 2^a vera. idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per quod ly homo maior sumptu: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. 2° sequitur. Quod aliqui termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles. quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. 3° conclusio est ista. Aliquae propositiones sunt similis qualitatis: et quantitatibus: et consimilium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. pbat: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est vnus homo: et quilibet homo est vnus homo (et per quod) non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitatibus: ac consimilium extremorum: et quod supponat precise per eisdem (per quod) quod non supponit nisi per hominibus masculis: ut per intuere.

3° Ex ista conclusionem sequitur. Quod ista quia non valet. a. et b. termini supponit precise per eisdem: ergo inuicem conuertuntur (per quod) quod ly homo: et ly homo in dictis propositionibus supponit pro eisdem per se: non tamen conuertuntur. 2° sequitur. Quod aliquae sunt due propositiones singularis numeri: quarum vna est vltima affirmatiua: et alia particularis negatiua de consimilibus extremis: ac supponentibus precise pro eisdem: et terminus in vna distributus: in alia non distribuitur: et est: et tamen non sunt contradictoria (per de illis) omnis homo est vnus homo: et alius homo non est vnus homo in casu. Consimiles propositiones per se reducuntur ad alias regulas propositionum existentium in figura: quas reducendas dimitto studere. 4° Quarta conclusio

4° Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquae sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per quod) quod nulli termini sunt idem inuicem. 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquae sunt eiusdem quantitatibus: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquae qualitates: seu quantitates.

5° Notandum tamen quod aliqui dicuntur aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non dicitur conclusioni: nec suis correlariis. 3° Secunda pars est ista. Aliquae sunt propositiones similis qualitatis: et quantitatibus omnino: et de consimilibus his: et predicatis: et copulis: quarum vna est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est vnus homo: quod homo est vnus homo: quod est falsa et impossibilis: et 2^a vera. idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per quod ly homo maior sumptu: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. 2° sequitur. Quod aliqui termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles. quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. 3° conclusio est ista. Aliquae propositiones sunt similis qualitatis: et quantitatibus: et consimilium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. pbat: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est vnus homo: et quilibet homo est vnus homo (et per quod) non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitatibus: ac consimilium extremorum: et quod supponat precise per eisdem (per quod) quod non supponit nisi per hominibus masculis: ut per intuere.

6° Ex ista conclusionem sequitur. Quod ista quia non valet. a. et b. termini supponit precise per eisdem: ergo inuicem conuertuntur (per quod) quod ly homo: et ly homo in dictis propositionibus supponit pro eisdem per se: non tamen conuertuntur. 2° sequitur. Quod aliquae sunt due propositiones singularis numeri: quarum vna est vltima affirmatiua: et alia particularis negatiua de consimilibus extremis: ac supponentibus precise pro eisdem: et terminus in vna distributus: in alia non distribuitur: et est: et tamen non sunt contradictoria (per de illis) omnis homo est vnus homo: et alius homo non est vnus homo in casu. Consimiles propositiones per se reducuntur ad alias regulas propositionum existentium in figura: quas reducendas dimitto studere. 4° Quarta conclusio

7° Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquae sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per quod) quod nulli termini sunt idem inuicem. 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquae sunt eiusdem quantitatibus: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquae qualitates: seu quantitates.

8° Notandum tamen quod aliqui dicuntur aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non dicitur conclusioni: nec suis correlariis. 3° Secunda pars est ista. Aliquae sunt propositiones similis qualitatis: et quantitatibus omnino: et de consimilibus his: et predicatis: et copulis: quarum vna est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est vnus homo: quod homo est vnus homo: quod est falsa et impossibilis: et 2^a vera. idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per quod ly homo maior sumptu: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. 2° sequitur. Quod aliqui termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles. quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. 3° conclusio est ista. Aliquae propositiones sunt similis qualitatis: et quantitatibus: et consimilium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. pbat: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est vnus homo: et quilibet homo est vnus homo (et per quod) non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitatibus: ac consimilium extremorum: et quod supponat precise per eisdem (per quod) quod non supponit nisi per hominibus masculis: ut per intuere.

9° Ex ista conclusionem sequitur. Quod ista quia non valet. a. et b. termini supponit precise per eisdem: ergo inuicem conuertuntur (per quod) quod ly homo: et ly homo in dictis propositionibus supponit pro eisdem per se: non tamen conuertuntur. 2° sequitur. Quod aliquae sunt due propositiones singularis numeri: quarum vna est vltima affirmatiua: et alia particularis negatiua de consimilibus extremis: ac supponentibus precise pro eisdem: et terminus in vna distributus: in alia non distribuitur: et est: et tamen non sunt contradictoria (per de illis) omnis homo est vnus homo: et alius homo non est vnus homo in casu. Consimiles propositiones per se reducuntur ad alias regulas propositionum existentium in figura: quas reducendas dimitto studere. 4° Quarta conclusio

est ista. Alique sunt propositiones similis qualitatis: et quantitatibus: quarum extrema conuertuntur: et tamen ille non inuicem conuertuntur. (per de istis) cuiuslibet hominis asinus est currens: et quilibet hominis asinus est currens: quod supposito quod vtroque subiectum ly hominis asinus. Ex ista conclusionem sequitur per. Quod aliquae sunt propositiones similis qualitatis: et quantitatibus: ac consimilium signorum omnino quarum subiecta: et predicata conuertuntur: et tamen ille propositiones non inuicem conuertuntur (per de istis) quilibet homo non necessario est aial: et quilibet homo necessario non est aial: quarum prima est vera: et 2^a falsa. 2° sequitur quod aliquae sunt propositiones consimilis qualitatis: et quantitatibus: quarum extrema conuertuntur: nec determinant nisi vno consimili signo: et tamen non inuicem conuertuntur (per de istis) omnes apostoli sunt duodecim: omnes apostoli sunt duodecim: tenendo in vna ly omnes collectivae: et in alia diuisiue. Dicatur ergo quod si aliquae sunt propositiones consimilis denominationis omnino: quarum extrema conuertuntur: nec interueniant signa specificae distincta: nec dissimiliter disposita: ille propositiones inuicem conuertuntur: nec contra banc regulam procedunt conclusiones: seu correlariae premissa.

His visis ridentur ad rationem negando quia. et nego quod arguitur ab vno conuertibili ad reliquum (et ad probationem) nego: tamen ans: quod quia: si tamen fiat hoc argumentum: ans et ans illi quod quia sunt consimilis denominationis omnino: quarum subiecta et predicata conuertuntur: nec interueniunt signa specificae distincta: nec dissimiliter disposita: ergo conuertuntur: concedo quia: et nego quod predicata conuertuntur: et ad probationem aliquid: et ly asinus: conuertuntur: aliquid et ly asinus sunt predicata. ergo predicata conuertuntur: nego quia. quod ex puris indefinitis: vel particularibus nihil sequitur. imo nec valet illa quia. ly aliquid: et ly asinus conuertuntur. et ly aliquid et ly asinus sunt predicata. ergo predicata conuertuntur. posito enim quod ly aliquid in voce: vel in scripto: conuertere cum ly asinus. et in mente esset transcendens: et quod illa predicata esset in mente (per quod) ans verum esse sine mente, sed bene sequitur: ille terminus aliquid: et ly asinus conuertuntur. et ly idem terminus aliquid: et ly asinus sunt predicata. igitur predicata conuertuntur. sed negat ans: quare etc.

Capitulum de illatione: et sequela singularium: ex suis vltimis.

Tertio principaliter ad quoniam arguitur sic. Iste asinus est asinus te demonstrato. ergo tu es asinus: t3 quia: et ans est verum: ergo et ans. quod aut ans sit verum arguo sic. omnis asinus est asinus. igitur iste asinus est asinus. semper demonstrando te: t3 quia: ab vltimo ad suam singulararem. et ans est verum. ergo et ans. sed quod illa sit singularis illius vltis. arguo sic: ad hoc quod aliqua sit singularis alicuius vniuersalis sufficit quod subiecta et predicata sint similia: et pro eodem: aut per eisdem precise supponentia: et quod subiectum determinetur signo demonstratiuo. sed sic est in proposito. quod ly asinus non supponit in aliqua illarum nisi per asinus. et in singulari determinatur signo demonstratiuo. igitur etc. et si dicitur quod ab vltimo ad suam singulararem non valet argumentum. Contra. bene sequitur negatiue. omnis asinus non est asinus. igitur iste asinus non est asinus: quocumque demonstrato. igitur per idem sequitur affirmatiue. omnis asinus est asinus. igitur iste asinus est asinus: vel detur causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones. quarum prima est ista. Ab vniuersali affirmatiua ad quilibet suam singulararem per se necessariam est bonum argumentum. s. non formale. quia bene sequitur. omnis sol lucet. igitur iste sol lucet. omnia deus est. igitur iste deus est. et fundantur iste consequentiae cum regula super illo dicto consequentiarum: necessarium sequitur ad quodlibet. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod ab vltima affirmatiua per se impossibili: ad quilibet suarum singularium est bonum argumentum: quia bene sequitur: omnis homo est asinus. igitur iste homo est asinus: et fundatur

hoc argumentum cum regula super altero dicto consequen-
 tiarum: ex impossibili sequitur quodlibet. **Secundo** se-
 quitur. **Quod** ab vli affirmatiua ad suaz singularem per acci-
 dens necessaria non valet argumentum: qz non sequitur:
 omnis homo fuit: igitur tu fuisti: hec enim consequentia
 aliqui non valet. **g** nec ia valet. vñ neçium p accidens. nō
 segtur ad quodlibet. nec ex impossibili p accidēs segtur qdli-
 bet. **Tertio** segtur. **Quod** ab aliqua singulari affirmatiua
 ad suā vlem ē bonū argumētū: qz bñ segtur: iste sol lucet.
 igit ois sol lucet. iste hō ē asin⁹: igit ois hō ē asin⁹. **Scda**
 clusio ē ista. Ab vli affirmatiua d subiecto demonstratiua
 ad qlibet suaz singulariū ptingētū est pna bona r forma
 lē: vñ optie segtur: qlibet istoz currit: igit iste istoz currit
 merqz istoz sedet. igit iste istoz sedet. **Ex** ista pne segt
 pmo. **Quod** aliq ē vli affirmatiua ptingēs: qz uertit cū suis sin-
 gularib⁹ ptingētib⁹: oī deducto medio. p3. qz bñ segtur. iste
 istoz currit: r iste istoz currit: igit vterqz istoz currit: r e⁹.
Ex segtur. **Quod** aliq ē vli affirmatiua ptingēs: qz uertit cū
 qualibet sua singulari (p3) nā bñ sequit: oē qd ē iste hō cur-
 rit. igitur hoc qd ē iste hō currit: r e⁹. **3^a** ē ista. Ab vli
 affirmatiua nō impossibili: nec de subiecto demonstratiua: ad
 qlibet suaz singulariū ptingētū non valet argumētum:
 p3: qz non sequit: ois hō ē al: igit iste hō est aial: qz aīs ē ne-
 cessariū: r pns ptingēs: nec segtur: ois hō currit: igit iste hō
 currit: qz p dicitō: iuz pntis stat cū ante. **Ex** ista pne segt
 pmo. **Quod** ois hō ē al: r tñ nec iste hō est aial: nec illa homo ē
 aial: r sic de singulis (pbat) ista pna nō valet: ois homo ē
 aial: igit iste hō est al: vel ista hō est animal: vel sic de singu-
 lis: qz aīs ē neçiu: r pns ptingēs: stet igit opositū pntis cū an-
 te: r bētur correlariū. **Ex** segtur: qz iste hō currit: r iste hō
 currit: r sic de alijs. r tñ non qlibz hō currit: pbat: nā ista
 pna nō valet: iste hō currit: r iste hō currit: r sic de alijs: igit
 qlibet hō currit: stet igit opositū pntis cū ante: r habetur
 correlariū: qz illa pna non valet: pbo: r pono: qz ois hō cur-
 rat: r qz ois q currit curret p totū istū diē: s3 qz imediatate
 hui⁹ diei generabit vnus hō non currens: isto posito: imme-
 dietate diei erit aīs verū: r pns falsū: igitur pna non valz.
Quarta clusio ē ista. Aliter ab vli negatiua ad qlibz su-
 am singularē est bonū argumētū: qz bñ segtur: nullus hō
 currit. igitur iste hō nō currit: qz ex opposito segtur forma-
 liter opositū: tanqz ab inferiori ad suaz supius affirmatiue
 r sine impedimēto. **Ex** ista conclusione segtur p^o. **Quod** ista
 pna non valet: qlibet hō al non ē: igit iste hō nō ē aial te de-
 monstrato: qz aīs ē verū: r pns falsū: nec illa ē sua singulari
 qz ly aial distribuit i singulari: r nō in vli: s3 illi⁹ vli ē illa
 singularis: iste hō aial nō ē: r isti⁹ singularis: iste hō aial nō ē:
 illa vli ois hō non ē aial: seu illa nullus hō ē aial. **Ex** seg-
 quit. **Quod** ista pna non valz: nullus hō neçio est aial: igit iste
 hō neçio non ē aial: qz aīs ē verū: r pns falsū: nec pns ē sin-
 gularis aītis: qz in vniuersali negat ly neçio: r non i singu-
 lari. iō hui⁹: nullus hō neçio est aial: correspōdet talis singu-
 laris. iste hō non neçio ē aial. r isti hō neçio non ē aial: cor-
 respōdet hec vli: qlibet hō necessario non est animal.

His presuppositis (patet) solutio rationis ne-
 gādo illā pnam: ois asin⁹ ē
 asinus: qz iste asinus ē asin⁹: quocūqz demonstrato asino: qz
 ab vli necessaria vel ptingēti de sbo non demonstratiua: ad
 suaz singulares collectiue: vel diuisiue: non valet argu^m ni-
 si cū debito medio: assignato in itroductorio tractatu sup-
 positionū: deinde demonstrato non asino. dico qz illa non ē
 sua singularis (r ad pbatōnē) dico: qz non sufficit b: s3 cū
 hoc requirit: qz non demonstratur nisi cū supposituz subie-
 cti vniuersalis qliter non ē in pposito (r si dī) qz est singu-
 laris illi⁹ vniuersalis (dico) qz vna istaz: ois homo asinus
 est asinus: omnis homo qui est asinus est asinus: quaruz q
 liberita falsa est: sicut illa singularis: quare rē.

**Capitulum de predicatione eiusdem de seipso: r conuer-
 tibilis de conuertibili.**

Quarto pncipaliter ad qstionē argui-
 tur sic. hec ppositio ē va. Tu
 es asinus: r ipsa adequate significat te esse
 asinū: igit tu es asinus (r pna cuz minori)
 r maiorē pbo sic. Idē pdicat de se ipso: igit
 illa maior ē vera (r pna) p boeciū dicētes
 qz nulla ppositio ē verior illa in qua idē p-
 dicat de se ipso. antecedēs pbo sic (r pono) qz. a. sit illa as-
 nus est asinus. b. vō illa: tu es asin⁹ (quo posito arguit sic)
 qz quid pdicat in. a. pdicat in. b. s3 idē de se ipso pdicat i. a.
 qz idē de se ipso pdicat in. b. (pna r3 cū maiori) qz ly asinus
 pdicat in. a. r ē pdicat in. b. (r minor p3) qz ly asin⁹ ē s3m
 r ly asinus est predicatum: quare rē.

Pro solutione huius argumti pono quatuor p^o
 nes: quaz pna ē ista. **1^a** idē ter-
 minus sit s3m r pdicatu: non tñ ē possibile idē de se ipso p-
 dicari: p^o pars pbat sic: r assigno istā ppositionē: de^o ē: de^o
 est hō: homo ē: in q sunt tres pres: quaz qlibet ē ppō: pma
 est illa: de^o est. z^o. de^o est hō. 3°. hō est (vbi p3) qz ly hō pdi-
 catur in z^o. r subicit in 3°. z^o. pars pnis pbatā ē i altero pn-
 cipali: qm si aliqua ppō h3 s3z r pdicatu: nō h3 illa vt vnū:
 s3 vt distincta: r qz nō ē possibile vnū eē aliud ideo non est
 possibile idē de se ipso pdicari. **Ex** ista conclusione segt
 pmo. **Quod** in aliq ppositiōe subicit aliq terminus: q nō est
 s3m: nec pdicatu illi⁹ ppōnis (p3) nā in ista ppōne: deus ē
 homo ē subicitur: r pdicat ly homo: s3 vt dictus est ly hō
 non ē subiectū: nec pdicatu: illius ppōnis: qm s3 illius est
 ly deus: r pdicatu illa ppō: homo est. **Ex** segtur. **Quod** aliq
 ē ppō demonstratiua: in q subicit termin⁹ cōmunis sine
 aliquo signo (p3 de ista) hoc ē: hō est: te demonstrato: in q
 subicitur ly hō sine signo. **Notādū** tñ q intellectus ppō-
 nis idē fin ite sanus ē cuz dī: ppō indefinita ē ista: in qua su-
 bycitur rē. qz sic d3 glosari: ppō indefinita ē illa: in qua s3z
 ē terminus cōis sine signo exīte aliqd ei⁹: r ita intelligant
 diffinitiones aliaz qstiatū. **Secūda** cōclusio ē ista. **1^a**
 nullus terminus predicef de se: tñ aliq terminus de suo si-
 mili: vel secū uertibili verificat (p^o ps ē ostensa) r z^a est
 euidens. qz in hac propōne hō est homo. ē pdicatio s3s de
 sibi s3s. seu uertibilis de uertibili. **Ex** ista pne segtur
 pmo. **Quod** in nulla ppōne ly hō subycitur r pdicat: qz si i ali-
 qua: videt qz in ista: hō est hō. s3 nec ly hō qd est s3z subicit
 r pdicat. nec ly hō qd ē pdicatu: subycit r pdicatur. qz i
 nulla ppōne ly hō subycit r pdicat. **Ex** segt. **Quod** illa pna
 non valet ly hō ē s3m. a. ppōnis: r ly hō est pdicatu eiusdē.
 qz idē pdicat de se ipso (p3 supius ex alio) **3^a** ē ista.
 Aliqua ē ppō affirmatiua falsa r impossibilis. in qua pdicat
 s3s de s3s. seu uertibile d uertibili (p3) de qualibet ista
 rum chy^o. est chy^o. deus malus est de^o malus. **Ex** qz pne
 segtur p. **Quod** aliqua est ppō affirmatiua sine aliquo signo: q
 est falsa in qua pdicatur superius de inferiori (p3 de illa)
 chy^o est s3a. **Secundo** sequitur. **Quod** aliqua ppositio ē
 falsa r impossibilis. cuius quelibet pars pncipalis predi-
 cati est verificabilis de pncipali parte subiecti. r e⁹ (p3 d
 ista) aial incorporeum est animal indiuisibile. **Quarta**
 conclusio est ista. Aliqua ē ppositio affirmatiua falsa: cu-
 ius subiectum r predicatum sunt termini conuertibiles: r
 similes: r hūtes sua significata ex natura rei (p3 de istis)
 omnis homo: omnis homo ē: omne animal: omne animal
 est: vbi i pma non subycitur: nec pdicatur: nisi ly homo:
 in secunda autem ly animal. **Ex** ista conclusione sequi-
 tur primo. **Quod** aliq sunt exclusiue primi ordis affirma-
 tiue de extremis similibus r conuertibilibus ac omni-
 mode supponentibus: quarum vna est vera: r alia falsa
 (patet de istis) tantum homo homo est: tantum homo

p^o
 p^o
 Coz^m
 Coz^m
 z^a
 Coz^m
 Coz^m
 3^a
 Coz^m
 Coz^m
 4^a
 Coz^m

Dubium

Co^m ois hō ē: q̄ n̄ ē extremū nisi ly hō: r̄ apte sibi supponit cōfufe tñ: r̄ apte p̄dicati cōfufe r̄ distributiue. ¶ 2° seḡ. ¶ Quāliqua ē p̄positio affirmatiua vera: in qua p̄dicat termin^o singularis nūeri vlr̄ sumpt^o: r̄ pro pluribus supponēs (p̄z d̄ ista) tantū hō est hō. vbi ly homo apte p̄dicati stat cōfufe di distributiue: r̄ per consequens vniuersaliter.

His suppositis (p̄z) solutio ad rōnez negando q̄ ista sit v̄a: tu es asinus (r̄ ad p̄bationē idē) p̄dicat d̄ seipso. igit̄ p̄pō v̄a: nego aīs r̄ n̄aīz: r̄ ad boeciū r̄ideo: q̄ sua ē vna p̄pō negatiua v̄a. Jō cōcedo q̄ nulla p̄positio ē verior illa: tu es asinus: nec aliqua falsi or illa: tu es hō: q̄ sua opposita sunt falsa. Jste tñ erat itelle ctus boeciū: q̄ illa affirmatiua ē verissima: cui^o s̄bm r̄ p̄dica tū sūt termini siles r̄ p̄uertibiles: h̄ntes significatū: vlr̄ signi ficata ex n̄a rei: non iterueniēte s̄ncatbegozemate: nec cō positione terminoz. Et si d̄r: q̄ ibi hec oia cōcurrūt (nego) q̄ s̄bz r̄ p̄dicatū p̄uertūt: r̄ ad ar^m: q̄cqd p̄dicat i. a. p̄dicat i .b. r̄c̄ (nego tā maiorē q̄ minorē) q̄z nihil de se ip̄o p̄dicat: nec aliqd ē s̄bm: vel p̄dicatū duaz p̄positionū. Nec r̄nsio non totalr̄ euacuat argum̄tuz: q̄ p̄t sic formari: q̄cqd p̄di cat in. a. p̄dicat i. b. vel secū conuertibile: sed s̄le desili p̄di cat in. a. igit̄ s̄le de sili p̄dicat in. b. vlr̄ secū conuertibile. iā p̄z n̄a in 3° p̄me: r̄ aīs ē verū: igitur r̄ n̄aīz: d̄r negādo n̄aīz q̄ i minori aliqd addit̄ p̄dicato: q̄d nō itelligit̄ in s̄bo maio ris: nā ly de simili i m̄iozi necessario se tenet apte p̄dicati aliter p̄pō foret intelligibilis: r̄ nō itelligitur i s̄bo maiorē. Jdeo sic deberet argui: q̄cqd p̄dicatur in. a. p̄dicatur in. b. vel secū conuertibile: s̄ simile p̄dicatur in. a. igitur simile p̄dicatur in. b. vel secum conuertibile. consequentia ē bo na: r̄ conceditur consequens: sicut r̄ antecedens: quare r̄c̄.

¶ Capitulum de origine materialis suppositionis: r̄ perso nalis ex diuersa situatione termini.

Quinto principaliter ad q̄stionē argu tur sic. Tu es nō hō: igitur tu es asinus: p̄z n̄a: q̄z non ē maior rō de vno p̄dicatē de te: q̄ ē non hō: q̄z de alio (deide segtur) q̄ q̄stio sit vera: q̄z tu r̄ non hō sunt termini disperati: aīs aut̄ pbatur sic: nō hō vere r̄ affirmatiue p̄dicatur de te. igit̄ tu es non hō: n̄a videtur bona: r̄ aīs arguitur sic: ille terminus hō vere r̄ affirmatiue p̄dicatur de te: r̄ ille termin^o homo ē non hō: q̄ non homo vere r̄ affirmatiue p̄dicatur de te (p̄z n̄a) areoluētib^o ad resolutū: cōfirmatur: tu es homo: igitur tu non es non hō (p̄z n̄a) ab inferiori ad suū supius af firmatiue r̄ sine impedimēto (pbatur) q̄z non hō ē terminus supior ad illuz terminū homo: q̄d sic arguit̄: ille terminus al ē supior ad illū terminū homo: r̄ ille termin^o al ē nō hō. q̄ non hō ē supior ad illū terminū homo: p̄z n̄a vt prius.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor cō clusiones: quaz p̄ma ē ista. Sic affirmatio r̄ negatio: ita r̄ p̄dicatio in solis terminis reppe ritur: pbatur: q̄z dato opposito n̄is: segtur: q̄ aliq̄ ē p̄pō affirmatiua vel negatiua: cui^o s̄bm ē rome: r̄ p̄dicatū pari sius: vt sortes nō ē plato: dato: q̄ sortes sit rome: r̄ parisius sit plato: s̄z n̄is falsum: q̄z tūc res q̄ non sunt termini possēt cōfundi r̄ distribui: mobilitari: r̄ imobilitari: moze termino r̄: q̄d ē absurdū. ¶ Ex ista n̄e segtur correlative. ¶ Nec d̄ boie p̄dicat al: nec aliqd p̄dicat de te: pbat: q̄z quocūq̄ alī demonstrato: illud de boie non p̄dicatur: cū nullū al possit eē p̄dicatū: ēt nihil p̄dicat de te: q̄z tu non potes subyci i ali qua p̄pōne. ¶ 2° cōclusio ē ista. Materialis suppositio rō ne terminoz secūde itentionis non fit a parte p̄dicati: sed a parte sibi: patet: q̄z i ista hō ē nomen: supponit ly hō mālr̄: s̄z in hac spēs ē hō. ly hō supponit p̄sonaliter: r̄ nō m̄iz: q̄z p̄ci piū apte p̄dicati h̄z viz distrahēdi verbū substātiū: sed a

Co^m parte sibi supponit sine distractione. ¶ Ex ista cōclusionē segtur. ¶ De te p̄dicatur ly aliqd: r̄ de boie p̄dicatur ly al patet q̄z ly de te: r̄ ly de boie h̄z supponēs mālr̄: r̄ ad istū in tellectū sepe cōcedunt̄ ille: aliqd p̄dicatur de te: de boie p̄di catur aial. nulla tñ istaz ē concedēda: de boie p̄dicatur al. aial p̄dicatur de boie: q̄z in p̄ria ly aial supponit p̄sonaliter: r̄ i 2° ly boie. ideo q̄z illaz ē falsa: sed cōcedit̄ q̄ aial p̄dicat. de ly hō: r̄ de boie p̄dicat ly aial: ita q̄ apte p̄dicati suppoit termin^o mālr̄: rōne signi mālr̄itatis ex quo rōne termini scōde itentionis sic nō p̄t supponere. ¶ 3° conclusio ē ista. Aliquid nō hō de te vere r̄ affirmatiue p̄dicat: non tñ non hō de te vere r̄ affirmatiue p̄dicat: p̄ma ps patet: q̄z h̄ de te vere r̄ affirmatiue p̄dicatur: demonstrādo illū terminū hō: r̄ hoc ē aliqd non hō: igitur aliqd non hō vere r̄ affirma tiue p̄dicatur de te: p̄z n̄a: areoluētib^o ad resolutū 2° ps p̄z: q̄z si non hō vere r̄ affirmatiue de te p̄dicat: vel igit̄ to nēdo ly non negatiue: aut̄ infinite: non negatiue: q̄z tūc ip̄o cōuertibiliter significat: q̄ nullū hō de te vere r̄ affirmati ue p̄dicatur: q̄d ē falsuz: nec ēt infinite: q̄z illa asserit q̄z h̄ hō de te vere r̄ affirmatiue p̄dicatur: q̄d ē falsuz. ¶ Ex ista cō clusione segtur correlative. ¶ I istis aliqd non hō de te p̄dicatur: r̄ non hō de te p̄dicatur. ly nō hō: diffozm̄iter sup ponit: q̄z in p̄ma supponit p̄sonaliter: sicut termin^o trāscē dens: in 2° aut̄ materialr̄: rōne verbi secūde itentionis: r̄ h̄ tenēdo negationē infinite: q̄z ip̄az tenēdo negatiue nō sup ponit aliquo mō ly non hō: s̄z solū ly hō: s̄z cōtinue materia liter. ¶ 4° conclusio ē ista. Ad illū terminū hō est supius non aial: non tñ non aial ē supius ad illū terminū hō: p̄ma ps p̄z: q̄z ad illū terminū hō: ē supius aliqd q̄ hō ē aial. vs. ille termin^o aial. 2° pars pbat: q̄z si non aial est supius ad illū terminū hō: vel igitur tenēdo ly non negatiue: aut̄ infi nite: non infinite: q̄z sic sumēdo significat p̄uertibiliter: q̄ ly non aial ē supius ad illū terminū homo: q̄d ē falsum: nec ēt negatiue q̄z ēt illomō significat assertiue: q̄ nullū ly al est supius ad illū terminū homo: q̄d ē falsum. ¶ Ex ista cōclu sione segtur q̄ ista n̄a non valet. ly aial ē superi^o ad illum terminū homo: r̄ idē ly aial ē non aial: q̄z nō aial ē supius ad illū terminū homo: q̄z si negatio tenet negatiue in consequē te: n̄is est vlr̄ negatiua: q̄ nō ē resolubiliter inferēda: si at infinite: itez non valet n̄a pp̄ mutationē supponis: q̄z ly n̄ hō in ante tenet p̄sonalr̄: r̄ in n̄te mālr̄iter: s̄z h̄ segtur: q̄ aliqd non aial ē supius ad illū terminū hō: r̄ hoc cōceditur. ¶ r̄ illa cōcedo non hō vere r̄ affirmatiue p̄ dicat de te: q̄z nullū hō vere r̄ affirmatiue p̄dicatur de te: s̄z nego illā: non hō vere r̄ affirmatiue de te p̄dicatur: tenē do ly non infinite: r̄ ad rōnē ly hō v̄e r̄ affirmatiue de te p̄di catur: r̄ idē ly hō ē non hō: igit̄ r̄c̄. nego n̄aīz: q̄z ly non hō i ante stat p̄sonaliter: r̄ in n̄te mālr̄iter: s̄z h̄ segtur: q̄ aliqd non hō v̄e r̄ affirmatiue de te p̄dicat: q̄d est verū. Et ad cō firmationē tu es hō. igitur tu es non hō: nego n̄aīz: r̄ cū n̄ non homo ē supius ad illū terminū homo: cōcedo: q̄z nullū homo ē supius ad illū terminū homo: vbi tñ limitatē negatio ad ifinitationē: nego eā: r̄ ad p̄bationē: nego n̄aīz: q̄ ly non homo non vniiformiter supponit. ex illo. n. ante seg tur: q̄ aliqd non homo ē supi^o ad illū terminū hō: r̄ illud n̄is nō hō ē supi^o ad illū terminū hō: d̄z iferri ex tali mino ri. ly aial est ly non homo. vbi seruetur similis suppositio: sed negatur minor sicut conclusio: quare r̄c̄.

¶ Capl^o d̄ p̄pōnib^o cōcedēdis r̄ negādis i arte obligatoria. ¶ **Erto** principaliter ad questionem at guitur sic: r̄ pono: q̄. A. conuer tatur cum isto termino homo: r̄ hoc disun ctum. a. l. b. cūz illo termino asinus: isto po sito: propono tibi illā: tu es asinus: si cōcedis habet̄ itētū. si negas: r̄ tu es. a. igit̄ tu es asinus. ista n̄a ē bona: r̄ aīs est verum: ergo

... hō: q̄
... a. vel.
... miatū p̄
... (p̄z n̄a
... tu es. a.
... a. n̄is
... ficat te
...
... qua ē p̄
... pbat
... p̄ito:
... v̄ū r̄
... cōdere
... asin^o: r̄
... r̄idē
... simp̄r:
... stio ne
... (r̄ pon
... di illā:
... stio: h̄
... arguit̄
... rei v̄ita
... signific
... nitus c
... pono
... quo sic
... negan
... q̄z ē cal
... cōcedē
... sita ser
... ne seg
... spon d
... pono:
... positio
... den d
... cū v̄ne
... ra ate
... bādū.
... admif
... miso:
... p̄pon
... gnās:
... pono
... h̄ seg
... curris
... positio
... bo: q̄z
... fo: aīs
... ē neg
... repug
... ps: i p̄
... currit
... h̄ ē ill
... illa. A
... g ex p
... isto ad
... quif:
... positio
... quif.
... repug
... gnās c
... gertis
... ip̄s r̄
... illa

... qd consequentia sit bona: arguit sic: tu es. a. igitur tu es a. vel. b. (p3 pna) a parte disiuncti ad totu disiunctu no determiat p signu pcedens: tuc vltra: tu es. a. vl. b. igitur tu es asinus? (p3 pna) ab vno uertibili ad reliquu: igitur a p ad vltimu: tu es. a. igitur tu es asinus: s3 pbat anis sic: tu es ho: igitur tu es a. pna e bona: r anis e veru: igitur r pns: s3 pns adeqte signi ficat te es asinum: igitur tu ee asinus.

Pro solutione huius argumeti pono qtuor co clusiones: quaz pma e ista. Ali qua e ppd simplr impossibil q bn respondedo pcedit ee va: pbat (r pono) q iste due deus e: r ho e asinus: pntant: isto posito: ppono hec est va: deus e (r p3) q illa e pcededa: qz veru r ipertines: deinde ppono hec e va: ho e asinus (oz co cedere qz seqns) vni segtur: ille couertunt deus e: r ho est asinus: r p e vera: igitur r z (tuc arguit sic) hec ho e asinus bn ridendo pcedit ee va: r rei veritas e q ipsa est impossibil simplr: g s va. **Ex ista** p ne segt correlarie. Oz aliq e ppo sitio ne cia simplr: q bene ridendo pcedit ee falsa: pbat (r pono) q illa: de e: puerat cu falso. isto posito: ppono ti bi illa: de e: est: e falsa (r p3) q e pcedendu: qz seques ex po sito: bn. n. segtur: de e couertit cu falso. igitur ipsa e falsa: tuc arguit sic: illa de e bn ridendo cocedit ee falsa: r ipsa in rei veritate e ne cia simplr: qz pp mea positionez no mutauit significatione: g r. **Secuda** p est ista. Aliqua ppd e pe nitus cocededa: q tn bene ridendo dr ee negada: pbat (r pono) q ille iuice pntant: ho e: r chy est: qto posito (ar guo sic) ho e: r chy. e iuice pntant: s3 chy e: est penit negandu: igitur r ho e: est penit negadu: r3 pna cuz maiori: qz e casus: r mior e pcededa: qz va e r ipertines: igitur r pns e cocedendu. v3. q. ho e: est a te negadu: r tn h ho e tibi ppo sita semp e ate pcededa: qz ne cia p se: igitur s va. **Ex ista** p ne segtur q aliqua e ppd ad qua no e aliter q negatiue re spondedu: r tn cocedendu e ipsaz ee cocedenda: pbat: r pono: q tu scias illa chy e: pueri cu vno ate pcededo. isto posito: p3: q illa infinities pposita e negada: r tn conce dendu e ipsaz ee cocedenda. Segtur. n. tu scis illa couerti cu vno ate cocededo: igitur illa ate e cocededa: pna bona sci ta ate ee bona: r anis e cocedendu ate: igitur r pns qd erat p hadu. **Tertia** p e ista. Aliqua ppd segtur ex posito r bn admissio: r tn no est cocedendu illa seg ex posito r bene ad misso: pbat: r pono: q ois ho currat: quo posito: r admissio: ppono tu curris e ipertines: cocedendu e: qz veru no repu gnas: deinde tu es ho: cocedendu e pp eand e caz. deide p pono tu curris cocedendu e: qz seqns ex posito cocesso: qz bn segt ois ho currat: tu es ho: igitur tu curris: tunc sic: hec tu curris: segtur ex posito r admissio: r tn negadu e illa seg ex posito r admissio. g s va. tenet pna cu maiori: r mior e pro bo: qz segtur: illa e impertines. g no segtur ex posito r admis so: anis. n. e cocedendu ate: g. r pns: r si sic: g suu pdictoriuz e negandu. **Ex ista** p ne segtur correlarie. Oz aliqua ppd repugnat posito r cocesso: r tn negandu est illa repugnare: p3: piori casu de illa: tu no curris q repugnat illis: ois ho currat: r tu es ho: tn negandu e illa repugnare: qz conceden di e illa esse ipertinente. sic suu pdictoriuz. **Quarta** p est ista. Aliqua ppd e ipertines posito. r tn cocedendu e illa se g ex posito: pbat: r pono: q illa tu es ho segtur ex posito. isto admissio: p3 q illa: tu es ho est ipertines posito: qz no se quif: nec repugnat. r tn cocedendu e ipsaz seg ex posito. qz positu e r admissio: ipsa seg ex posito. **Ex ista** coclone se quit. Oz aliqua ppd e ipertines posito. r tn pcededa ipsaz repugnare posito. pbat. r pono q ista. tu no es ho sit repu gnas cuilibet posito. isto admissio: p3 q illa: tu no es ho est ipertines. qz non segtur nec repugnat. r tn concedendu est ipsaz repugnare posito pp positione et admissione factaz. respondetur ad rationem admittendo ca sum r nego illaz. tu es asinus: r ad proba

tionem: tu es. a. igitur tu es animal. b. concedo consequen tiam r pns: si. a. r. b. sunt termini ignoti sic pna demon stratiua (r ad pbarione) tu es. a. vel. b. igitur tu es asinus. ne go pnam: sic ea negassem ex tps obligatiois (r ad pbario nez) hic arguit ab vno uertibili ad reliquu: igitur pna bda (cedo) q illa pna e bona. tn quotiescuqz proponitur illa nego ea. Et si arguit sic. illa pna e bona: r anis est vix. igitur r pns (cedo totu) tuc sic. pns est vix: r ipm adeqte signifi cat te ee asinu: igitur tu es asinus: nego minore taqz repugnan te (segtur eni) illa e va tu es asinus: r no tu es asinus: igitur ipsa n significat te ee asinu. Si at supponit i cau q. a. r. b. sunt ter mini noti. sicut ho r asinus: nego illa: tu es. a. sic ea negassem ex tps pp sua impossibilitate r ad ronem: tu es ho: igitur tu es. a. nego pnam r concedo ipsaz esse bona (r si dr) anis e veru: igitur r pns: pcedo totu (r nego pnter) q ipsa significat ade quate te ee. a. taqz repugnans posito. Et si qrit: qd e suu signi ficatu adequatu: responde q stat q. a. vel. b. no e determi nada ista qd: s3 ex tps rei vitas est fatenda: qre r.

Capitulum de suppositionibus terminorum i ordine ad notas conditionalium.

Septimo principaliter ad qstionem arguit sic. Si tu es al tu es asinus. sed tu es al. igitur tu es asinus. r3 pna a coditionali cu suo ante ad coseqns eiusde. r minor p3. s3 maior pbat. si tu es hoc aial demonstrado asinum tu es asinus. g si tu es aial tu es asinus. p3 coseqntia ab iferiozi ad suu supius affirmatiue r sine signo distributiue aut iclude te negatione: Unde alie note ypothetica p no impediut assensu. g nec nota coditionis p3 pna asufficieti similitudine. anis arguit. qm formalr segt. tu es B al. r tu es asinus. g tu es al r tu es asinus. et segt. tu es B al vel tu es asinus. igitur tu es animal vel tu es asinus.

Pro solutione huius argumeti pono quatuor co clusiones quaz pna e ista. Nulls terminus comunis existes ps conditionalis denoiate a ly si deteriate supponit i ordine ad conditional. pbat huius co ditionalis: si homo non currit risibile non currit. nec ly ho nec ly risibile stat deteriate i ordine ad conditional. igitur nec alterius conditionalis terius cois supponit deteriate in ordie ad conditional. p3 conseqntia r antecedes arguit. r pmo q ly ho non stat deteriate: qz no lz descedere disun ctive. non. n. segtur: si homo non currit: risibile non currit: r isti sunt oes hoies. igitur si iste ho non currit: risibile no cur rit vel si homo non currit risibile no currit r sic de alijs: qz anis e veru: r pns falsuz (vt p3) p qlibet pre. Secdo pbat. Oz ly risibile non stat deteriate i ordine ad coditional: il lam pp eand e caz: qz no lz descedere disunctive: vni no se quif: si ho no currit ribibile no currit. r hec sut oia risibilia: igitur si ho no currit B risibile non currit: vl si ho non currit hoc risibile non currit: vel sic de singulis: qz anis e veruz. r pns falsuz: qz qlibet ei pncipalis ps est vna coditionalis fal sa (vt patet) pp copossibilitate anis cum pdictorio pntis.

Ex ista p ne segtur correlarie. Oz lz ly ho: r ly risibile n sup ponant determinate i ordine ad coditional: non tn ab eis tollit determinata suppositio in ordine ad suas cathegori cas (p3) qz in ordine ad illas sub quolibet istoz contingit descedere disunctive. **Ex ista** p e ista. Nullus terius exns ps alicuius conditionalis solu signu condionale respiciens di stributiue supponit (pbat) nullu signu e distributiuu nisi icludat negatione: s3 nota conditionis non icludit negatio ne: g nota conditionis no e signu distributiuu (p3 pna) cuz miori: r maior pbat inductiue. **Ex ista** p ne segt corre larie. Oz lz ista pna sit bona: si ho currit: aial currit: g si iste homo currit: aial currit: non tn ly homo supponit distribu tiue: qz et ista pna est bona: iste ho est homo: igitur iste homo

p s

Loz

z s

Loz

Dubium

est iste hō: et tñ ly hō non stat distributivē: tñ enim hec pñā gratia materie: qz contradictoriū pñtis repugnat añt: alia aut: qz pñs est necessariū. **Tertia** ē ista. Dis termin⁹ cōiter supponēs solū signū, aditionale respiciēs: supponit pñse tñ immobilr in ordine ad totā aditionale (pbat) huius aditionalis: si homo currit: risibile currit: tā ly hō qz ly risibile supponit pñse tñ i ordine ad totā aditionale: igitur et cuiuslibz alteri⁹ aditionalis (pñ pñā) et añs arguit. et pñ qz supponit pñse tñ: qz supponit cōiter: et non determinate nec discrete: nec distributivē p pñā et secūda: pñes: igitur supponit pñse tñ. 2° arguit qz immobilr: qz nō licet descēdere disūctiz: Unde nō sequitur: si hō currit: risibile currit: et ista sunt oīa risibilia: qz si hō currit: hoc risibile: vel hoc risibile: vel sic de singulis currit: añs. n. est verū: et pñs falsus: qz pñctoriū pñtis stat cū añte. de illo termino hō nō facio mētionē: qm̄ sub eo copulativē: et disūctivē: copulativē: et cōditionatim: licet descēdere grā mae. **Ex** ista pñe sequitur correlative. Quod nō cuiuslibet aditionalis affirmativē subiectum añtis cōiter supponēs quocūqz alio sincathegorice deducto: supponit distributivē mobilr: vt aliqz asserūt (pbat hui⁹ cōditional) si hō albus currit: hō albus non sedet. ly hō alb⁹: nō distribuit mobilr: qz ē subiectū añtis: igitur correlative verū: pñā tenet: et añs arguit: qz nō sequitur: si hō alb⁹ currit: hō albus nō sedet: s; fortes ē hō albus: igitur si fortes currit: hō albus nō sedet: añs. n. ē verū: et pñs falsus: qz pñctoriū eiusdē cū añte stat. **Quarta** ē ista. Nullus terminus distribuit⁹ existēs pars alicuius cōditionalis mobiliter distribuit in ordine ad illā cōditionalē (pbat iductivē) qm̄ huius aditionalis: si oīs hō currit: oē risibile currit: tā ly hō: qz ly risibile distribuit immobilr: qz nō licet descēdere: cū qlibet tal cōditionalis sit impossibil: si iste hō currit: oē risibile currit: si oīs hō currit: hoc risibile currit. Itē hui⁹ cōditionalis: si nullus risibile currit: nullus hō currit: tam ly risibile: qz ly hō immobilitā rōne cōditionalis: nō obstante qz sit bona illa: si nullū risibile currit: nullus hō currit: qz si nullū risibile currit: iste hō nō currit: qz hō ē grā mae. **Ex** ista pñe sequitur correlative. Quod oīs terminus distribuit⁹ i cōditionali: distribuit mobilr et immobiliter (patet) qz i ordine ad suā cathēgoricā distribuit mobilr: et respectu illi⁹ cōtingit descendere copulativē: et i ordine ad aditionale distribuit immobiliter: qz respectu illi⁹ nō cōtingit descendere.

His visis (pñ) solutio rōnis negādo illā: si tu es al: tu es asinus (et ad pbationē) nego pñam qz arguit ab inferiori ad suū supi⁹ i immobilitatu p notā aditionalis (et cū dicit) alie note ypotheticaz nō ipediūt assensum: ergo nec nota aditionis: nego pñam (sicut nō sequitur) dictio exclusiva nō ipedit assensum: qz nec dictio exceptiva vlt reduplicativa sincathegorica. n. spē distincta: dissimilia hnt officia: ac virtutes: spē distinctas: quare etc.

Capitulum de suppositionibus relatiuorum: ac probationibus suarum propositionum.

Certano principaliter ad questionē arguitur sic. Si aliqua pñō est vera: tu es asinus: sed aliqz pñō ē vera: qz tu es asinus (pñā tenet) a cōditionali cuius suo añte ad pñs eiusdē: et minor ē manifesta: s; maior pbat sic: aliqz pñō ē: et si ista ē vera: tu es asinus: qz si aliqz pñō ē vera: tu es asinus (pñ pñā) qz sic significat quertibiliter: 2° ps añtis pbat pñ relationē ad illū terminū aliqz pñō: et añs arguit sic: ista pñō ē: demonstrādo illā mētalē: tu es asinus nāliter significatē: et si ista ē vera: tu es asinus: qz aliqz pñō ē: et si illa ē vera tu es asinus (pñ pñā) ab inferiori ad suū supius affirmativē et sine ipedimēto: et añs ē manifestū: qm̄ si ista ē vere i mēte: tu es asinus: ipsa non aliter qz te esse asinus significat ad equate: et per consequens tu es asinus.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor pñes: quaz pma est ista. Nullus relatiuū relatiū ad aliqz añs supponit magis pñse qz suū añcedēs (pñ) qm̄ dato opposito hec est vera: aliqz hō est: et qz libet hō ē ille: et hec est falsa: aliquis homo ē: et tu nō es ille: pñ. n. significaret qz aliqz hō ē: et qz libet hō ē aliqz hō: et scda significaret: qz aliqz hō ē: et tu nō es aliqz hō. **Ex** ista pñe sequitur p correlative. Quod ista ē va. aliqz añal ē: et si tu es illō tu es asinus: qz hec ē illa vna copulativa affirmativa cui⁹ pñ pñ ē euidēs: et scda significat quertibilr: qz aliqz añal si tu es: tu es asinus qz ē vera: sicut. n. relatiuū supponit determinate: sic et añs positū loco sui debet supponere: **Secūdo** sequitur. Quod hec similiter ē vera. aliqz pñō est. et si illa ē vera tu es asinus. 2° enī ps significat quertibilr: qz aliqz pñō si ē vera: tu es asinus: et hoc est verum de illa mētalē. tu es asinus. **Secūda** conclusio est ista. Aliqua est ypothetica asola nota ypothetice sumens denominationem que est cathēgorice pbabil (pñ de ista) hō currit et disputat. qz est resolubil illō mō: hō currit et disputat. et hoc ē hō. igitur hō currit et disputat. nō. n. illa pñō significat quertibilr: qz hō currit. et hō disputat. s; qz hō currit et idē vlt eadē hō disputat. **Ex** ista pñe sequitur p. Quod sicut aliqz ypothetica ē resolubilr pbabil: sic et aliqz vlt exponibilis: pñ ps patuit: et secūda ostēdit i hac oīs hō currit et disputat: qz ē copulativa: et tñ ē pbāda more vltim affirmativa: tā inductivē: qz expōibilr. **Secūdo** sequitur. Quod oīs ypothetica cuius vna ps depēdet ab alia ē cathēgorice pbabil (pbat) qm̄ pbatio totū depēdet ex probatōe cathēgorice idē depēdetis. s; qz cathēgorica idē depēdet ē cathēgorice pbabil: ergo etc. **Tertia** ē ista. De relatiuū ypothetice relatiū ad aliqz añs hnt aliud extremū: refert ipm i pñtōe ad istud extremū (pñ) qm̄ alr iste eēt vere: aliqz hō ē latro. et tu es ille. aliqz al ē asinus. et tu es illō pñs falsus (et pbat pñā) qm̄ pñ copulativa significaret cōuertibilr qz aliqz hō ē latro. et tu es aliqz hō. 2° vero significaret qz aliqz al ē asinus. et tu es aliqz añal. quoz qz libet est verū. **Ex** ista pñe et pñō sequitur p. Quod aliqz al ē hō: si istō ē asinus (pbat) hoc al ē hō si istō ē asinus. et hō ē aliqz al: te vlt asino demonstrato. qz aliqz al ē hō: si istud ē asinus (pñ pñā) et pñs ē resolubilr pbabile. et minor euidēs. et maior pbat. hō al ē hō: si hō al qz ē hō est asinus. qz hō al ē hō si illud ē asinus: pñ pñā: qz relatiuū refert añs ad aliqz extremū. et añs ē verū: vt pñ: qz ē vna cōditional: cui⁹ pñs formalr sequitur ex añte **Secūdo** sequitur. Quod cuiuslibz cōditional affirmativē cui⁹ vna ps depēdet ab alia: sic supponit illi termini i ordine ad cōditionales: sic in ordine ad cathēgoricas suas: pñ: qm̄ ista aliqz al ē homo: si ipsum est asinus. tā ly al: qz relatiuū supponit determinate in ordine ad conditionalem. et in ista oē al est hō si illud est asinus. tā ly al: qz ly illud supponit distributivē mobilr in ordine ad cōditionalē. et si dicit qz opposita istoz cōcessa sunt i alio pncipali: dico: qz ibi locut⁹ sum de cōditionalib⁹: quaz nlla ps ab altera depēdet. **4°** est ista. Aliqua pñō est vera si ipsa est falsa. et aliqua est falsa si ipsa est vera: prima pars probatur sic: hec pñō est vera si ipsa est falsa. et hec est aliqua pñō. ergo etc. Maior pbat sic. hec tu curris ē vera si hec que est vera est falsa. igitur hec est vera si ipsa est falsa: pñ pñā: qz añs refertur in comparatione ad aliud extremū. 2° vero pars pñis probatur eodē modo. **Ex** ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua pñō est vera si sua pñctoria est vera. et qz aliqua pñō est falsa si sua pñctoria est falsa: pñ qz quelibet harum probatur resolubiliter: vt prius: **Secūdo** sequitur. Quod aliqua pñō est necia et impossibilis si sua pñctoria est contingens: pñ: qz hec tu es ē necessaria et impossibilis si sua cōtradictoria est contingens: probatur: nam hec tu es est necessaria et impossibilis si istius necessarie et impossibilis cōtradictoria ē cōtingēs: qz etc.

His visis p3 respōtio ad rōnē negādo illā. si aliqua ppō est vera tu es asinus : r ccedo illā co- pulatiuā. aliqua ppō ē r si illa ē vera tu es asin⁹ : r nego q significat scda pars: q si aliqua ppō ē vera: q tu es asinus: qz relatiuū supponit determinate: r ly ppō positū loco rela- tui stat cōfufe tū immobiliter: ideo scda pars significat idē ruerbilitate cū ista. aliqua ppō si est vera tu es asin⁹: que est vera: vt patet p suas exponētes: quare rē.

Capitulū de expositione dictionis. exceptiue negatiue r cōuertibilitate eiusdem cum exclusiua.

No pncipalr ad questionē arguit sic. Tu nō differs ab asino: r tu es: r asinus est. q tu es asinus: p3 pna: r pbat pzi ma pars aūtis sic. tu nō differs nisi acapra. q anullo alio acapra differs: p3 pna: ab expo sita ad vnā suarū exponentiū tūc sic: anullo alio acapra differs: sed oīs asin⁹ ē aliua ca- pra. igitur anullo asino tu differs. p3 pna in scdo pme figu- re. tūc sic: anullo asino differs. igit tu nō differs ab asino. p3 pna: qz ex opposito pntis segtur oppositū aūtis formalr: s3 aīs pncipale pbat. videlicet: tu nō differs nisi acapra: qa tu differs acapra: r tu nō differs ab alio acapra. igitur tu nō differs nisi acapra. t3 pna: ab exponētib⁹ ad expositū: s3 mi- nozē pbo: qz suū dīctoriū ē falsuz. s. tu differs ab alio aca- pra ppter falsitatē tertiē exponētis q ē ista: tu nō es aliud acapra: quare rē.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor cō- clusiones: quarū p^a est ista. Nul- lius ppōnis exponibilis termin⁹ aliqis pōt cōfusus suppo- nere: qz in aliqua exponētū. p3 ista pclo iudictiue ēt ex alio qz a termino stāte determinate: ad eūdē stantē cōfufe distri- butiue: valeret pna formaliter: r de forma qd ē flm. Ex ista cōclōne sequit pmo. Qd hec tu nō differs nisi ab asino: nō d3 hēe talē negatiuā exponētē: anullo alio ab asino dif- fers: qz ly ente iclusum in exponibili stat determinate: r in- cluz in subjecto negatiue stat distributiue. Scdo segt qz hui⁹ tu nō differs nisi ab asino: negatiua exponēs ē ista tu nō differs ab alio ab asino: seu ista q est magis ppria. tu nō differs a nō asino. p3: qz ly ente inclusuz in exponēte ne- gatiua stat determinate: sicut i exponibili rōne duoz signo- ruz pcedētiū. Scda ē ista. tu nō differs nisi ab asino r tū tu differs acapra. 2^a pars est euidēs. pma pbat sic. tu differs ab asino: r tu nō differs a nō asino: igit tu nō differs nisi ab asino. p3 pna ab exponētib⁹ ad expositū. 2^a pars an- tecedētis ostēdit p suū dīctoriū: cuius tertia exponēs est falsa. Ex ista pna sequit pmo. Qd nulla istarū pnarū va- let. tu differs a capra: r capra est nō asinus: igitur tu differs a nō asino: tu differs a lapide: r oīs lapis est aliud ab asino: igit tu differs ab alio ab asino: arguit eniz quodāmo ab i- feriozi ad supius distributū. Scdo sequit qz hec pna nō valet: nec aliqua pna similis. tu nō differs nisi ab asino: capra est aliud ab asino. igitur tu non differs acapra. arguit eniz quodāmo a supiozi nō distributo ad suū iferius. Un bec p- positio. tu nō differs nisi ab asino: egualet isti. tu nō differs ab aliquo nisi ab asino: vbi ly aliquo non stat distributiue: vt satis liquet. Tertia pclo ē ista. Aliqua est exceptiua vera sicut suū piacēs: r tū parti ex capte correspōdet aliqd in re. p3 de ista: tu nō differs nisi ab asino q ē vera. r hec sili- ter. tu nō differs ab aliquo. ēt hec est vera. tu differs ab oī boie ppter qz ate r hec sili ē vera. tu differs ab oī homine. Ex ista pna sequit pmo. Qd ab exceptiua negatiua: ad ex- clusiua affirmatiua de pna similib⁹ terminis: nō t3 vlr arg^m. p3 qm nō sequit tu nō differs nisi ab asino. q precise ab as- no differs. aīs eni est verū: r pna falsuz. Scdo sequit. Qd hui⁹ exclusiue tū ab asino differs: corūdet hec exce- ptiva: anullo nisi ab asino differs. p3: qm illi exclusiue non

correspōdet aliqua exceptiua: r nō videt alia qz illa. igit rē. Quarta pclo est ista. ab asino r acapra differs: r anul- lo alio qz acapra r ab asino differs: r tū falsuz ē q anullo ni- si ab asino r acapra differs. pma pars ē euidēs: r scda simi- liter pbat: qz si ab alio qz ab asino r a capra differs. igit ali- ud ē ab asino r acapra: r per pna: asin⁹ r capra sunt aliquid qd ē falsuz. 3^a vero pars pbat sic: ab aliquo qd nō ē asinus nec capra differs. q falsuz est qd a nullo nisi ab asino r aca- pra differs. p3 pna r aīs sili: qz aleone differs: r nullus leo est asinus vel capra. Ex ista pna sequit pmo. Qd dato p- ymaginationē q nō forent plura qz tria alia. s. tu: asinus: et capra. hec foret impossibilis anullo aiāli nisi ab asino r capra differs. qz sue exponētes implicarēt dictionē. sequit eni ab asino r acapra differs. igit ab asino differs: qui nō est asin⁹ r capra: r p pna ab aliquo aiāli nō asino r capra differs: qd est oppositū exponētis negatiue. Scdo sequit. Qd in eo- dez casu hec foret vera: anullo aiāli nisi ab asino vel acap- ra differs: qz oēs sue exponētes foret vere. s. ab asino vel aca- pra differs: r anullo aiāli nō asino vel capra differs. qre rē.

Capitulū de illatiōe termini distributi ex suis terminis singularibus.

Primo pncipalr arguit sic. Omne aliud ab asino ē asinus: tu es aliud ab asino. q tu es asinus. pna t3 cū mi- nozi: r maiorē pbo sic. aliud ab asino est asi- nus. q oē aliud ab asino ē asinus. t3 pna: qa ab idēfinita in terminis subalibus ad suaz vniuersalē est bonū argumētū. nā bene seg- tur. hō est hō. q oīs hō est hō: s3 aīs arguit sic. aliud ab isto asino est asinus: r aliud ab isto asino est asin⁹ r sic de singu- lis. r isti sunt oēs asini. q omne aliud ab asino est asinus. p3 pna: qz arguit a singularib⁹ illius termini asinus. ad eundē stantē distributiue mobilr: vñ optime sequit. tu es aliud ab isto asino: r tu es aliud ab isto asino. r sic de singul: r isti sunt oēs asini. igit tu es aliud ab asino. ista pna est bona: vt satis liquet. igitur r alia.

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

Capitulū de illatiōe termini distributi ex suis terminis singularibus.

Primo pncipalr arguit sic. Omne aliud ab asino ē asinus: tu es aliud ab asino. q tu es asinus. pna t3 cū mi- nozi: r maiorē pbo sic. aliud ab asino est asi- nus. q oē aliud ab asino ē asinus. t3 pna: qa ab idēfinita in terminis subalibus ad suaz vniuersalē est bonū argumētū. nā bene seg- tur. hō est hō. q oīs hō est hō: s3 aīs arguit sic. aliud ab isto asino est asinus: r aliud ab isto asino est asin⁹ r sic de singu- lis. r isti sunt oēs asini. q omne aliud ab asino est asinus. p3 pna: qz arguit a singularib⁹ illius termini asinus. ad eundē stantē distributiue mobilr: vñ optime sequit. tu es aliud ab isto asino: r tu es aliud ab isto asino. r sic de singul: r isti sunt oēs asini. igit tu es aliud ab asino. ista pna est bona: vt satis liquet. igitur r alia.

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p- clusiones qru pma est ista. CA singularib⁹ alicni⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: r aliqis hō ē iste hō: r sic de alijs: r isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: qz aīs est verū r pna falsuz. Ex ista cō- clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: r fortius isto aiāli: r sic de singularib⁹: r ista sūt oīa aiā- lia. q fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini- ta aiālia: aīs eēt verū: r pna falsuz. Scdo sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. r vidēs istuz hoiez est hō: r sic de singularib⁹: r isti sūt oēs hoies. q vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: r nihil videat ho- minē nisi hō: est aīs veruz: r pna falsuz. Scda ē ista. A singularibus sufficiēter enumeratis r collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi- ti nō valz arg^m. p3: qz nō sequit. tu differs ab isto ente: r ab isto: r sic de singularib⁹: r ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: r pna falsuz. Ex ista p- clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: r isto hoie r sic de singularib⁹: r isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: qz aīs ē verū r pna falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: r iste hō: r iste hō: r sic de sin-

probo sic. a. e. ista ppō tu es asinus. igitur. a. est illa ppō tu es asinus: vel deus e. p3^a a parte disiunctiue affirmatiue ad totam disiunctiuā: et aīis e. verū per casū: g. r. p̄is. quare rē.

Pro solutione

huius argumēti pono quatuor conclusiones. q̄ru p̄^a e. ista. Aliq̄ termini sunt oīno siles: q̄ tñ nō sunt adinuicē uertibiles. p3: nā ly. a. r. ly. a. sūt oīno siles: r tñ nō sunt adinuicē cōuertibiles: dato q̄ vnus illoz sumat in recto r alius in obliquo.

Ex ista h̄ne segtur p̄mo. Q̄ hec copulatiua e. possibilis. tu es. a. r tu nō es. a. dato q̄. a. uertat cū illo termino hō: r in p̄^a sumat in recto: r in z^a in obliquo. C. z^a sequit̄. Q̄ iste sillogism^o nō valet. oē. a. e. hō: s3 oīs asin^o e. a. g. oīs asin^o est hō. supposito q̄ ly. a. in minori sit genitiuus. C. 3ª segt̄. Q̄ ista p̄na nō valet. a. e. asin^o: igit̄ aliq̄. a. e. asin^o: dato: q̄ sūat ly. a. i. ante i genetiuo casu: s3 bñ segt̄: igit̄ alicui^o. a. est asin^o.

4ª segtur. Q̄ hec p̄na nō valet. nullū. a. e. asin^o: g. nullus asin^o e. a. nec e. uersio simplex. s3 si ly. a. sumit in p̄te i genitino casu nō bñ segtur nullū. a. e. asin^o: igit̄ nullus asinus est aliq̄. a. r ita p̄cedo p̄is sicut aīis. C. z^a e. ista. Si. a. r b. sūt termini noti: nō e. pole. a. e. hōiez: nec. b. e. asinū. p̄batur: qz si. b. r. a. sunt termini noti: ipsi significāt solū nō tales voces: vel tales lras. a. r. b. s3 ipole e. aliquā vocē vel lram esse hōiez vel asinū. g. rē. Ex ista h̄ne segtur p̄mo q̄ nō e. pole. a. e. illā ppōnē tu es asin^o: nec. b. e. illā disiunctiuā tu es asin^o: vel de^o est (p3) qz nō e. pole aliquā litterā. e. ppō. nē. C. z^a segtur. Q̄ ista p̄na nō valet. aliq̄ ppō vocat̄. a. v. l. b. g. aliq̄ ppō e. a. vel. b. sicut nō segtur. aliq̄ hō vocat̄ asin^o vel capra: igit̄ aliq̄ hō e. asinus vel capra. C. 3ª segtur. Q̄ ista p̄na nō valet. hō. r. a. uertūtur: s3 tu es hō: g. tu es asin^o. C. 4ª sequit̄. Q̄ aliqua ppō. r. a. cōuertūtur: r oē. a. e. lra: et tñ nulla ppō e. littera (p3) dato q̄ illa tu es. r. a. cōuertant̄.

3^a e. ista. Si. a. r. b. sint termini iguoti sicut p̄noia demōstratiua: pole e. a. e. hōiem: r. b. e. asinū. p̄bat̄: nā si. a. r. b. sint termini ignoti sūt termini indifferētes ad quecunqz entia: sicut p̄noia demōstratiua: s3 demōstrato hōie per ly. hoc. p̄cedo q̄ hoc e. hō: r demōstrato asino: p ly. hoc. p̄cedo: q̄ hoc e. asin^o. g. apari si iponit̄. a. significare hōiem: r. b. asinū. cōcedēdū est. a. e. hōiez: r. b. e. asinus. r isto mō p̄cedit p̄ma h̄ cū suis correlariis. Ex ista h̄ne segtur p̄mo. Q̄ si a. iponit̄ p̄cise significare hōiez: cōcedēdū e. a. e. hōiez: non tñ si. a. iponit̄ cōverti cū illo termino hō: cōcedēdū e. a. esse hōiez. p̄ma pars p3: qz idē e. iudiciū de termino ignoto r p̄noie demōstratiua. z^a pars p̄bat̄: qm̄ dato opposito: segt̄: q̄. a. e. hō: r q̄. a. e. asinus: r tñ vnū. a. est oē hō: p̄bat̄: r pono: q̄ hō r asinus cōuertātur: cū. a. quo posito. siētu p̄cedis istā a. est hō: rōne uertibilitatis. ita hēs cōcedere illā. a. e. asinus: r habet̄ intētū. C. Sc̄do segtur. Q̄. a. r asinus uertūtur: r tñ oē. a. e. hō. p̄bat̄: r suppono. oē. a. significare hōiem quo supposito pono: q̄. a. cōuertat̄ cū ly asinus: r habet̄ intētū sicut e. ista stāt simul ly hoc r ly asinus cōuertūtur: r nihil p̄ter te est hoc. C. 4^a e. ista. A. e. ista disiunctiua tu es vel hō e: r tñ. a. nō e. aliq̄ disiunctiua. p̄bat̄: hō e: igit̄. a. e. ista disiunctiua tu es: vel hō e. p3 p̄na: a parte disiunctiue affirmatiue ad totā disiunctiuā affirmatiuā: supposito q̄ p̄ p̄nomē demōstratiuū nō demōstretur nisi illa cathegorica. tu es: r ita habetur p̄ma pars. z^a aut̄ relingtur ex casu. Ex ista h̄ne segtur p̄mo. Q̄. a. e. ista disiunctiua tu es asinus: vel deus est: r idē. a. nō e. ista disiunctiua. tu es asinus: vel deus e. (p3) supposito q̄ in p̄ma demōstretur solū p̄ma cathegorica: et in sc̄da tota disiunctiua. C. Sc̄do segtur. Q̄. b. est ista cathegorica: tu es asin^o vel deus est: r idē. b. nō e. ista cathegorica tu es asinus vel deus e. patet: quoniā quelibet pars e. vna disiunctiua: cuius secūda pars e. vera.

His visis patet solutio rōnis concedēdo illā. oē. b. est necessariū: dato: q̄. a. r. b. sint termini

ignoti: r nego illā. a. e. b. si sumit̄ ly. b. in recto: r nego p̄nas a. e. ps. b. igit̄. a. e. b. Et ad similitudinē dico q̄ nulla e. similitudo qz difformiter sumit̄. b. i. ante r p̄te: r nō ip̄ hōis. Si autēz ly. b. in obliquo casu: nego p̄nam: qz medi^o termin^o si sumit̄ in recto in maiori r in minori cōsilt̄ d3 sumi (ad cōfirmatiōē) cū dī. a. e. illa ppō tu es asinus vel deus e: cōcedo illā: si. a. e. disiunctiua: r nego q̄. b. e. eadē. si aut̄ e. de p̄dicato disiunctiua: ita q̄ demōstret̄ tota disiunctiua: p̄cedo q̄. b. e. illa tu es asin^o: vel de^o e: r nego q̄. a. sit ista: qz repugnat casui. q̄re rē. C. Capitulu de nota copulatiōis termino modali p̄iucta.

Tertio decimo p̄ncipalr arguit̄ sic. Ali quod falsum est ipossibile: r tu es asinus: igitur tu es asin^o (p3 p̄na) a copulatiua ad alterā eius partē: r arguit̄ aīis sic. hoc e. ipole: r tu es asin^o: demōstrādo illā copulatiuā chymera e: r tu es asin^o: r hoc e. ali quod falsuz. g. aliq̄ falsuz e. ipole: r tu es asinus (p3 p̄na) ab inferiori ad suū supius affirmatiue r sine i. pedimēto. r maiorē p̄bo sic: hoc e. hoc ipole: r tu es asinus demōstrādo p̄ secūdū hoc illā: chymera e: igit̄ hoc e. ipossibile r tu es asin^o: p3 p̄na vt p̄is: aīis aut̄ est manifestū: qm̄ ista copulatiua e. falsa. chymera e: r tu es asin^o e. b: r hoc: demōstrādo illā. chymera e: r illā tu es asin^o. Cōfirmatur sic. nō pole e. falsuz: r tu es asin^o: igit̄ ipole e. fl3: r tu es asin^o: r p̄ p̄nas tu es asin^o. p̄^a p̄na r3 ab vno cōuertibili ad reliquū: qz ipole r nō possibile cōuertunt̄ p̄ Aristotelē. z. p̄yermēnas. z^a aut̄ r3 a copulatiua ad alteram eius partēz.

Pro solutione

huius argumēti pono quatuor conclusiones: q̄ru p̄ma e. ista. Omis p̄fecta copulatiua suis partib^{us} supaddit notā copulatiōis. p3 inductiue: hec eni: tu es hō: r tu es aīal: nō soluz ponit illas duas cathegoricas. tu es hō: tu es aīal: imo etiā notā copulatiōis. Ex ista h̄ne segtur p̄mo. Q̄ hec copulatiua: chymera e: r tu es asin^o: nō est iste cathegorice chymera e tu es asin^o: s3 e. ille: r nota copulatiōis: qz nora copulatiōis e. eque bñ pars copulatiue: sicut cathegorica aliq̄: s3 nō sit pars p̄ncipalis. C. Sc̄do segtur. Q̄. a. r. b. sūt due copulatiue oīno uertibiles: r de partib^{us} oīo silib^{us} r cōuertibilibus r tñ. a. e. sue cathegorice: r non. b. p̄bat̄: r pono: q̄. a. sit aīis istius sillogismi: oīs hō e. aīal: tu es hō: igit̄ tu es aīal. b. vō aīis istius. oīs hō est aīal: r tu es hō: igit̄ tu es aīal. isto posito p3 correlariū: ex quo p̄mi sillogismi nota copulationis nō e. pars: r secūdi e. pars aliq̄: h̄ nota. C. Sc̄da h̄ e. ista. Aliq̄ copulatiua e. verū r falsuz: r tñ nō e. vā r falsa. p̄batur: r capio aīis huius silli. oīs hō e. asinus: r tu es hō: igit̄ tu es asinus: q̄ sit. a. arguitur sic. a. e. veruz r falsuz: r. a. e. illa copulatiua. igit̄ rē. aīis aut̄ p3: qz. a. e. ille due oīs hō e. asin^o: tu es homo. z^a vō pars e. p3: qm̄ illa copulatiua q̄ e. a. nō est copulatiua vā: r copulatiua falsa. Ex ista h̄ne segtur p̄mo. q̄. a. e. ipole: r tu es hō: r tñ tu nō es hō. p3: dato q̄ tu nō sis: r. a. sit aīis p̄dicti silli. C. Sc̄do segtur. Q̄ aliq̄ talis. a. e. im possibile: r tu es hō: nō e. ppō copulatiua: s3 de copulato extremo. p3: qz hec p̄na nō valet. a. e. ipole: r tu es hō: igit̄ tu es homo: r p̄ p̄nas: aīis nō est copulatiua: qz si sic valeret p̄na. C. Tertia h̄ e. ista. Aliqua e. ppō cathegorica idepēdēs q̄ fiet copulatiua: sine additiōe alicui^o ad ipsaz. p̄batur: r pono q̄ p̄ totā istā diē hui^o ppōnis. a. e. ipole: r tu es hō: nota copulabit solū ly ipole: cū illa tu es hō: cras vō copulabit illas cathegoritas. a. e. ipole: tu es hō. isto posito p3 p̄na: qm̄. a. per totā istā diē erit ppō cathegorica de copulato extremo: r cras erit p̄positio ypothetica copulatiua. Ex ista p̄clone sequitur p̄mo. Q̄. a. est impossibile: r tu es homo: r non. a. e. impossibile: r tu es homo: dato q̄ p̄ma sit cathegorica: r secūda sit copulatiua negatiua: nec sunt d̄dictoria: qz copulatio difformiter sumitur. C. Sc̄do sequitur. Q̄ si. a. est ipole: et tu es homo: tu es hō: r nō si. a. est impossibile

p^a 2° Cor^m Cor^o Cor^o z^a 3ª Cor^m Cor^o Cor^m Cor^m

Bubium

4° 7 tu es homo: tu es homo (patet) dato q' antecedens pri-
me cōditionalis sit copulativa: 7 añs scōe sit de copulato
extremo: nec iste cōditionales opponūtur (vt p3 p diffor-
tate copulationis. ¶ Quarta 7 ē ista. Nec pole est falsum:
7 tu es asinus: nec ipole ē falsus: 7 tu es asin' (p3) qm̄ q̄libz
istarū copulatiuarū est falsa 7 ipolis: pole est falsus 7 tu es
asinus. ipole ē falsus 7 tu es asin'. 7 id earū dīctoria sūt ve-
ra. ¶ Ex ista rōne seq̄ pmo. Qz nō semp ipole 7 nō pole
uertunt: qz nō segtur. nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. q̄
ipole ē falsus: 7 tu es asinus. nec ēt sequit' e3. ipole ē falsus:
7 tu es asinus. q̄ nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. añs. n. ē ve-
rum 7 añs falsus. ¶ Scōo sequit'. Qz nō semp necesse non
7 ipole uertūtur: qz nō segtur. necesse non ē dīgens: 7 tu
es hō: igit' ipole ē dīges 7 tu es hō. añs. n. ē verū: qz est vna
copulativa: cuius quelibet pars principalis est vera: 7 añs
falsum propter falsitatem prime partis.

His visis (patet) solutio rōnis cōcedēdo illaz: aliqđ
falsus est ipole: 7 tu es asinus: si fuerit ca-
thegorica: qm̄ añs huius filli. ois asinus ē hō: 7 tu es asin'.
igit' tu es hō ē ipole: 7 tu es asinus. Et ad argumētū qm̄ cōclu-
ditur: q' tu es asinus: nego argumētū: nec arguit' acopulati-
ua ad alterā eius partē: qz añs nō ē copulativa. Si aut' op-
ponēs voluerit q' illa sit copulativa: nego illā: 7 q̄libet illa
rū hoc est ipole: 7 tu es asinus: hoc est hoc ipole: 7 tu es asi-
nus (7 ad pbationē) ista copulativa chymera ē: 7 tu es asi-
nus: est hoc 7 hoc. q̄ illa copulativa ē hoc ipole 7 tu es asin'.
nego añs: qz añs ē de copulato extremo: 7 añs copulativa.
Ad cōfirmationē nego añs. 7 ad pbationē rñsus ē: q' non
semp uertūtur: nō pole 7 ipole: s3 soluz qm̄ modalr tenen-
tur: 7 nō plus se extēdit vnus modus q̄ ali'. nec etiā nega-
tio: vt nō possibile est for. currere. 7 impossibile ē for. currere:
sed in pposito: illi modi possibile 7 impossibile nō tenentur
modaliter: 7 in vna negatio cadit sup notā coplatiōis: quā
non determinat aliquis modorum. quare rē.
Capitulum de inferioritate 7 superioritate terminoz tam
proprie q̄ improprie dicta.

Quarto decimo pncipalr ad qōnē argu-
itur sic. Tu es aliqd asini: q' tu
es asinus. añs p3: 7 añs arguit' sic. tu es dñs
asini. q' tu es aliqd asini. p3 añs ab inferiori
ad suū supius affirmatiue 7 sine impedimen-
to: qz ly dñs ē terminus inferior ad ly aliqd.
7 añs ē verū (dato) q' habeas vnū asinuz
igit' 7 añs. nec valet si dñs q' ly dñs sit inferior ad ly aliqd:
nō tñ ly dñs asini ad ly aliqd asini: qm̄ asin' hoīs ē inferior
ad ly aliqd hoīs. igit' pariformiter ly dñs asini: ad ly aliqd
asini (p3 añs) vel deī cā diuersitatis. añs aut' ē manifestū:
qm̄ si aliqd ē asin' hoīs: illd ē aliqd hoīs: 7 nō e3. Cōfirmat'.
nā asin' ē aliqd tui: qz ē possessio tui. igit' pides tu es aliqd
asini: qz tu es possessor illi'. p3 añs: vel deī cā diuersitatis.
huius argumēti pono q̄tuor cō-
siones q̄rū pma est ista: Aliquis

4° 7 tu es homo: tu es homo (patet) dato q' antecedens pri-
me cōditionalis sit copulativa: 7 añs scōe sit de copulato
extremo: nec iste cōditionales opponūtur (vt p3 p diffor-
tate copulationis. ¶ Quarta 7 ē ista. Nec pole est falsum:
7 tu es asinus: nec ipole ē falsus: 7 tu es asin' (p3) qm̄ q̄libz
istarū copulatiuarū est falsa 7 ipolis: pole est falsus 7 tu es
asinus. ipole ē falsus 7 tu es asin'. 7 id earū dīctoria sūt ve-
ra. ¶ Ex ista rōne seq̄ pmo. Qz nō semp ipole 7 nō pole
uertunt: qz nō segtur. nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. q̄
ipole ē falsus: 7 tu es asinus. nec ēt sequit' e3. ipole ē falsus:
7 tu es asinus. q̄ nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. añs. n. ē ve-
rum 7 añs falsus. ¶ Scōo sequit'. Qz nō semp necesse non
7 ipole uertūtur: qz nō segtur. necesse non ē dīgens: 7 tu
es hō: igit' ipole ē dīges 7 tu es hō. añs. n. ē verū: qz est vna
copulativa: cuius quelibet pars principalis est vera: 7 añs
falsum propter falsitatem prime partis.

2° 7 tu es homo: tu es homo (patet) dato q' antecedens pri-
me cōditionalis sit copulativa: 7 añs scōe sit de copulato
extremo: nec iste cōditionales opponūtur (vt p3 p diffor-
tate copulationis. ¶ Quarta 7 ē ista. Nec pole est falsum:
7 tu es asinus: nec ipole ē falsus: 7 tu es asin' (p3) qm̄ q̄libz
istarū copulatiuarū est falsa 7 ipolis: pole est falsus 7 tu es
asinus. ipole ē falsus 7 tu es asin'. 7 id earū dīctoria sūt ve-
ra. ¶ Ex ista rōne seq̄ pmo. Qz nō semp ipole 7 nō pole
uertunt: qz nō segtur. nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. q̄
ipole ē falsus: 7 tu es asinus. nec ēt sequit' e3. ipole ē falsus:
7 tu es asinus. q̄ nō pole ē falsus: 7 tu es asinus. añs. n. ē ve-
rum 7 añs falsus. ¶ Scōo sequit'. Qz nō semp necesse non
7 ipole uertūtur: qz nō segtur. necesse non ē dīgens: 7 tu
es hō: igit' ipole ē dīges 7 tu es hō. añs. n. ē verū: qz est vna
copulativa: cuius quelibet pars principalis est vera: 7 añs
falsum propter falsitatem prime partis.

matie verificabilis: qm̄ tñ non ē illo supior (p3) de illo ter-
mino coloratū: q' est cōior q̄ ly aial: 7 de eo vlr affirmatiue
vificabilis: qm̄ hec ē necessaria: oē aial est coloratū: cū tñ ly
coloratuz nō est supius ad ly aial: qm̄ ly aial ē termin' p̄
dicamēti sube: 7 ly coloratū pdicamēti qlitatis. ¶ Ex ista
7 ne sequit' primo. Qz nullus illoz terminoz: fortes: plato:
est termin' inferior ad illū terminū risibile (p3) qz illi ter-
mini: fortes 7 plato: sunt termini pdicamēti sube: 7 ly risibi-
le pdicamēti qlitatis: 7 in scōa spē q̄ dicit' nālis potētia vel
ipotētia. ¶ 2° segtur. Qz nullū individuū pdicamēti sube
est termin' inferior ad illū terminū rōnale: qz nullū indivi-
duū pdicamēti sube dicit' aliqd distinctū a suo formali et
principali significato: sed ly rōnale cōnotat aliqd puta intel-
lectū vel rōnē distinctā a quolibet idiuuuo pdicamēti sube.
¶ 3° 7 est ista. 73 alicui' termini cōplexi q̄libet ps p̄tineat
pprie 7 p se ad aliqd pdicamētū: nullus tñ terminus cōple-
xus ē pprie: 7 ex p se alicui' pdicamēti: p3 pma pars: qm̄
lius termini aial albū: p̄mus termin' p̄tinet p se ad pdicu-
mentū sube: 7 scōus ad pdicamētū qlitatis. 2° pars etiā est
manifesta: qm̄ diffinitio pp hoc nō ponit' in pdicamēto: qz
est termin' cōplexus: 7 rō est ista. qm̄ nullus termin' alicui-
us pdicamēti dicit' nisi vnā nām: p aristoteles in thopicis:
sed diffinitio dicit' duas nās: 7 fere ois termin' cōplexus:
vt p3 inductiue. q' rē. ¶ Ex ista cōclusiōe segtur p̄. Qz nul-
lus illoz terminoz: corp' aiatū: aut iste hō ē pprie in pdica-
mēto sube: qz q̄libet illoz ē terminus cōplexus: ponunt' tñ
pp̄ter carētiā terminoz simpliciu: q̄ illi corrūdet. ¶ 2°
segtur. Qz ille termin' asinus fortis. pprie nō ē inferior ad ly
asinus hoīs: nec ly vidēs hoīem ad ly vidēs aial: qz oēs illi
termini sunt cōpositi: quoz nullus ē pprie i pdicamēto: s3
nullus illoz est pprie in pdicamēto: vt patuit: 7 p añs nul-
lus eoz ē pprie inferior aut supior ad reliquū: qm̄ superiori-
tas 7 inferioritas nō repitur pprie nisi in pdicamēto. ¶ 4°
7 est ista. Ois termin' vlr affirmatiue cathegoretice et
cōditionalr dealiquo verificabil: 7 nō ecōtra: cōtter vel ppe
pōt dici termin' supior ad reliquū (p3) qz ly ens ē termin'
supior ad quēlibet terminū alicui' pdicamēti: nō qdē pro-
prie: qz nō ē in aliquo pdicamēto: sed cōtter qz vlr cathego-
retice 7 cōditionalr ē affirmatiue verificabile de quolibz
tali 7 nō ecōuerso. vñ ois suba ē ens 7 nō econuerso. 7 si ali-
qd est suba illud ē ens: 7 nō ecōuerso. ¶ Ex ista cōlone seq̄
tur pmo. Qz ly vidēs hoīez cōtter vel large ē terminus infe-
rior ad ly vidēs aial: 7 ly asinus hoīs ad ly aliqd hoīs (p3)
qz si aliqd ē vidēs hoīez: illud ē vidēs aial: 7 nō ecōuerso. 7
si aliqd ē asin' hoīs: illud ē aliqd hoīs: 7 nō ecōuerso. ¶ 2°
segtur. Qz ly apparēs asinus: nullo mō ē inferior: ad ly aliqd
lis asin': nec ly dñs asini: ad ly aliqd asini (p3) qz non si ali-
quid est apparēs asinus: illud est aliqualis asinus: nec si
aliqd ē dñs asini: illud est aliquid asini.

His visis faciliter respōdet ad rōnē negādo illā: tu
es aliqd asini. 7 ad eius pbationē: nego cō-
sequētiā: qz ab inferiori ad suū supius rōne partis extremi
fallit añs. 7 ad pbationē: qm̄ arguit' q' assensus sit rōnē
tius extremi: qz ly dñs asini: est inferi' ad ly aliqd asini: hoc
ego nego. 7 tūc ad argumētū ly asin' hoīs est inferior ad ly
aliqd hoīs. q̄ pariformiter ly dñs asini ad ly aliqd asini: ne-
go añs: qz ly aliqd hoīs ē verificabile vlr cathegoremati-
ce 7 cōditionaliter affirmatiue: de ly asin' hoīs: 7 nō ly ali-
quid asini: de ly dñs asini. Ad cōfirmationē dicit': q' ista cō-
sequētia est bona: asinus est possessio tui: q' asinus ē aliquid
tui: 7 ista nō valet: tu es possessor asini: ergo tu es aliqd as-
ni. pmo qz arguit' in pma ab inferiori ad suū supi' affirma-
tiue 7 sine impedimēto: 7 nō sic arguit' in secūda. 2° quia in p-
ma arguit' ab vna causa veritatis ad ppōnez habentē illā
causam: 7 nō in secūda. vnde hec ppō. a. est aliqd. b. verifi-
cat' vno istoz modoz: aut qz. a. est pars. b. aut qz. a. est acci-

predicatio finito ad affirmatiua de predicato infinito cu psta
 tia subieati: et in terminis obliqs fallit pna. pbat: qz no seg
 tur. deus non e hois: et deus e. igit deus e no hois. ansem
 est veru et pns falsuz: qz ex ipso sequit qz deus e alicui: qd
 e falsuz. **Co¹m** Ex ista p^one sequit pmo qz ista pna non valet:
 istius non e ho et istud e. g istius e no ho: demonstrado vnuz
 punctu indiuisibile. anis eni e veru et pns falsuz. cu ex ipso se
 quat qz istius e aliqd. **Co²m** Scdo seqt. qz ista pna no valet.
 adeo no e homo: et deus e. g adeo e non homo: dato eniz qz
 adeo nihil foret. esset antecedens veru et psequens falsu. sem
 per eni segtur adeo e non ho. igit adeo e aliqd: qd eet tra
 casuz. **Co³m** Tertia p^o ista. anegatiua de predicato finito ad af
 firmatiua de predicato infinito: in terminis rectis: et in singu
 lari numero cu costantia subiecti carctis vbo p^osimili seu de
 terminatione maioris fallit argumetu: vn no sequit: hoc
 instas non fuit homo: et hoc instans e. g hoc instas fuit no ho:
 nec segtur de necessitate: tu non es asinus: et tu es. igit de ne
 cessitate tu es no asinus. cuiuslibet eni istaru consequentia
 rum e anis veru: et pns falsuz: qz hoc instas non fuit: demon
 strado pns. nec necessario tu es. **Co²m** Ex ista p^one sequit pmo.
 qz nulla istaru psequentiaru valet. hoc instas p^osens non erit
 homo: et hoc instans p^osens e. igit hoc instas p^osens erit non
 homo. hoc instans p^osens non poterit esse asinus: et b instas
 p^osens e. g hoc instas p^osens poterit esse no asin: b suppositi
 to: qz verba substantiua p^osens: preteriti: aut futuri t^opis: et
Co²m hoc verbu pot sint verba imediata. **Co²m** Scdo seqt. qz nul
 la istaru p^onaruz valet: non cotingetes deus e de: et de e.
 igitur cotingeter deus e no deus: isto mo deus non e deus
 et deus e. igit isto mo deus e no deus: demonstrado modu
 quo tu es (p³ eniz) cuiuslibet istaru cosequentiaru antece
 dens ee veru sine psequere. **Co⁴m** Quarta p^o ista. anegatiua
 de predicato finito ad affirmatiua de predicato infinito in ter
 minis rectis: et in singulari numero: cu p^ostantia subiecti sine
 dissimilitudine verboruz: ac determinatione: fallit sepe pna
 vnde no segtur: tu aial no es: et tu es. igit tu no es aial. ante
 cedens. n. e veru: et cosequens falsuz. **Co²m** Ex ista coclusionē seg
 tur pmo. qz ista pna no valet. ho vel chymera no est ho: et
 ois ho vel chymera e. igit ho vel chymera e no ho: anis eni
 est veru: et cosequens falsuz. **Co²m** 2° seqt. qz ista psequētia no
 valet. brunellus no e homo: et brunellus e. igit brunellus e
 no homo. dato eni qz ly non homo: significet ide couertibi
 liter cu isto termino capra: anis e veru: et pns falsum. Dicat
 ergo qz anegatiua de predicato finito distributo: si fuerit ca
 par distributionis ad affirmatiua de suo predicato infinito:
 infinite significate: no ambob^o extremis existētib^o forma
 libus: vel equalētib^o pluralis numeri cu debito medio: est
 bonu argumetu: vn p prima coclusionē bene sequit. ista in
 telligētia no e hoies: et ista itelligētia e aliqua. g ista itelligē
 tia e no hoies (etiā seqt) no sortes et plato sūt ho: et sortes et
 plato sūt aliqd. igit sortes et plato sūt no homo. argumē
 tū aut secūdi correlarij excludit in regula cu dicit: no am
 bobus extremis existētib^o formalr vel virtualr pluralis
 numeri. **Co²m** Pro scda coclusionē (dico) qz bene segtur. de
 no e hois: et deus e alicuius. igit deus e no hois. etiā sequit
 istius non e ho: et istius e aliqd. igit istius e no ho. Itē adeo
 no e ho: et adeo est aliqd. igit adeo e no ho. **Co²m** Pro tertia p^o
 ne optime sequit: hoc instans no fuit ho: et hoc instas fuit. igit
 hoc instans fuit no ho. hoc instas no erit ho: et hoc instas erit.
 igit hoc instas erit no ho. hoc instas no poterit esse ho: et b in
 stas poterit ee. igit hoc instas poterit ee no ho. Itē seqt. no
 ptingeter deus e de: et cotingeter de e. igit ptingeter de
 e no de. de necessitate tu no es asin: et de necessitate tu es:
 igit de necessitate tu es no asin. isto mo deus no e deus: et
 isto mo de e. igit isto mo de e no deus. **Co²m** Pro q^ota p^one
 optime segtur: ho vel chymera no e ho: et ho et chymera e.
 igit homo y^o chymera e no homo. Argumēta aut coclusionē

nis et secūdi correlarij: excludunt in regula: qz in negatiua
 predicatu distribuibile non distribuit: et terminus ifinit^o no
 infinite significat. in oibus eni his argumentis: vbi arguit
 cu debito medio. p³ miorē ee falsuz: sicut coclusionē.

His visis (p³) solutio argumēti: negādo qz a. e. vez
 cuius dictionū est falsuz: et cedo suū dī
 ctionū. et ad p^obationē. a. non e veru: cui^o dictionū e falsuz:
 et a. e. igit a. e non veru: cui^o dictionū e falsuz. hic pot dici
 negādo pnam: qz no arguit p regulā: qz illud cōplexū vez
 cuius dictionū: e falsuz: non e termin^o finitus: nec suū dī
 ctionū terminus ifinit^o: qz vtrūqz e cōplexū verbale. aliter
 dicit^o cedēdo totū. Tūc ad argumētū. a. e no vez: cuius d
 ictionū e falsū. g. a. e falsuz: cui^o dictionū e flz. nego pna:
 nec acouertibili ad ouertibile semp valet pna: et p^ocapue qū
 non arguit rōne totius extremi: q^oliter e in pposito. vn lz
 falsuz et no veru ouertant: non tū falsuz: cui^o dictionū est
 falsuz: et no veru cuius dictionū e falsuz. vn non sequit: m
 es sciēs istū hominē ee. igit tu es sciēs istū hoiez ee risibile.
 non obstāte qz ho et risibile ouertunt: qz sciēs istū ee hoiez:
 et sciēs istū esse risibile. non ouertūtur: ratione quoz argui
 tur: tanqz ratione totius extremi. quare zc.
**Capitulū de p^oponib^o asserētibus se esse falsas: et imposs
 biles: necessarias: et contingentes.**

Decimo septimo principalr arguitur:
 et pono tibi illā disiunctiuam.
 Tu es asinus: vel hec disiunctina e impossi
 bilis que sit. a. si admittis eaz. arguit sic: tu
 es asinus. vel hec disiunctina e ipolis: s3 hec
 disiunctina no e impossibilis: qz e tibi posita et
 ate bene admissa. g tu es asin^o. t3 pna: a dis
 iunctina cu destructione vni^o partis ad alterā partē. et an
 tecedēs e concedendū ate. igit et pns: si aut non admittis il
 lam disiunctiuā (dicēdo) qz e impossibilis arguit sic. illa disiu
 ctina e ate concedēda. igit illa disiunctina e ate admittēda:
 anis pbat sic. ista disiunctina e impossibilis. g tu es asin^o: vel
 ista disiunctina e impossibilis. ista pna scit^o ate ee bona: qz be
 ne scis qz arguit a parte disiunctiue ad totā disiunctiuā. et anis
 est concessuz ate bene rūdēdo: et no es obligat^o. g pns e ate
 cocedēdū. et pns e. a. igit a. e ate cocedēdū: et p pns admittē
 duz. et rīdes no admittēdo: g male.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor p^o
 nes: quarū pma est ista. Dis p^o
 positio asserēs se solūmo esse verā: aut se no esse falsaz est
 vera. p3 de qlibet istaru: ista ppō est va: ista ppō no e falsa.
 cōtinue per pnomē demonstratiuuz ppōnez demonstrado:
 cuius illud e pars: sed nulla istaru e va. ois ppositio e vera:
 nulla ppositio e falsa: qz non asserit solūmodo se esse verū:
 aut se no esse falsaz. vt p3 intuēti pp multitudinē aliarū p
 positionū. **Co²m** Ex ista p^one seqt p. qz quelibet ppō asserens
 solūmo se esse necessariā e necessaria. p3 de qlibet tali. ista
 ppō e necessaria. sicut eni ista e vera. hoc e veru se demon
 strado: qz asserit pmo se esse veruz: ita videt qz illa pmo
 necessaria: qz significet pmo se ee necessariā. **Co²m** 2° seqtur.
 qz hec disiunctina e necessaria. ho est asinus: vel hec disun
 ctina e necessaria: qz scda pars e necia pp reflexionē: quaz.
 vltimo h3 ad se. cu 2° pars significat illā disiunctiuā asseri
 ue esse neciaz: et no p pma parte. igit p seipsa. **Co²m** 3° e ista.
 Dis ppō asserēs se esse falsaz: aut se no esse veraz est falsa.
 p3 de istis. ista ppō est falsa: ista ppō non e vera: p pnomē
 demonstratiuū demonstrado ppōnē: cui^o e pars: nā demō
 strado aliqua illaruz: vel est vera vel falsa. si falsa habeo i
 tentaz: si vera: et asserit se esse falsaz. igit ita e sicut asserit:
 per pns est falsa. **Co²m** Ex ista coclusionē seqt p. qz ois pposi
 tio asserens se solaz esse impossibilē: est impossibilis. p3 de qua
 libet tali. ista ppositio e impossibilis demonstrata seipsa q
 est impossibilis: qz non est necessaria: nec contingens. igit

est impossibilis. qd non sit necia (p3) et qd non sit contingens (probat) qd si est contingens: et ipsa adequate significat se esse impossibile. igitur pole est ipsa esse impossibile: sed ipsa nunc significat totaliter sicut tunc significaret. et tunc foret ipolis p accidens (vt p3) qd iam est ipolis. ¶ 2° seqt. Qd hec disiunctiva est ipolis. hō est asin⁹ v^l hec disiunctiva est ipolis: qz p³ pars est ipolis: et scda filr: qz asserit se ultimo esse impossibile. igitur asserit qualibet partes esse impossibile. et ipsa est scda pars. igitur se asserit esse impossibile: et p³ pars est ipolis. ¶ 3^a p³ est ista. Sicut aliqua p³ est vera aut falsa falsitate terminoz: aut veritate: ita aliq³ est necia: vel impossibilis: necessitate vel impossibilitate consurgente ex terminis. patet de ista. hoc ē verū se demonstrato: que est vera non rōne alicuius significati: qd non sit ipsa: s3 solū rōne terminoz: qbus significat asserit se esse verā. Cōsistenter dicit de alijs: vt hoc est falsus: B est impossibile: hoc est necessarius: qd p³ma non dicit falsa ratione significati distincti ab ipsa: nec secūda impossibilis aut tertia necessaria: ppter eandem causaz: sed qlibet earū dicit esse talis ex concursu suoz terminoz. ¶ Ex ista p³ne seqtur correlarie. Qd aliqua p³positio est necessaria: et aliq³ impossibilis: quarū adeqta significata sunt contingētia (p3 de istis) ista p³positio est necessaria: ista p³positio est impossibilis: contingens est enīz primā esse necessaria: et secūda ipolis. ¶ Secdo seqt. Qd ista p³na non valet: istud significatum est contingens: et istud significatus est hec p³o. igitur ista p³positio ē contingens: sed bene sequit. igitur ista p³o est significatū contingens (nec sequit) hoc significatū est contingens et hoc significatū est p³positio impossibilis: igitur p³positio i possibilis est contingens: sed bene sequit qd p³o impolis est significatus contingens: vñ regule als date de veritate: et falsitate p³onuz: seu de possibilitate: et impossibilitate: cōtingentia: et necessitate earuz: intelligūtur de p³positionib⁹ q non dicuntur esse tales ex consurgētia terminoz. ¶ 4ª conclusio est ista. Sicut est aliqd per se necessariū qd ē negadum: ita aliquod per se impossibile est concedendū. p³ma ps patet de hac. ista p³positio ē necessaria: admissa illa. ista p³positio est necessaria. et pars patet etiā de ista. hec p³o est impossibilis: que quotiescunqz p³ponit est concedēda: nō obstat qd sit impossibilis per se: qz non est ipolis p accidens. ¶ Ex ista p³ne sequit p. Qd aliqd est impossibile per se qd nō est illatiū cuiuslibet alterius p³positionis: et aliqd ē per se necessariū: qd nō ē inferibile: ex qualibet p³positione. p³ia pars p3: qz non sequit. hoc ē impossibile. ergo tu es asinus. ¶ Secdo etiā sequit. Qd hoc argumētū non valet. tu es hō igitur hec p³positio est necessaria: et si als videbar opposituz dicere intellexi de necessario et impossibili simpliciter dicto. ¶ Tertio sequit. Qd aliqd est p se impossibile: cuius adeqtu significatū est verū. p3 de ista: hoc ē impossibile seipso demonstrato: que adequate significat hoc ē ipole: et verū est hoc esse impossibile.

his visis (patet) respōsio ad argumētū: admittendo illā disiunctivā: non obstat qd sit p se impossibilis: quia huius per se impossibilitas non est ex significato aliquo: qd nō sit ista p³positio sed ex solo curru terminoz: et ad argumētū nego maiorē. si ista disiunctiva non ē impossibilis. quia suum cōtradictoriū sequitur ex opposito: quia bene sequit tu es asinus. vel ista disiunctiva est impossibilis. ergo ista disiunctiva est impossibilis: quia cōsequens sequitur ex qualibet parte antecedētis. et tunc ad argumētū. illa disiunctiva est tibi posita: et tunc bene admissa: ergo nō est impossibilis. nego argumētū. impossibile enī per se ex impossibilitate sui significati non est admittenduz: vt homo est asinus: sed impossibile per se ex sola compositioe terminozum est admittendum i p³positione: et extra obligationē semper p³positum cōcedendū est. quare etc.

¶ Capitulu de p³na cuius p³is demonstratur per anis.

Decimo octavo p³ncipaliter ad q³stionē arguit sic. Possibile est te eē asinū: et tu es. qd tu es asinus. p³na t3: qz nō est pole te esse nisi illud qd tu es. maior arguitur sic: et factio istā p³nam: hec p³na ē bona. qd tu es asin⁹: et demonstrato illā eandē p³nam. tūc illa p³na ē bona: et anis ē pole: qd et p³is. patet p³na cū minori: qz pole est qd illa p³na cōuertat cū vna bona: s3 maiorēz. p³bo: qz d³dictoriū p³ntis non ē cōpossibile anti. igitur ista p³na ē bona. anis arguit. nā si d³dictoriū p³ntis est cōpossibile anti. pono igitur qd ista p³na sit bona: et qd tu nō sis asin⁹. et arguit sic: illa p³na est bona: et anis ē pole. qd et p³is: maior est p³cedēda tanqz sequēs ex posito: et minor filr: quia vera et ipertinēs. vt patuit: tūc sic: p³is est possibile: et illud adequate significat te esse asinū: igitur te eē asinum est possibile: qd erat probandum.

Pro solutione huius argumētū pono qtuoz cōclusiones: quarū p³ma sit ista. Aliqua p³positio est ipolis: et tū pole est ipsa esse verā. p³batur. hec est ipolis chymera ē: et tū pole est eā cōverti cū vero: ergo aliq³ p³positio est impossibilis: quā possibile est eē verā. ¶ Ex ista p³ne seqt p. Qd aliqua est p³o necia: et tū pole est ip³ esse ipolez. p3 de ista. de³ est: qd pot³ querti cū ista ipole: chymera est. ¶ 2° seqt. Qd aliqua ē p³na bona q³ possibile ē esse malā: et e³. p³bat: ista p³na ē bona: tu es hō: igitur tu es ani mal: quā pole ē querti cū vna mala. igitur etc. filr ista ē mala. tu es hō. igitur tu es asin⁹: quā pole est cōverti cū vna bona. patet hec oia de p³onib⁹ significatib⁹ ex ipositione q mutare possūt significatū qd habēt. ¶ 3^a p³ est ista. Aliqua p³positio admissa p³cedit: quā tū expedit dicere eē falsā. p³bat: et pono tibi illā. ois hō ē rome: q admissa et p³cessa. p³pono tibi: hec est falsa demonstrādo positū: et p3 qd cōcedēduz est ipsa esse falsā: qz verū ē et ipertinēs. ¶ Ex ista p³ne seqt p. Qd aliqua p³o negat: que tū concedit eē vera. p³bat: et de pono tibi illā. tu es: q admissa negat illa tu es: et cōcedēduz est ipsa esse verā: qz extra tps p³cedēduz erat ipsa esse veraz et tūc est penit³ ipertinēs. ¶ 2° seqt. Qd ipositione admissa anis p³ncipalis p³ne cōcedēduz est illud: et negadū ē illud eē verū: ita qd si fiat hoc arg³. hec p³na ē bona: igitur tu es asin⁹. dicēduz est p³is esse ipole: et anis pole: quo admissa cōcedo illud: et si arguit ista p³na ē bona: et anis est verū. qd et p³is: nego qd anis sit verū: qz falsus et nō sequēs ipsuz esse verū. ¶ 3^a p³ est ista. Aliqua est p³o falsa quā tū expedit dicere esse verā. p³bat: et pono tibi illā. ois hō est rome: qua admissa p³pono tibi: hec adeqte significat oem hōiem esse rome: cōcedēduz ē: qz verū et nō repugnās: deide p³ponit hec ē vera: ois hō est rome. o3 cōcedere: qz sequēs exposito et vno p³cesso: et tū rei veritas est qd ipsa est falsa. ¶ Ex ista p³ne seqt p. Qd anis p³ncipalis p³ntie p³cedēduz est esse verū: nō obstat qd ip3 sit falsus. p³bat: et pono istud: ex quo ē pole qd sit. a. quo admissa: p³pono tibi. a. significat adeqte qd ista p³na ē bona: cōcedēduz est tanqz verū et ipertinēs: deide p³pono. a. ē verū: cōcedēduz est tanqz sequens ex posito cū vno cōcesso: et tū rei veritas est qd. a. ē falsus. ¶ 2° seqt. Qd p³is eiusdē p³ntie ē cōcedēduz eē verū et pole nō obstat qd ipsuz ē falsū et ipole: p³bat nā sequit illa p³na ē bona significās solūmō ex significatioe suarū partiū: demonstrādo p³ncipalē gratiā. et anis est veruz et possibile. qd et sequēs ē verū et possibile. et ita p3 eē cōcedēduz: qd illa tu es asinus est vera et possibilis: quo p³cesso negat ipsam significare adequate te esse asinū tanqz repugnās. sequit enī tu nō es asinus: et illa p³o tu es asinus est va: igitur ipa nō significat adeqte te eē asinū. ¶ 4^a p³ est ista. Aliqua p³na affirmatiua ē bona significās p³cise excōpōne suaz partiū: et tū anis ē pole: et p³is ipole. p³bat: et pono qd ista tu es hō: qd tu es aial: significet p³cise qd tu es hō: igitur tu es animal: et qd p³is quertat cū vna p³one impossibili: isto posito p3 cō-

una
nō
niē
ep
odi
uz:
ici
ep
odi
ter
s3
az:
qū
i3
est
tu
ilē.
iez:
gui
offi
tur:
am.
offi
tu
bec
a et
dis
an
is il
isū
eda:
vel
a be
anis
ate
nitē
oz p
s p
3 est
alla.
ādo:
vera:
berā:
ū p
rens
ita
mon
noit
qtu.
ifim
uas:
berti
ē ista.
falsa.
omē
demō
beo i
erit
pposi
e qua
ipā q
s. igit

p³ p³
Cor^m
Cor^m
z^a p³
Cor^m
Cor^m
3^a p³
Cor^m
Cor^m
4^a p³

Dubium

clausio) non tñ ē possibile q̄ vna p̄na sit bona: cuius añs sit
possibile: & p̄ns impossibile: & q̄ tam ipsa q̄ añs. & p̄ns signifi-
cet solū ex compositione suarū partiū. ¶ Ex ista p̄clone
sequit̄ p̄mo. Q̄ ista p̄sequētia non valet: hec p̄na ē bona si
gnificās p̄cise iuxta cōpositionē suoz terminoz. q̄ tu es asi-
nus demōstrādo istā p̄naz. añs enī ē possibile: & p̄ns ipole:
admisso. n. ante semp negādo p̄nam & p̄ns: & cōcedēdo q̄ il-
la ē bona: & q̄ significat ista soluz ex cōpositione suarū par-
tiū: non tñ dicā q̄ ista significat soluz iuxta significationē
partiū. ¶ 2° seḡ. Q̄ hoc argumētū non valet: hec p̄na est
bona: & hoc p̄ns adeq̄te significat te esse asinū. igitur tu es
asinus demōstrādo in maiori totā consequentiaz: & in mi-
nori p̄sequēs eiusdē p̄ne: q̄ añs ē possibile & p̄ns impossibile.
Et si forte arguit̄ sic: si añs est pole (ponat̄ istud) q̄ admis-
so arguit̄ sic. ista p̄na ē bona significās solūmodo iuxta cō-
positionē oīnz partiū: & añs ē possibile. q̄ & p̄ns. tūc sic. p̄ns
ē possibile: & ipsuz adequate significat te esse asinū: igit̄ pos-
sibile est te esse asinū: q̄d fuit in p̄ncipio p̄bādūz. Itē r̄ndē
negādo q̄ añs sit possibile: tanq̄ repugnās: sequit̄ enī ista
p̄na ē bona significās p̄cise iuxta cōpositionē suarū partiū:
& p̄ns ē impossibile. q̄ añs nō ē possibile: q̄d p̄ns sit impossibile:
sequit̄ ex casu (sequit̄. n.) hoc p̄ns significat adequate te cē
asinū: q̄ p̄ns est impossibile. ¶ Notādū ē q̄ aliud ē p̄positio
nez significare iuxta cōpositionē suarū partiū: & aliud est ip-
sam significare iuxta significationē earundē: hec. n. additio
nalis si tu es homo: tu es aial. iā significat iuxta p̄positionē
suarū partiū: etiā iuxta oīnz suarū partiū significationē: si
tñ iponere ipsaz significare autērice: q̄ si tu es homo: tu
es aial: & q̄ significaret te esse asinū: ipsa significaret ex p̄po-
sitione oīum suarū partiū: s; non s̄m significationē earundē
iterdū tñ sumit̄ significatio p̄ p̄positione: & ecōuerso: ideo
hic dicit̄ ad cautelā sophisticarū (q̄ vbi nō expedit) talis
non debet fieri difficultas.

His visis patet solutio argumēti negādo illā p̄naz:
hec p̄na ē bona: igitur tu es asinū: & cōcedo
q̄ oppositū p̄ns stat cuz ante: deinde admitto q̄ illa p̄na
sit bona. & cū dicit̄. illa p̄na ē bona & añs ē possibile: igitur &
p̄sequēs. nego p̄nam: si tñ addit̄ q̄ ista significat solū iuxta
cōpositionē suarū partiūz. cōcedo p̄nam & p̄ns videlicet q̄
ista: tu es asinus ē possibilis: & nego q̄ ipa significat adeq̄te
te esse asinū: tanq̄ repugnās vltimo cōcessio. Itē si fiat hec
p̄na. hec p̄na ē bona significās p̄cise iuxta cōpositionē & si-
gnificationē oīum suarū partiū. igit̄ tu es asinus. iterū ne-
go p̄naz (& dico) añs esse possibile. Itē si fiat hec p̄na: hec
p̄na ē bōa significās p̄cise iuxta cōpositionē oīnz partiū: et
hoc p̄ns significat adequate te cē asinūz. q̄ tu es asinus. ne-
go p̄nam: q̄ antecedēs est possibile: & p̄sequēs impossibile
Ex hoc etiā cōcedo istā p̄clonē: q̄ aliqua p̄pō ē possibilis: &
tñ posita & admisa: & imēdiate p̄posita debet dici impos-
sibilis vt in secūdo correlario q̄rte p̄ns patuit. quare &c.
¶ Capitulū de illatione vniuersalis: ex sua indefinita vel
particulari.

Decimo nono arguit̄ p̄ncipaliter ad q̄-
stionē sic. Omne aial si est ru-
dibile est asinus: sed tu es aial si tu es rudi-
bilis. igit̄ tu es asinus (& p̄sequētia) q̄ ē sil-
logismus in tertio p̄ime. & minor silr: q̄ est
vna p̄ditionalis: cuius añs est impossibile: et
cuius p̄dictoriūz p̄sequētis formaliter repu-
gnat añti: sed maiorē probō sic. aial si est rudibile est asinū:
& nihil est aial q̄n istud si est rudibile est asinus. igit̄ omne
aial si ipsuz est rudibile ipsuz est asinus (p̄sequētia) ab
exponētibus ad expositū: & añs est verū: ergo & p̄ns. Cōfir-
matur sic. oē aial est asinus: tu es aial. q̄ tu es asinus (p̄se-
quētia cū minori) & maiorē p̄bo sic. aial est asinus: q̄ omne
aial est asinus (patet p̄sequētia) q̄ in necessarijs nō refert

enūciare vlr: particulariter: aut indefinite per cōmētatozē.
Pro solutione huius p̄firmationis pono q̄tu-
or p̄clones: quarum p̄ma ē ista.
Sicut particularis vel indefinita diuersoz p̄dicamētōzū
non ē illatiua sue vlis. sic particularis vel indefinita eiusdē
p̄dicamēti: & p̄dicationis idirecte non p̄uertit̄ cū sua vli. p̄
ma pars p̄z: q̄m nō sequit̄ homo ē albus: q̄ oīs hō ē albū. &
etiā p̄z: q̄m hec p̄sequētia nō valet. hō est iste hō: q̄ oīs hō ē
iste hō. ¶ Ex ista p̄ne seḡ p̄mo. Q̄ duo p̄traria in mā nā-
li sunt simul falsa (p̄z) q̄m illa sunt simul falsa. oē aial ē hō.
nullū aial est homo: & q̄ sint in mā naturali (liquet) q̄ nō
sunt in mā cōtingenti: nec in mā remota. ¶ Scōdo sequit̄.
Q̄ duo subcōtraria in mā naturali sunt simul vera. p̄z de
istis. aial est homo: aial nō est hō: que sūt simul vera. ¶ 3°
p̄clo est ista. Aliq̄ est indefinita: vlr particularis p̄dicationis
directe: q̄ sue vlis nō est aliquatr illatiua (p̄z) q̄m nō seḡ:
hō fuit aial: q̄ oīs hō fuit aial. dato. n. q̄ aliq̄s hō nūc p̄sit:
antecedēs ē verū: & p̄sequēs falsuz: & in eodē casu nō sequit̄.
aliquis homo nō fuit aial: igitur nullus homo fuit aial (p̄z
enī euidēter) antecedēs eē verū: & p̄ns falsuz. ¶ Ex ista p̄na
ne seḡ p̄mo. Q̄ ab indefinita vel particulari de scōdo adia-
cente: ad suā vniuersalē fallit p̄na aliq̄: q̄ non sequit̄. ali-
quod instās fuit: igitur omne instās fuit: aliquod instās
erit: igit̄ oē instās erit. aial nō fuit: igitur nullū animal fuit.
¶ 2° seḡ. Q̄ duo p̄ria in p̄dicatione directa: vel de secun-
do adiacēte sunt simul falsa (p̄z) q̄m ista sunt simul falsa:
quilibet homo fuit aial: nullus homo fuit aial. q̄libet in-
stās fuit: & nullū instās fuit. ¶ Tertia p̄clo est ista. Aliq̄
est indefinita: vel particularis p̄dicationis directe & verbi
de p̄senti: que non est sue vniuersalis aliquatr illatiua (pa-
tet) q̄ non sequit̄. aliquod corpus necessario est suba: igit̄
q̄libet corpus necessario est suba. aliq̄ corpus p̄tingēt̄
est suba: igit̄ oē corpus p̄tingēt̄ ē suba. p̄z. n. q̄ añs est ve-
rum & p̄ns falsum. ¶ Ex ista p̄ne seḡ p̄mo. Q̄ ab indefini-
ta ad suā vlem p̄ntis t̄pis de secūdo adiacēte: seu in p̄di-
catione cōuertibiliū: non valet p̄sequētia: q̄ nō sequit̄: sub-
stātia necessario ē. igit̄ oīs substātia necio ē. ens p̄tingēt̄
est ens. igit̄ oē ens p̄tingēt̄ ē ens. cuiuslibet. n. harū p̄na-
ruz añs ē verū: & p̄ns falsuz. ¶ 2° sequit̄. Q̄ duo p̄ria p̄sen-
tis t̄pis in p̄dicatione directa aut p̄uertibiliū: aut de 2° adia-
cēte sunt sil falsa. p̄z de istis. oē corp⁹ necio est suba: nullū
corp⁹ necio ē suba. oīs suba p̄tingēt̄ ē suba: nulla suba p̄-
gēt̄ ē suba: oē ens necio est: nullū ens necio ē. nō enī ē ali-
qua istarū que nō sit falsa p̄pter aliquoz entū necitatem:
& aliquoz cōtingētiaz. ¶ 4° p̄clo est ista. Quilibet indefi-
nita vel particularis p̄ntis t̄pis in p̄dicatione directa: vel
p̄uertibiliū: aut de scōdo adiacēte: omni alia deducta deter-
minatione est sue vlis vlr illatiua: vñ bene sequit̄: homo ē
aial. igit̄ oīs homo est aial: albedo nō est albedo. igit̄ nulla
albedo est albedo: hō est: ergo oīs homo ē. aliq̄s homo nō
est: igitur nullus hō est. Itā p̄sequētiā vltimaz probō: ex
qua apparebit cuiuslibet aliarū probatio: q̄m ex opposito
cōsequētis: sequit̄ oppositum antecedētis. p̄batur: nō se-
quitur. aliquis homo est: q̄ vel est p̄cise vnus homo: vel
aliqui homines sunt. si p̄cise est vnus homo ille est quili-
bet homo: & p̄ cōsequēs quilibet homo est si aliqui homines
sunt: & non est maior ratio de vno quā de alio: sequit̄ q̄ qui-
libet homo est: q̄d est cōtrariū p̄sequētis. Et isto modo duo
p̄tradietoria nunq̄ sunt simul falsa: nec duo subcōtraria si-
mul vera. ¶ Ex ista conclusione sequit̄ p̄mo. Q̄ si aliq̄
albū nō est: nullū coloratū est. p̄batur: q̄ si aliquod albū
nō est: aliquod coloratum non est: & si aliquod coloratum
est: nullū coloratū est. ergo a p̄mo ad vltimum: si aliquod
albū nō est: nullū coloratū est. p̄ma p̄sequētia tenet: a p̄se-
inferiori: ad p̄se superius. & aut̄ t̄z per p̄clonē. ¶ 2° sequi-
tur. Q̄ aliqua est p̄sequētia bona: & tñ p̄dictoriūz p̄sequētia

est imaginabile stare cum antecedente sine contradictione. patet de ista: albu non est: igit nullu coloratu est: imagina-
bile est eni absq contradictione: qd albu non sit: r aliqd colo-
ratu sit: lz illa non sint naliter copossibilia.

Hic visis patet responsio ad ronez negado illa. De
aial si est rudibile est asinus (dato) qd di-
struatur totu conditionatu: r ad pbatione nego ronez. nec
arguitur ab exponetibus ad expositu: qm ille non sunt ex-
ponentes eius: sed iste. aial si e rudibile e asinus: r nihil est
aial si e rudibile qn istud sit asinus: quaru scda e falsa: quia
suu ddictozium e veruz. s. aliqd e aial si est rudibile: qd non
est asinus: qz hoc no e asin: te demostrato: r hoc est aial si
est rudibile. g r c. Si aut supponit in pncipio qd hui' condi-
tionati soluz prima pars distribuaf (cedo conditionalem
illa) r nego ronez: qz plus pdicatur in minoz qz fuerit di-
struatu in maiori. deberet g sic argui. Omne aial si e rudi-
bile est asinus: sed tu es aial: ergo si tu es rudibilis tu es as-
nus. rone bona: r rseques veru sicut r asis. Ad cofirmatio-
nez nego illaz. omne animal e asinus: r ad ppatione: nego
rsequetia: r cu dicit: qd i necessarijs no refert enuciare vlr:
particulariter: r indefinite (cedo hoc) qm quicuqz vlis est
necessaria: r sua indefinita silr. vel particularis e necessaria:
igit iuice ruertunt: cu hoc tr stat qd no semp ab indefinita
necessaria: vel particulari ad sua vniuersale est bonu argu-
mentum (vt patuit in prima coclusionem. quare r c.)

Capitulum de falsitate r veritate ppositionum: de ex-
tremo disuncto.

Vigesimo pncipalr arguit sic. Omis
homo vel asin est asinus:
tu es homo vel asinus. g tu es asinus. patet
rsequetia in tertio pme cuz minoz: r maio-
rem pbo sic. homo vel asinus e asinus: r ni-
bil e homo qn istud vel asinus sit asinus. er-
go ois ho: vel asin est asinus. patet rone: ab
exponetibus ad expositu. Itē iste ho vel asin e asin: r ista
homo vel asinus e asinus: r sic de singulis: r isti sunt oes ho-
mines. igit ois homo vel asinus e asinus (p3 rone) asingula-
ribus sufficiter enumeratis ad sua vlem: r asis arguit: qm
quacuqz singulari data: fiat hoc argumetu. asinus est asin:
ergo iste homo vel asinus e asinus (p3 rone) a parte disun-
cti ad totu disunctu sine impedimeto. Cofirmat (r pono) qd
istud coplexu no differes ab asino couertat cu illo termino
ho. tuc sic. oē no differens ab asino e asinus: tu es non diffe-
rens ab asino. g tu es asinus. p3 rone cu maiori: r minoz p-
bo sic. tu es ho: igit tu es no differes ab asino. patet rone: ab
vno couertibili ad reliquu. r asis e veru: igit r coseques.

Pro solutione huius argumeti pono qtuor co-
clones: quaru pma e ista. Omis
ho est homo vel asin: r tr no ois ho vel asinus e asinus. pri-
ma pars p3: exponibiliter r inductiue: r scda pbat: qz suuz d-
dictoziu e falsuz. s. ois homo vel asinus e asin. supposito in
hoc rone pma: qd totu disunctuz distribuaf: qz sua scda expo-
nes est falsa. s. nihil e ho vel asinus qn istud sit asinus: imo
aliqd e ho vel asinus: qd no est asinus: qz tu non es asinus:
Coz r tu es aliqd qd homo e vel asinus. Ex ista rone segtur p-
mo. Qd quelibet illaru est falsa. ois ppō vel eius rtradictio-
ria e vera: ois ppō vel eius ddictoria est falsa. ois homo vl
differes ab hoie e ho. ois ho vel differes ab hoie est no ho:
qz cuiuslibet istaru secuda expones e falsa semp supposito
Coz qd totu disunctu distribuaf. Ex rone segtur. Qd quelibet istaz
est falsa: iste homo vel asinus e homo: iste homo vel asinus
e homo: demostrando in pma homine: r in secuda asinus.
supposito qd distributio feraf sup totu disunctum: na tunc
pma equaler isti: hoc qd est ho vl asinus est asinus: qd e fal-
sum: demostrado hoiez: r secuda equaler isti: hoc qd est ho
vel asinus est homo: qd iteru no est veru: demostrado as-

nuz. Scda e ista. Ois ho vel asinus e asinus: r ois ho
mo vel asinus e homo (dato) qd distributio no feraf in to-
tuz disunctu (p3 p exponetes) qz homo vel asin est homo:
r nihil e homo qn istud vel asinus est homo. igit ois homo
vel asinus e ho. p3 rone: qz ly qn i scda exponente semp d3 i
mediate seg terminu distribuaf. Ex ista rone segt p. Qd
illa no sut rone: ois ho vel asin e asinus. ois ho vl asinus no
e asinus: nec illa sut ddictoria: ois ho vel asinus e asinus: ho-
mo vel asin no e asin: qz bec oia sunt simul va: r ro est: ga
nullibi distribuif ly asinus qd e pars subiecti: lz bec sunt r-
ria: ois ho vel asin e asinus: ois homo non vel asinus e as-
nus. r bec sunt ddictoria. ois ho vel asinus e asinus: r ho i
vel asinus e asinus: quaru negatiua semp e falsa. Ex rone seg-
tur. Qd ista no sunt subalterna. nullus ho vel asinus est ho-
mo: aliq homo vel asinus n no e ho: qz tuc ista eent ddicto-
ria. qlibet homo vel asin est ho: aliq ho vel asin no e ho.
qd no e veru: ex quo sunt simul va. Tertia e ista. Aliq
innice ddictur coiter: quoz nullu subm distribuif. patet de
istis: qlibet ho vel asinus e asinus: aliq ho no vel asin est
asinus: in qbus nullibi distribuif ly ho vel asinus: sed in vli
ly ho: r in particulari ly asinus. Ex ista rone segt p. Qd ali-
q sunt subcontraria qz subiecta no supponit determinate.
p3 de istis: vt aliq ho vl asin e asinus: aliq ho si vl asinus
e asinus: qru scde subz no suppoit determinate: qz r ps subi-
supponit distributiue: q no e determinatio pme. Ex rone segt.
Coz aliq e terminu q supponit: q no supponit distributiue:
nec ruse tm: nec determinate: nec discrete. p3 de subiecto
huius. ois ho vel asinus e asin: aut illius: aliq ho non vel
asinus est asinus. vna eni pars suoponit distributiue: r alia
cofuse tm: vel determinate: r nulla e determinatio alteri.
igit totu subiectu: nulla illaru denoiationu denoiabit sup-
ponere. Quarta e ista. Aliqua e ppō vlis affirmatia
sub cui' subo iu pma figura no rtingit sillogistice pcedere:
patet: qz non segtur. omnis homo vel asinus e asinus: tu es
homo vel asinus: igitur tu es asinus. Ex ista rone seg-
tur pmo. Qd aliquis e sillogismus in pma figura optim: et
tm subiectu pme nec secū ruertibile pdicatur in minoz. p3
de isto sillogismo. qlibet homo vel asinus e asinus: tu es ho-
mo. igit tu vel asinus est asinus. Scdo segtur. Qd aliq e
vniuersalis affirmatia: cui non correspondet exclusiua de
extremis traspositis. p3: qz non segtur. ois homo vel asin
e homo: igitur tm homo e homo vel asinus: qz antecedes
est veruz: r coseques falsum. vt p3 per exponetes: lz necces-
se est ad danduz exclusiua illius vniuersalis: qz ly asin sem-
per se teneat a parte subiecti vt seruetur rinue eade suppo-
sitiu: huius ergo vniuersalis. ois homo vel asinus e homo:
est bec exclusiua: tm homo vel asinus e homo: r istius ois
homo vel asinus est asinus: bec est exclusiua: tm ens qd vel
asinus e asinus e homo: r sic dico pp euitanda nugatione.

Hic visis patet responsio ad argu negando illa: ois
ho vel asinus est asinus: si distribuif totu
disunctu. Et ad pbatione nego rsequetia: qz illa negatiua
non e expones illius vlis: ex quo totu distribuif in vli ex-
ponibili: no pcedit ly qn: lz ista e sua expones: nihil e ho vel
asinus qn istud sit ho: r hoc negat: deinde cu arguit inducti-
ue: nego qualibet singularē: in qua demostrat ho: bec eniz
iste ho vel asinus est asinus: d3 sic resolui: hoc est asinus: et
hoc e iste ho vel asinus. vbi p3: qd pma e falsa demostrado
hoiez: si aut in pncipio supponit: qd non distribuaf totu dis-
iunctu: lz solu pma ps: cedo illa: ois ho vl asinus e asinus:
r nego rone: nec e silis in tertio pme: qm subiectu maioris
no semp d3 pdicari in minoz nec secū couertibile: lz soluz
distribuif: in p d3 pdicari in scda vel sibi pportioale: iuxta
modu loqnedi pmi correlazj qrtē rclonis. Ad rfirmatio-
ne admitto casu: r nego illa: tu es no differes ab asino: r ad
pbatione nego rone: tu es ho, igitur tu es non differens

2°
Coz
3°
Coz
4°
Coz
Coz

Dubium

ab asino (et dico) quod est bona: et quod antecessus est verus: et consequens filii: ex quo non sequitur ista. tu es non differens ab asino ut satis liquet intuitu materia obligationis.

Capitulum de mutua relatione logicorum.

Vigesimo primo principio ad quoniam arguitur sic. Tu es frater asini: igitur tu es asinus. per consequens: et asinus filii: isti sunt fratres demonstrando te et asinum: quorum quilibet habet fratrem: igitur quilibet istorum est frater alteri. per consequens: quoniam vult sequi. isti sunt filii. igitur quilibet istorum est filius alteri. isti sunt equales: igitur quilibet istorum est alteri equalis: sed antecessus arguitur sic. iste est frater demonstrando te: et iste est frater demonstrando asinum: igitur isti sunt fratres: per consequens: quod numerus pluralis probatur per singularem. sequitur. n. vult iste est homo et iste est homo: igitur isti sunt homines. iste est dominus et iste est dominus: igitur isti sunt domini. et ita filii in aliis. quare et confirmatur sic idem antecessus. isti sunt fratres aliquorum. igitur isti sunt fratres. per consequens: quod ex opposito sequitur oppositum. sequitur enim isti non sunt fratres: igitur isti non sunt fratres aliquorum. ex eo: quod quicquid negatio negat illud negat distributive. asinus arguitur. iste est frater alicuius: et iste est frater alicuius. isti sunt fratres aliquorum. Item sequitur isti non sunt fratres: igitur isti non sunt fratres istorum: demonstrando per ly istorum fratrem tuum et fratrem asini. per consequens: asinus superiori distributo negative: ad suum inferius: et consequens falsus. ergo et antecessus.

2° solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Si aliqua sunt equalia ista sunt equalia inter se. probatur: quod dato opposito sequitur quod sortis. et plura sunt equalia: et tamen sortis non est tatus quatus est plato. probatur: et pono: quod sortis sit equalis Liceroni: et plato Joanni: sit tamen sortis minor plato. isto posito arguitur sic: si aliqua sunt equalia: quod non sunt inter se equalia hoc est id quod sunt equalia aliquibus et non sibi ipsis. sed sortis et plura sunt equalia aliquibus: et non sibi ipsis. sed vera.

1° Ex ista sequitur primo. Quod si aliqua sunt equalia vel in equalia: similia aut dissimilia: quodlibet illorum est equalis vel dissimile vel dissimile alteri: per consequens: quoniam tunc stare aliquos esse filios: quorum unus non est alteri filius quod non admittit cois modus loquendi.

2° Secundo sequitur. Quod si aliqui sunt fratres: illi sunt inuicem fratres: et quilibet illorum est frater alteri. (per consequens) quod aliter duo essent fratres: quorum unus alteri non attineret: imo unus esset homo: et alter asinus: quod non vult verum.

3° Secunda est ista. Alii sunt quorum quilibet est frater: et tamen illi non sunt fratres (per consequens) in priori casu de homine et asino quod non sunt fratres: ex quo non sunt inter se fratres: et tamen quilibet illorum est frater ex quo quilibet eorum habet fratrem: et non sequitur si alii sunt: quorum quilibet est dominus: illi sunt domini: et si alii sunt: quorum quilibet est seruus: illi sunt serui: igitur per idem si alii sunt: quorum quilibet est frater: illi sunt fratres: quod dominus est relatiuum suppositiois: et seruus suppositiois: que respiciunt indifferenter extremum explicitum vel implicitum: sed frater equalis: sive homo: sunt relatiua equalitatis: que non respiciunt nisi extremum explicitum. ita quod si alii qui sunt domini: vel serui sufficit quod ipsi sunt domini vel serui aliquorum vel alicuius. sed hoc non sufficit. si alii sunt fratres filios vel equales. sed requiritur quod ipsi inter se tale habeant denotationem.

4° Ex ista sequitur primo. Quod nulla istarum rationum valet. isti sunt fratres aliquorum: igitur isti sunt fratres. isti non sunt fratres aliquorum: igitur isti non sunt fratres propter diuersas relationes: quoniam ly fratres in vna respicit ly isti: et in alia ly aliquorum.

5° Secundo sequitur. Quod ista consequentia sit bona. fratres istorum sunt: igitur fratres sunt: et non e converso: tamen ly fratres non est superius ad ly fratres istorum: quare etiam ista consequentia est bona. iste homo est: igitur non homo est: et non e contra. et tamen ly non homo non est superius ad ly iste homo: quare non est verificabilis de eo eodem modo: quod ly fratres non vult verificatur de ly fratres istorum: quod ista non est vera. quicunque sunt fratres istorum: sunt fratres: ideo ly fratres non est superius ad ly fratres istorum.

6° Tertia ratio est ista. Sophistice potest subtraheri quod aliqui sunt fratres qui non sunt fratres inter se: dicens: quod eadem est ratio omnium relatiuorum. aliqui enim sunt

patres: qui non sunt patres inter se: et aliqui sunt filii: qui non sunt filii inter se. igitur pariformiter aliqui sunt fratres qui non sunt fratres inuicem. Ex ista sequitur primo. Quod alii sunt equalia et similia: quorum quodlibet est in equalis: et dissimile alteri (per consequens) quia aliqua sunt in equalia et dissimilia inter se: quod sunt equalia et similia aliis. Secundo sequitur. Quod quidam fortes et plato erunt: ipsi erunt equalia: et tamen quidam erunt fortes erit maior plato (per consequens correlatiuum) ponendo in casu secundam partem. Quarta est ista. Aliqua sunt contradictoria: que inuicem conuertuntur. per consequens: secundum istam viam: quoniam ista homo currit: et risibile currit conuertuntur inter se: et sunt contradictoria aliarum. nam homo currit est contradictorium istius. non homo currit: et risibile currit: istius non risibile currit. Ex ista ratione sequitur primo. Quod alii conuertuntur: et eadem inuicem contradicunt. per consequens de istis. risibile currit: nullum risibile currit: que inuicem contradicunt: et tamen conuertuntur cum aliquibus aliis. Secundo sequitur. Quod aliqua duo sunt necessaria: et eadem formaliter repugnant: patet: quod si non inuicem repugnant: tamen sufficit quod repugnent aliis.

His visis patet responsio ad argumentum negando quodlibet illarum. tu es frater asini: isti sunt fratres: demonstrando te et asinum. et ad probationem secunde nego secundam: quod non sic dicitur ferri pluralis numerus ex singulari numero: saltem in relatiuis equalitatis: sed isto modo. iste est frater istius: et iste est frater istius seipsum demonstrando a parte vtriusque extremi: igitur isti sunt fratres. consequentia bona est: sed antecessus est falsus: et ad similitudinem patet: quod nulla est: quod ly homines non est relatiuum: et ly asinus est relatiuum suppositionis: sed ly frater est relatiuum equalitatis. Ad confirmationem responsionis est in tertia ratione. unde ly quicquid negatio negat distributive: adhuc non valet consequentia: quod concludit suppositum in dante: quod non negat negatio in ante: aliter potest responderi concedendo quod tu et asinus estis fratres: ex quo non sequitur: quod tu es frater asini: et ita non sequitur. a. et b. sunt equalia: vel similia. igitur a. est equalis vel simile b. sed determinatione tertie et quarte conclusionis. Capitulum de negatiuis pregnatibus: et non pregnatibus ac earum sequela.

Vigesimo secundo principio arguitur sic ad questionem. Tu qui es asinus non es capra. igitur tu es asinus. Consequenter probatur sic. Nam sequitur. tu qui es asinus es capra. igitur tu es asinus: ratione prime compositionis: que oino affirmat. sed eque bene affirmatur illa compositio in ista. tu qui es asinus non es capra: sicut in alia: quod negatio sequens non negat terminum precedentem. igitur etiam ista negativa ratione prime compositionis est illatiua huius tu es asinus. Item sequitur quod tu es homo tu non es chymera. igitur tu es homo ratione prime compositionis: super quod non cadit negatio. ergo etiam sequitur. tu qui es asinus non es capra: ergo tu es asinus: quod prima compositio affirmat. Jam probatur principale asinus. s. tu qui es asinus non es capra: quod sui contradictorium est falsus. s. tu qui es asinus es capra. ite3 nullus homo qui est asinus est capra. igitur tu qui es asinus non es capra. patet consequentia ab vniuersali negativa ad suam singularem. et asinus est verus: igitur et consequens.

2° solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Quodlibet propositio categorica negativa pregnans est alicuius affirmatiue ponentis in eadem formaliter illatiua. per consequens inductiue: quoniam sequitur tamen homo non est asinus: igitur quodlibet non homo est asinus: nullus homo propter sortem est sortis. igitur sortis est sortis. plura. in quantum homo: non est asinus: igitur plura est homo. Ex ista sequitur primo quod ista ratio est bona: quoniam tu es asinus: tu non es homo. igitur tu es asinus: quod asinus est propositio negativa pregnans: que est tpalis de presenti: ex qua sequitur: quod in alio tempore tu es asinus: et in eodem tu non es homo: et dicitur quod tu es asinus: et quod tu non es homo. 2° sequitur quod ista ratio est bona vbi tu es asinus: tu non es homo. igitur tu es asinus: quod asinus est negativa

possibile simpliciter. igitur tu es asinus est ate negandum: tunc sic: tu es asinus: est ate negandum: et idem tibi positus et ate admissus. ergo tibi positus et ate admissus est ate negandum: et per consequens non ate concedendum. Ex ista ratione sequitur

Cor^m

patet responsio ad rationem negando

His premissis

verum est te esse asinum: aut concedendum est te esse asinum: et admissio casu. nego illa tu es asinus. et concedo ultimo: quod tu male respondes non tanquam verum: sed tanquam sequens. Ideo ex casibus post obligationes: nullatenus concedo me male respondisse in tempore obligationis sed bene. vnde non est inconueniens in tempore concedere se male respondere: sed ex tempore admetam deductus esse inconueniens concedere se male respondisse in tempore. Ad aliud: per quod ista est falsa: oculo tibi positus et ate admissus est ate concedendum: si tamen intelligitur. quod oculo tibi positus et ate bene admissus est ate concedendum: concedo ista: et nego minore. tu es asinus est tibi positus et ate bene admissus: nec hoc est positus: quia non ponebat ly bene. Si tamen ponitur quod tu es asinus est tibi positus: et a te bene admissus: admitto: et concedo ultimo: quod tu es asinus est ate concedendum non obstante quod semper nego illa: tu es asinus. et si arguitur sic: tu es asinus: est ate concedendum et tu negas ea: igitur male respondes. possum concedere non tanquam sequens. aut negare noniam: quia non addere et nulla obligatio tibi fit. Item si arguitur sic: tu es asinus: est ate concedendum. ergo te esse asinum est ate concedendum. nego noniam. sicut non sequitur tu es asinus est verum. igitur te esse asinum est verum: et negat consequenter: quod ista propositio tu es asinus significat adaequate te esse asinum. sequitur. non ista propositio est a te concedenda: et te esse asinum non est ate concedendum. ergo ista non significat adaequate te esse asinum. quare etc.

Capitulum de relativo diuersitate: et partitue et relative supposito.

Vigesimo

quarto ad questionem principaliter arguitur sic. Quilibet istorum est asinus: tu es alter istorum. igitur tu es asinus: demonstrando per ly istorum te: et asinum. et prima cum minori: et maiore: probatur sic. vnus istorum est asinus: et alter istorum est asinus: et non sunt plures istorum. quilibet istorum est asinus: patet prima cum minori: et maiore probatur sic. quia ipsa est vna copulatiua: cuius quilibet pars est vera. prima. non est vera vt patet. et secunda arguo sic. hoc est asinus: demonstrando asinum: et b est alter istorum. igitur alter istorum est asinus. patet prima: a resoluendis ad resolutum. Item si non alter istorum est asinus. igitur nullus istorum est asinus. non falsus: et patet prima: quia negatio proposita facit eppollere suo dictorio. quare etc.

Pro solutione

p²

huius argumenti pono quatuor rationes quarum prima est ista. Demonstratis duobus dictorijs: vnus istorum est verum: et reliquum istorum est verum: et tamen non quodlibet istorum est verum. 2^a pars est euidens: demonstratis illis duobus. de^o est: nullus de^o est: 3^a pars arguo sic. 1^a pars est vna copulatiua: cuius quilibet pars principalis est vera. igitur prima pars est vera. et 2^a pars arguitur. nam hec est vera: vt patet: vnus istorum est verum. sed alia probatur sic. hoc est verum demonstrando illa: de^o est: et hoc est reliquum istorum. quod reliquum istorum est verum: patet prima. a resoluendis ad resolutum: et 2^a pars est verum. 3^a pars. Ex ista conclusionem sequitur. Quod vnus istorum est asinus: et alter eorum est asinus: et tamen non vterque istorum est asinus. patet istud correlarijs per argumentum principale demonstrando te: et asinum. Secundo sequitur.

Cor^m

Cor^m

Quod nulla istarum partiarum valet: vnus istorum est verum: et reliquum est verum: et non sunt plura istorum. ergo ista sunt vera. aut quodlibet istorum est verum: vnus istorum est homo: et alius eorum est homo. ergo vterque istorum est homo. cuiuslibet enim istarum partiarum ante-

dens est verum et non falsus: hec dictio cum suis correlarijs supponit illos terminos: alius: alter: et reliquis partitue sumi et non relative. Secunda est ista: propositio antis relative diuersitatis vniuersaliter pro aliquo est verificabilis: pro quo non est verificabilis propositio relative (ista prima pars inductiue) nam dicendo. aliquis homo currit et alius disputat. pro aliquo supponit ly homo ratione cuius verificat illa propositio: et pro illo non supponit ly alius: sed pro alio: ratione cuius alia propositio verificat. Ex ista ratione sequitur. Quod demonstratis duobus dictorijs hec copulatiua est impossibilis. vnus istorum est verum: et reliquum istorum est verum. quia si pro aliquo propositio antis verificat: necesse est quod pro alio supponat relative: quo dato: immediate sequitur ex ista copulatiua quod vterque istorum est verum: non impossibile. ergo et antis. Secundo sequitur. Quod demonstratis homine et asino: hec copulatiua est impossibilis. vnus istorum est homo: et alter istorum est homo: quia ex ipsa sequitur quod vterque istorum est homo: quod est impossibile. hec conclusio cum suis correlarijs supponit illos terminos alius: alter: et reliquis: teneri relative. Tercia est ista. Ois alius istorum est homo. brunellus est alius istorum: tamen brunellus non est homo: probatur (et pono) quod per ly istorum demonstrat brunellus: et sortes et plato qui sunt homines. Iste positio capio ista copulatiua. vnus istorum est asinus: et ois alius istorum est homo. ista copulatiua est vera pro vtraque parte: ex quo relative supponit pro alio: quod suum quis sumat. igitur 2^a pars patet deo. Ex ista ratione sequitur primo. Quod nulla istarum partiarum valet. nullus alius istorum est asinus: brunellus est alius istorum. igitur brunellus non est asinus. deo est falsa. et patet sunt vere: dato: quod maior sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: et nullus alius istorum est asinus. Secundo sequitur. Quod aliqui sunt duo syllogismi vno siles in voce: vel in scribo: quorum vnus valet et alius non. patet. nam iste syllogismus est bonus. ois alius istorum est homo: brunellus est alius istorum. igitur brunellus est homo: tenendo ly alius partitue et partitue non valeret. tenendo ly alius relative. et hoc idem: quia pro alio supponit ly alius in maiori: et pro alio in minori. proportionetur quod suppones inuicem et tenebunt syllogismi. 4^a pars est ista. Demonstratis te: et asino. aliquis alius istorum est asinus. et nullus alius istorum est asinus. prima pars patet: et secunda. similiter dato quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: nullus alius istorum est asinus: vt prius: eisdem demonstrando: nec ista sunt dictoria: quia difformiter quo ad suppositum supponit ly alius. Ex ista ratione sequitur correlarie. Quod aliud istorum est verum: et non aliud istorum est verum: demonstratis duobus dictorijs. patet per 3^a et secunda sile: dato: quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est verum: et non aliud istorum est verum. Secundo sequitur. Quod ois alius istorum est homo: et aliquis alius istorum non est homo. demonstrando per se: et asinum. secunda pars patet: et prima sile: dato: quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: et ois alius istorum est homo: vnde contradictorium istius scilicet partis est fa pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: et alius istorum non est homo: nec auertit cum fa parte rationis: quia ibi sumit ly alius partitue: et non relative: et dependet ad suum antecedens.

His visis

patet responsio ad rationem negando quod quilibet istorum est asinus: et tunc ad probationem: nego quod quilibet istorum est asinus: si ly alius teneat partitue: si autem relative: concedo noniam: et nego antis per secunda parte copulatiue: et ad probationes. iste est asinus: et iste est alter istorum. igitur alter istorum est asinus: concedendo consequentiam et noniam: nec ex hoc probatur fa pars copulatiue: quia in illa tenet ly alter relative: et in isto ante infinite vel partitue. Si autem supponit quod non huius partitue auertat cum secunda parte illius copulatiue: nego noniam: et nego quod arguitur a resoluendis ad resolutum: sed deberet sic argui. Iste est asinus: et iste est alter istorum ab illo qui est asinus. igitur alter istorum est asinus. prima est bona: sed nego minore tanquam repugnatez casui: quare etc. Capitulum de varia demonstratione proois demonstrationis et responsione ad propositionem eiusdem.

Vgesimo quinto

Principalr arguitur

fic. Tu es B demonstrado asinu. igit tu es asin: nra tenet: et antecedes arguit r po: no q oē demonstratū p ly hoc sit asin: q ad misso: qz pole: ppono tibi tu es B dmostrā do te. vel cōcedis: vel negas: si cōcedis: ar guit sic: oē demonstratū p hoc pnomē B ē asin: sed tu es d mostrat p B pnomē B. igit tu es asin. tenet cōsequētia cū maiori: qz ē casus. mior at pz p certificationē factā: qz di xi p ly B te demonstrari. si at negas illā. tu es B: arguit sic: tu negas verū nō repugnās. g male. aīs pz. qm nō segtur oē demonstratū p B pnomē B ē asin. g tu nō es B. qz i stat siml. oē demonstratū p hō pnomē hō ē asin: r tū tu es hō vt oīsū ē scdo dubio diffuse in nono principali.

Pro solutione

hō argumēti dictū ē sufficiēter i dubio pncipali allegato: tamē

pro maiori euidētia pono quattuor cōclusiones quarū p ista. Nullū possibile repugnās alteri posito: ē i eodē tpe r ab eodē admittēdū: pz: qz tūc ab vno r respectu eiusdē in eodē tēpore forēt cōcedēda duo dīctoria: qd pbat. qz ego pono tibi illā aīs ē: q admīssa iterū pono suū dīctoriuz. q si admittit o3 cōcedere duo cōtradictoria: qz abo sunt posita r ate admīssa. Ex ista cōclusiōe segtur pmo. Qz i casu argumēti nō ē admittēda ista copulatiua. tu es B: r p ly B tu demonstraris: qz secunda pars repugnat posito. segt enim omne demonstratū per ly hoc est asin. ergo tu non demonstraris per ly hoc. Secundo sequitur. Qz hec copulatiua non est admittēda: tu es hoc: r per ly hoc asinus demonstratur. qz pma pars est impossibilis. et con sequēter casui repugnās. Secūda cōclusio ē ista. Aliqs cōcedit vel negat aliquā propositionē: et tamē bene rīdē do negat se cōcedere: aut negare illā: pbat: r pono tibi il lā: tu nō es: q admīssa: ppono eādē: r pz q ē ate cōcedēda: qz posita r ate bene admīssa. deide ppono suū cōtradicto riū negādū ē: qz repugnās: tūc ppono tu cōcedis positum r negas suū cōtradictoriū negādū qz repugnat: segt. n. tu non es. igit tu nō cōcedis positū vel negas suū cōtradicto riū: r ita pz cōclusio. Ex ista cōclusiōe sequit pmo. Qz admīssa demonstratiōe in casu argumēti. v3. q dmostreris p ly hoc: negādū ē te demonstrari p ly hoc: qz repugnat cāui v3. Secūdo segtur. Qz cōcessa ista tu es hoc: nō hēs recapitulare demonstrationē: pbat: qm recapitulata de/ mostratiōe segt q tu es asin: pbat nā cōcessa ista. tu es B: qro qd demonstras p ly hoc: r si dicis more opponētis te de monstrari: arguit sic. oē demonstratū p ly hoc ē asin: tu es d mostrat p ly hoc. igit tu es asin. Tertia ē ista. Qd d mostratū p hoc pnomē hoc ē asin: et tamē oē demonstra tū p hoc pnomē hoc ē hō: pbat: r pono: q. a. r. b. sint duo pronomina demonstratiua: quozū qdlibz sit ly hoc: r q p. a. nō demonstratur nisi asin p. b. vero solū demonstrat homo isto supposito: pz: q oē demonstratū p hoc pnomē hoc ē asinus demonstrado. a. r oē demonstratū p hoc pnomē hoc est hō demonstrado. b. r. Ex ista cōclusiōe segt p. Qz ista cōsequētia nō valet oē demonstratū p hoc pnomē hoc est asin tu es demonstrat p hoc pnomē hoc. igit tu es asin: pz demonstrado i pma. a. r i scda. b. Scdo sequit. Qz hoc argumētū nō valet. oē demonstratū p hoc pnomē hoc ē asin. igit oē demonstratū p ly hoc ē asin. aīs. n. ē verū: r nō s falsū i cāu nris. r nō mirū q nō valet ista nra qz arguit ab inferiori ad suū supi distributiue. Quarta rlo ē ista Qd demonstratū p ly hoc ē asin: r tamē nullū demonstratū p hoc pnomē hoc ē asin: pbat. ista cōsequētia nō valz. Qd demonstratū p ly B ē asin: oē. igit aliqd demonstratū p hō pnomē hoc ē asin: qz arguit a supiori distributo ad suum singulare cōtingēs sine medio: st et igit oppositū nris cū

ante r hēt rlo. Ex ista cōclone segt pmo. Qz hoc dmo stratū p ly hoc ē asin: r hoc dmostratū p ly hoc ē asinus r sic de singulis: r tamē nō oē dmostratū p ly hoc ē asin: p bat. ista nra nō valet: hoc demonstratū p ly hoc ē asin: r hō dmostratū p ly hoc ē asin: r sic de singulis: g oē demonstra tū p ly hoc pnomē hoc ē asin: qz nō addit illud mediū r h sūt oia demonstrata p ly hoc. stet igit oppositū nris cū ante r hētur cor. Scdo segt. q aliqd demonstratū per ly hō ē asin: r tū nec hō dmostratū p ly hō ē asin: nec hō r sic d singulis: qz ista nra nō valet aliqd demonstratū p ly hoc est asin. igit hoc demonstratū p ly hoc ē asin: vel hoc demon stratū p ly hō ē asin. vel sic de singlis. stet igit oppo nris cū ante r hēt cor. Qz at ista nra n valz: pz: qz ab indefinita vl pncipali ad suas singlares dīsiūctie supras nō tenet ar nisi cū debito medio: vt alias patuit.

His uis

repsōdetur ad rōnē negādo illā: tu es hō demonstrado asinū: itelligēdo p eā iuxta

cōmunē modū loquēdi: q tu es hoc r q tu demonstraris p ly hoc i illa ppōne: r ad pbationē: admīssio cāu cū pponit tu es hoc demonstrado te pt dici. pmo non admittēdo hāc demonstrationē. qz repugnat casui. Scdo d r cōcedēdo illā et tūc ad argumētū. oē demonstratū p ly hō ē asin: tu es de monstrat p ly hoc. g tu es asin. nego miorē tāqz repugnā tē: r tūc ad pbōnē dixi: q p ly hoc tu demonstraris. igit tu d mostraris. nego argumētū. si tamē assumitur p ante illa: ego te demonstravi p ly hoc: nego eā itez tāqz repugnātem posito: vt pz itueti. quare r.

Caplin de scia r sequētie r sequēs non ē d ignū respōsio ne antecedentis.

Vgesimo sexto

Principaliter ad questionez

arguit sic. r ppono tibi illā. tu es asin. si cō cedis hōo itētū. si negas. Cōtra tu es B. g tu es asin: ex tibi dubio. ista rsequētia ē bona: r ex tibi dubio aīs ē cōcedēdū. igit ex tibi dubio rsequēs ē cōcedēdū a te: r p nris ti bi ppositū nō ē ate negādū. cōsequētia tenet r aīs p p pre arguitur sic. Ex tibi dubio antecedes ē ipole. qz tu dubi tas an demonstratur asin. g ex tibi dubio nra ē bona. q at aīs ē cōcedēdū ate ex tibi dubio: pbat: qz ex tibi dubio p ly hoc demonstrat hō. g ex tibi dubio aīs ē cōcedēdū a te: nra pz: qz si tu dmostreris p ly B: hec foret a te cōcedēda: tu es hoc. Itē si qrit qd demonstras p ly hoc: pono q d monstrat asin: r lateat te: tūc sic. ista rsequētia ē bona: tu es hoc. igitur tu es asinus: r aīs ē tibi dubium: qz later te quid demonstratur: per ly hoc. igitur consequens non ē ate negandum.

Pro solutione

hui argumēti pono qttuor cōclusiōes qru p ē ista. Ali

qua nra ē bōa scita ate eē bōa: r aīs ē tibi du: r nris ē ate negā: pbat: et dpono tibi illā: rex ē. q dpoita r admīssa fa cio istā nra. rex sedet: g rex ē. ista nra ē bōa scita ate esse bōa. et aīs ē tibi du. r nris negā g r va. nra tenet cū p p te aītis qz tu scis q arguitur ab inferiori ad suū supi sine i pedimto: s3 z pbo: qm dubitas regē sedere: r credis fir miter q aīs sic adequate significat. igit aīs ē tibi dubiū: Tertiā vero sic arguo: cōsequēs ē tibi deposituz r ate ad missum ergo cōsequēs est ate negādū. Ex ista cōclusio ne sequitur primo. Qz aliqua propositio est tibi dubia q tū nō ē ate dubitand. qz illa rex sedet: ē tibi dubia infra tps sic extra tempus obligationis: r tamē non est a te dubitāda sed negāda: qz antecedit ad depositū. Scdo segtur. Qz aliq ppō ē scita a te: q tū a te nō ē cōcedēda: pz de illa: tu es hō dato: q sit tibi deposita r ate admīssa: ipa enī scita ē a te: qz scis te eē hominē: r scis q ipa sic adeqre significat: sed qz ē tibi deposita: et admīssa: iō negāda ē a te. Scdo

Cor

Cor

Cor

2° Conclusio est ista. Aliqua est una bona scita a te esse bona cuius ams est dubitandum a te: et ams negandum: per conclusionem de negatione aut affirmatiua significante aliter quam ex compositione suarum partium: aut non. rex sedet. igitur homo est asinus. Etiam dato quod scias illam unam rex sedet: igitur nullus deus est conuerti cum bona una ante et ante significatibus ut patet. Ex ista ratione sequitur primo. quod ista consequentia non valet. a. est una consequentia que scit a te esse bona et ams est a te negandum: ergo et ams: quod addere: quod tu scis illam esse affirmatiua significante solum ex compositione suarum partium et earum de significatione. Secundo sequitur. Quod a. et b. sunt due ante affirmatiue si res omnino scite a te: et inuisibilibus illarum ams est dubitandum a te: et unum illarum ams est concedendum a te: alteri vero ams est a te negandum: probatur: et accipio duas tales ams: rex sedet. igitur homo est asinus: quorum prima sit. a. et secunda. b. et scias. a. conuerti cum una bona una: et ams eiusdem cum propositione negatiua: ams autem scias significare ut patet. b. vero consequentia scias conuerti cum bona ante et consequente significatibus ut patet: isto posito per coram.

3° Tertia conclusio est ista. Aliqua est consequentia affirmatiua si gnificans precise vere iuxta significationem suarum partium scita a te esse bona: et ams est dubitandum a te: et tamen ams non est dubitandum a te nec concedendum: nec negandum a te: probatur: et capio istam ams: homo currit. ergo atropas trechit: cuius ams est latinum et ams grecum non intellectum a te: credas tamen quod ista oratio sit bona una. isto posito per quod ista consequentia est affirmatiua significans solum ex compositione suarum partium: cuius ams est dubitandum a te: et ams non est concedendum: negandum nec dubitandum a te: quod non intelligitur a te: sed quod scias istam ams esse bonam: probatur: quod illa est bona et credis firmiter illam esse bonam. igitur tu scis illam esse bonam. Ex ista conclusionem sequitur patet. Quod aliqua est consequentia affirmatiua significans precise: quam scis esse bonam: et ams est scitum a te: et concedendum a te: ams autem non est scitum: nec concedendum a te: per de supradicta: dato quod scias aliquem hominem minime currere. Secundo sequitur. quod aliqua consequentia scis esse bonam: que non scitur nec intelligitur a te: per quod ams illi non intelligitur a te. Quarta conclusio est ista. Si aliqua est una scita a te significans solum affirmatiue iuxta compositionem suarum partium: et ams est dubitandum a te: consequens eiusdem non est negandum a te. ut rex sedet. igitur rex est primo deus ante dubitandum: per primam conclusionem. Secundo dicitur significans affirmatiue per 2^{am} hanc.

5° de scita a te per 3^{am} conclusionem. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod aliqua est consequentia affirmatiue significans et quam dubitas esse bonam: et ams est verum: ex tibi dubio: et tamen consequens non est verum ex tibi dubio: probatur: et capio istam consequentiam homo currit igitur. a. est b. quam dubitas esse bonam cuius ams non intelligitur a te propter terminos ignotos. isto posito: per correlatiuum. Secundo sequitur. Quod si aliqua est una affirmatiue significans et. que dubitatur a te: et anteceditur est verum vel concedendum ex tibi dubio: ams est et verum vel concedendum ex tibi dubio. vnde ista una homo currit. igitur. a. est b. non dubitatur a te ex quo non intelligitur a te propter consequens non intellectum a te: cum quo stat tamen quod dubitatur illam esse bonam ut satis constat intelligenti hanc materiam.

His uisus per rursus ad argum negando illam: tu es asinus: et ad probationem negationis consequentie per ex dictis: quod ille processus non valet quo concluditur: quod consequens illi consequentie non est a te negandum: quod dubitatur illam consequentiam esse bonam: forte tamen non dubito ipsam: dico tamen: quod non dubito eam nec dubito eam esse bonam: nec ams est mihi dubium aliquando: quod non intelligo istud ams: et consequenter non intelligo suam consequentiam: usquequo non certificer quod demonstratur per ly b. Et cum depono quod asinus demonstrat et lateat te: admitto. et tunc nego consequentiam: illa consequentia est bona: et ams est tibi dubium. igitur consequens non est a te negandum. sed oportet addere quod scia illam consequentiam. quod repugnat casui: et addito illo: ad huc non valeret consequentia ut notum est ex supradictis hinc. Item cum depono quod demonstratur asinus: et lateat te per rursus si similiter lateat te me rursus. Et si dicitur pono quod tu sci-

as quid demonstratur per ly hoc: rursus dicitur: pono quod tu scis as qualiter rursus ad illam et sic sophisticum: tu quoque fac simile sic ars deluditur arte.

Capitulum de ceptione: et definitione propositionis insolubilis.

Vgesimo septimo

principali ter arguitur sic. Tu es asinus. vel ista disiunctiua est falsa. sed ista disiunctiua non est falsa sed demonstratio illa disiunctiua que est prima pars ante. ergo tu es asinus. et consequentia a disiunctiua cum destructione unius partis ad alteram partem: et ams est concedendum a te. igitur et consequens. Quod ams sit concedendum a te probatur per prima partem: nam illa disiunctiua vel est vera vel est falsa si vera: ergo est concedenda: ex quo non obuiat obligatio. si falsa iterum concedenda ex quo se asserit esse falsam. Itaque probatur quod se cunda pars ante est concedenda a te: quod si est neganda et suum contradictorium est. igitur suum contradictorium est concedendum a te tunc sic ista disiunctiua est falsa. igitur tu es asinus: vel ista disiunctiua est falsa. Ista consequentia est bona. et ams est verum: quod est a te concedendum extra maiorem obligationem. igitur et consequens est verum. tunc sic. consequens est verum: et non per prima partem. igitur per scda: ipsa significat assertiue quod ista disiunctiua est falsa. igitur ista disiunctiua est falsa et est vera per concessum. igitur verificatio contradictionis.

Pro solutione huius argumeti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista.

Aliqua est propositio non insolubilis: que fiet insolubilis per sola desitione alterius propositionis: probatur: et pono: quod a. sit una carta in qua sint scripte iste due propositiones: chylus est aliqua propositio est falsa in a. carta quare prima sit. b. et secunda. c. Iste posito: per quod c. est propositio non insolubilis: quod est vera: et fiet insolubilis: dato: quod manebit per desitionem. b. quod tunc falsificabit se ipsam. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua est propositio ca. id est pedes: que significat primo categorice: et aliquam significabit primo hypothetice sine noua ipositione: per de. c. quod iam significat categorice primo: et post desitionem. b. significabit in primo hypothetice: quod tunc erit propositio insolubilis. Secundo sequitur: Quod aliqua propositio iam significat precise iuxta significationem suarum partium: et aliquam significabit aliter quam ex compositione suarum partium: et tamen nulla de nouo fiet ipositione: per de. c. quod iam significat solum ex compositione suarum partium: et aliquam significabit. c. esse verum quod non resultat ex significatione suarum partium: et tamen nulla fiet ipositione: quod sine tali fiet insolubile. Secunda est ista. Aliqua propositio est insolubilis: et fiet non insolubilis per sola ceptionem alterius propositionis: per dato quod per desitionem. b. scribebatur una talis. Iuxta. c. nullus deus est. ista enim scripta. c. fiet verum: et per consequens fiet non insolubile. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua est propositio hypothetica que significat coniunctiue tribus modis: et aliquam non significabit nisi duobus modis et tamen nulla omnino erit noua ipositione: per de ista copulatiua deus est: et aliqua copulatiua est falsa dato quod ipsa sit omnia copulatiua: et post istam horam incipiet esse una copulatiua falsa que erit sicut cum ista. Secundo sequitur. Quod aliqua est propositio hypothetica que iam significat aliter quam ex compositione suarum partium: et aliquando significabit precise iuxta compositionem suarum partium: et tamen nulla fiet subtractio: nec noua ipositione: per de ista disiunctiua deus est: vel aliquam disiunctiua est falsa dato quod ipsa sit omnia disiunctiua et post istam horam erit huiusmodi disiunctiua cum illa: tu es asinus vel tu es capra simul cum illa. Tertia est ista. Aliqua propositio est insolubilis coniuncta copulatiue que non est insolubilis coniuncta disiunctiue: per de scda parte huiusmodi copulatiue: deus est: et ista copulatiua est falsa illa. n. secunda pars insolubilis est: quod asserit se esse falsam. sed non est insolubilis si foret secunda pars huiusmodi disiunctiue: deus est vel ista copulatiua est falsa: siue demonstrat illa disiunctiua siue aliquid aliud licet enim foret illa falsa tamen insolubilis. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua propositio est insolubilis coniuncta disiunctiue que non esset

Dubium

nō rīdes ad .a. alr q̄ affirmatīe: ergo tu es asin⁹: p̄z n̄ia: cū maiorī: ⁊ minorē p̄bo sic: tu nō rīdes ad .a. igr tu nō rīdes ad .a. alr q̄ affirmatīe: ⁊ argu⁹: ⁊ an̄s ex B q̄z nec ꝓcedis .a. nec negas: nec dubitas .a. cū n̄ p̄ponā nec i B argu⁹ p̄posueri .a. iō forte negat maior p̄z parte: q̄ tu n̄ rīdes ad .a. alr q̄ affirmatīe. Cōtra arguit sic: ⁊ p̄pono tibi .a. si ꝓcedis hēo itētū: si negas tūc sic .tu negas .a. igr tu rīdes ad .a. alr q̄ affirmatīe. ista n̄ia ē bōa: an̄s ē ꝓcedē⁹ ate. ḡ ⁊ n̄is: ⁊ tu negas ip̄m: igr tu male respondes.

Pro solutione

- 1°** h^o arguēti pono .4. s̄nes q̄z p^o ē i^o. Aliq̄ ppō flā ex mām iso lubiliū ⁊ oblligationū ē pētus ꝓcedēda: p̄z de ista: tu non loq̄ris supposito q̄ ipsa tibi p̄ponat te nihil dicēte ad quā rīdeas p̄ B v̄bū ꝓcedo: te at ꝓcedēte illā: illa ē falsa: ⁊ tam̄
- 2°** bñ rīdes cōcedēdo illā: igr ip̄a ē ate cōcedēda. C Ex ista s̄ne seq̄tur. Cō aliq̄ ppō ipolis ex mām oblligationū ⁊ iso lubiliū ē ate cōcedēda: p̄bat: ⁊ pono tibi illā tu es asin⁹: q̄ negata ⁊ corrupta: p̄pono tibi: tu negas .a. ⁊ p̄z q̄ B ē cōcedēdū ate. tūc sic. Ista ppō tu negas .a. ē ate cōcedēda: ⁊ ip̄a ē impossibilis: ergo ipole ē ate cōcedēdū: p̄z cōsequētia cu⁹ maiorī ⁊ minorē p̄bo. nā .a. p̄positū ⁊ iā corruptū ampli⁹ nō p̄t eē: ergo tu nō negas .a. p̄z cōsequētia: q̄ tu nō negas nisi istud qd̄ ē. C Secūdo seq̄tur. q̄ ista cōsequētia nō valz. Tu ꝓcedis impossibile vel falsū qd̄ nō ē ipole: nec tu es obligat⁹. igr tu male respōdes: p̄z i ppōne s̄nis seu correlary.
- 3°** C z^o s̄ ē i^o. Aliq̄ ē ppō v̄a: q̄ ex mām oblligationū ē ate negādo: p̄bat: ⁊ suppono q̄ te nihil dicēte ppōat illa. tu loq̄ris: ⁊ p̄z q̄ negabis eā: te igr negāte ipam ipsa mō ē vera: q̄z mō tu loqueris: ⁊ bene respōdes: q̄z rīdes p̄ istāti quo illa p̄ponebat vel ps ei^o: igr illa ē ate negāda. C Ex i^o s̄ne seq̄t p̄mo. Cō aliq̄ ē ppō necessaria q̄ extra tps oblligatiōis ē ate negāda p̄z de ista: tu nō respōdes ad .a. supposito q̄ tibi p̄posueri .a. ⁊ q̄ negaueris: ita: q̄ subito p̄negatiōez p̄pono tibi: tu n̄ rīdes ad .a. ⁊ p̄z q̄ tu negabis bñ rīdēdo nō obstat: q̄ ipsa sit necessaria: q̄z nō ē pole apli^o istō .a. eē
- 4°** ex quo ē corruptū vt suppono. C z^o seq̄tur. q̄ ista cōsequētia nō valet .tu negas v̄z vel necessariū nō obligat⁹. igr male rīdes: ⁊ B iō: q̄z tal negatio dat p̄ alio istanti q̄ ipsa met p̄ferat. C Tertia s̄ ē ista. Tu negas aliq̄ ppōne extra tps oblligatiōis ⁊ bñ respōdēdo negas te negare illam: p̄bat: ⁊ suppono q̄ hodie nihil dixerī tibi: ⁊ q̄ icipias tecū disputare p̄mo: p̄ponēdo illā: tu negas .a. dato q̄ .a. sit illa: hō ē asin⁹: ⁊ p̄z: q̄ ista ē ate negāda: q̄z nōdū proposui .a. qua negata p̄pono tu es asin⁹: quo ē negato: p̄pono itez tu negas .a. si negas te negare .a. hēo itētū. si at cōcedis: Cōtra. tu p̄us negasti te negare .a. et mō cōcedis te negare .a. i eadē mā: ḡ male. C Ex ista cōlone seq̄t p̄mo. Cō tu ꝓcedis aliq̄ ppōne extra tēp^o oblligatiōis: ⁊ tamē bñ rīdēdo negas te cōcedere illā: p̄bat: et pono tibi nihil dicēti tu cōcedis istam hō ē aial: qua negata p̄pono tibi: hō ē aial. quo cōcesso p̄pono. tu cōcedis illā hō ē aial vel ꝓcedis: vel negas .si negas: hēo itētū: si cōcedis . Cōtra iā cōcedis q̄ cōcedis illā: ⁊ pri^o negasti te cōcedere eā. ergo male .q̄re ⁊c.
- 5°** C Secūdo seq̄tur. q̄ tā extra tēp^o oblligatiōis: q̄ itra tem p^o oblligatiōis platiōes oēs ⁊ respōsiones sūt retorquede ad idē istās .i. sūt dande ac si oēs fierēt p̄ eodē instanti: p̄z: q̄z aliter vn^o cōcederet ⁊ negaret idē quotiēscūqz vellet dicēs hoc nō fore icōueniēs i diuersis tēporib^o. C Quar ta cōclusio ē ista. Aliqs bñ respōdēdo extra materiā oblligationis asserit se negare aliquā ppōne ⁊ tamē ip̄e nō negat: nec negavit illā. p̄bat: et propono tibi illā: tu es asin⁹. qua propoita ⁊ corrupta: et postea negata p̄pono: tu negas illā: quo cōcesso bñ respōdēdo p̄z p̄ma ps cōclusiōis . ⁊ z^o m p̄bo sic: illa ppō nō ē: igr tu nō negas illā: nec ē negasti illā: qm̄ nec qm̄ fuit: nec quādo nō fuit. C Ex ista cōclusiōe seq̄tur p̄mo. Cō aliqs bñ rīdēdo extra tps oblligationis as

serit se cōcedere aliquā ppōne: ⁊ tamē nō cōcedit: nec concessit illā: p̄bat: et pono tibi de^o ē: q̄ propoita: corrupta: et cōcessa p̄pono tibi tu cōcedis illā hō ē: ⁊ p̄z q̄ B ē cōcedēdū ate et tamē i rei veritate tu nō ꝓcedis illā nec vnq̄z cōcessisti q̄z ip̄a nō ē: nec vnq̄z fuit qm̄ respōdisti. C z^o seq̄t q̄ bñ respōdēdo extra mām oblligatiōis: asseris te cōcedere vel negare .a. ⁊ .b. et tū tu cōcedis vel negas .a. et nō concedis vel negas .b. patet. dato q̄ .a. sit propoita scripta: ⁊ .b. fuerit vocalis.

His uis

respōdet ad rōne negādo illā tu respondes ad .a. aliter q̄ affirmatīe: ⁊ cū propoitur .a. nego. et cū dī: tu negas .a. igr respōdes ad .a. alr q̄ affirmatīe cōcedo cōsequētiā ⁊ nego an̄s. nec ē icōueniēs negare pp̄uz actū extra tps oblligatiōis dūmō in eadē di sputatiōe negata ē ppō q̄ p̄erat flā et nūc ē vera: nō enī v̄ icōueniēs: q̄ eadē ppō cōcedat ⁊ negat i eadē disputatiōe et eadē mā. C Notā^m q̄ ppō nō insolubilis sed flā p̄ tē pore p̄rie platiōis extra mām oblligatiōis nō ē cōcedēda. nec ppō vera pro tpe prolacionis p̄me extra mām oblligatiōis ē negāda: et B cōiter intelligūt loquētes de propoitiōibus cōcedendis et negandis extra oblligationū māz. Itē foret icōueniēs negare propriū actum extra mām oblligatiōis: dūmō propō significās talē actū eēt vera: ⁊ nō p̄ us fuisset falsa: nec negata: quare ⁊c.

C Laplm de origine falsitatis ⁊ veritatis ex varia situatiōe istius termini negatum.

Prigefimo

principalr arguitur sic. Te esse asinū est. igr tu es asinus. p̄z cōsequētia ⁊ an̄s p̄bo sic: tu negas te eē asinū. igr tu te eē asinū ē: p̄bo cōsequētiā. q̄z seq̄tur tu negas te esse asinū. igr ate negatur te eē asinū. p̄z cōsequētia ab actiua ad suā passivā et vltra. igr tu ate negatū ē te eē asinū. p̄z cōsequētia p̄ resolutionem v̄bi passivi et vltra ate nega^m ē te eē asinū. igr nega^m ate ē te eē asinū igr te eē asinū ē nega^m ate: p̄z n̄ia p̄ uersionē simplici tūc sic. te eē asinū ē negatū ate. igr tu te eē asinū ē. p̄z cōsequētia a tertio adiacēte ad secūdū adiacēs. igr ap̄rimo ad vltimū tu negas te eē asinū. igr te eē asinū ē. p̄bo an̄s. v̄z. tu negas te eē asinū. q̄z tu negas istā ppōne tu es asin⁹ vt suppono: q̄ adequate significat te eē asinū. igr tu negas te eē asinū. p̄z cōsequētia ab officiātib^o ad officiātum.

Pro solutione

h^o arguēti pono quattuor s̄nes q̄rū p̄ia ē ista . Ate negatū ē homines esse asinū ⁊ tamē nō ate negatū est hoiem eē asinū. p̄ ps p̄bat sic. ate negat hominē eē asinū: p̄z n̄ia p̄ resolutionē v̄bi h^o negat i sū: es: ē: et i sū p̄icipiū. p̄ ps p̄batur qm̄ si ate negatū ē hoiem eē asinū. igr negatū ate ē hoiez eē asinū: p̄z cōsequētia: q̄z n̄ refert ppōere et postponere terminū dīmōstratiū: dūmō n̄ mutetur suppositio. tūc vltra .hoiem eē asinū ē negatū ate: igr hoiem eē asinū ē: p̄z n̄ia a tertio adiacēte ad z^m adiacēs sine distributione et ampliatiōe. C Ex ista s̄ne seq̄tur p̄ri^o. q̄ ista cōsequētia nō valet. ate negat hoiem eē asinū. igr ate negatū ē hoiez eē asinū. q̄z i p̄ia apliat ly hominē eē asinū: n̄ i scōa supponēdo q̄ ly negatū sit ps s̄bi nec isto mō ē resolubile aliq̄ verbū sed i resolutionē regrit p̄icipiū tenere se apte p̄dicati vt nō p̄dat actū apliādi: vnde nō seq̄t antexps erit. igr antexps futur^o ē: si ly futur^o ē ps subi. C z^o s̄ ē ista. negatū ē ate hoiem eē asinū ⁊ tamē nō ate negatum ē hoiem eē asinū. Scōa ps p̄z: q̄z suū dīctoriū ē ip̄robatum i alia s̄ne. sed p̄ma ps p̄batur sic. hoiem eē asinū ate ē negatū: ergo negatū ē ate hoiez eē asinū. p̄z cōsequētia p̄ conuersiōne simplici: vnde sicut li verū vel flm apliat apte s̄bi sic apte p̄dicati: ita ly negatū dūmodo n̄ limitetur nec sit ps subiecti sicut .n. concedit: q̄ falsū ē hominē esse asinū: ita

1° videt concedendum quod negatum est hominem esse asinum. **C** Ex ista
 2° ne sequitur correlarie, quod ista consequentia non valet, negatum est
 ate hominem esse asinum, igitur negatum ate est hominem esse asinum: quod in
 3° p^o ly negatum est subiectum et consequenter distractivum verbi: et
 4° applicativum predicati: sed in secunda est pars subiecti ob quam causam ex
 5° exercere non valet vi applicativa nec distractiva. **C** 3° est ista.
 Si ly negatum mediat iter verbum et obliquum tenet se apte pre
 dicati: concedendum quod ate negatum est hominem esse asinum: quod sic su
 6° mendo distrabit verbum et equalit isti, ate est negatum hominem esse
 7° asinum. Et isto modo concedo quod ante christum futurum est: tenedo ly futu
 8° r^o apte predicati: quod tunc equalit vni istarum, ante christum erit, ante christum
 9° est futurum: quare quilibet est vera. **C** Ex ista conclusio sequitur.
 10° quod ista consequentia non valet, ate negatum est hominem esse asinum:
 11° igitur negatum ate est hominem esse asinum, quod in ante ampliat et di
 12° strabit ly negatum cum teneat se apte predicati: et non in consequen
 13° te: quod est pars sibi. **C** Notandum tamen quod si absolute proponunt
 14° illa propositio, ate negatum est hominem esse asinum, aut illa ante christum futu
 15° rus est: de negari quilibet illarum, quod iuxta communem consuetudinem
 16° ly negatum et ly futurum tenet se apte subiecti: si tamen fieret suppo
 17° sitio quod se apte predicati teneret secundum conditionem conclusionis, concederet
 18° quilibet illarum secundum conditionem conclusionis. **C** Quarta con
 19° clusio est ista, hominem esse asinum est negatum ate, et tamen hominem esse
 20° asinum non est ate negatum, propositio per se, quod hominem esse asinum negat
 21° ate. Secunda pars probatur, nam sequitur hominem esse asinum est ate
 22° negatum, igitur hominem esse asinum est: contra per se, quod principium non distra
 23° bit si aliquid mediat iter ipsum et copulam verbalem: vnde dicendo
 24° hominem esse asinum est aliquid negatum: aut ante christum est ante christum
 25° futurum, nulla est hic ampliatio vel distractio: et consequenter
 26° nec in ista hominem esse asinum est ate negatum. Et si dicitur quod non
 27° refert proponere et postponere terminum demonstrativum: ve
 28° rum est si non mutaretur suppositio aut tolleret actus alicuius termini
 29° exercendi virtutem suam. **C** Ex ista conclusio sequitur, quod hominem
 30° esse asinum est negatum ate: et tamen hominem esse asinum non est vere vel
 31° false, bene vel male negatum ate: per se, quod ex cuiuslibet istorum op
 32° posito sequitur hominem esse asinum: concedo tamen quod hominem esse asinum
 33° vere et bene negatum est ate: quod hic non impedit distractio: nec applica
 34° tio verbi, si ergo concederet aliqua istarum, hominem esse asinum est
 35° bene negatum ate, hominem esse asinum est ate negatum: deberet intelligi ly bene
 36° precedere copulam: et ly te sequi
 37° ly negatum.

Hic visis per se ratio ad argumentum: negando illam contra
 tu negas te esse asinum: igitur te esse asinum est: si est
 non sequitur tu scis nullam chymeram esse, igitur nullam chymeram esse est, et ad
 probandum concedo primam contrariam: et nego secundam, ate negat te esse asinum,
 igitur ate negatum est te esse asinum: nec sic est resolvable verbum: sed isto
 modo ate est negatum te esse asinum: si tamen ly negatum tenet se apte pre
 dicati concedo illam consequentiam, et nego tertiā: ate negatum est te
 esse asinum, igitur negatum ate est te esse asinum et ad probandum dico quod re
 fert proponere demonstrativum mutare: quoniam per mutationem sui mu
 tat suppositio alterius termini seu significatio verbi: quod liter est in p
 posito: quod in ante distrabit istud verbum est, et applicat ly te esse asi
 num: quod liter si fit in consequente, tunc nego illam consequentiam te esse
 asinum est negatum ate, igitur te esse asinum: nec valet consequen
 tia semper a tertio adiacente ad secundum adiacens: et precipue ubi
 mutatur suppositio: et significatio verbi qualiter est in
 proposito: quare etc.

C Caplin de suppositioe mali orta ex aduetu istorum ter
 minorum: negatum: et negandum.

Rigefimoprino principia
 liter ad quod
 nem arguit sic et propono tibi illa. Tu es asi
 num, si concedis hunc iterum: si negas tunc sic: omne
 negatum ate est propositio: sed te esse asinum est negatum
 ate, igitur te esse asinum est propositio: et per consequens te
 esse asinum est per se consequentia: a 3° adiacente ad 2°

adiacens sine termino applicativo: et distrabente quod ly propositio non est

terminus applicativus, nec distrabens maiorem principalem argumenti.
 sic arguo: quod tamen propositio est negatum ate, ergo omne negatum ate est p
 propositio, per se consequentia ab vna exponenti ad suam vniuersalem de
 terminis: transpositis, et ante per se exponentes, nam propositio est nega
 tum ate: et nihil non propositio est negatum ate ut per se ituetur, igitur tamen propositio
 est negatum ate, id est propositio minore principalis, sicut te esse asinum est nega
 tum ate: quoniam te esse asinum negatur ate, igitur te esse asinum est ne
 gatum ate, per se consequentia et ante ex priori principali.

Pro solutione h^o argumenti pono quattuor
 nes: quarum prima est ista, Omne nega
 tum ate est ens: et hominem esse asinum est negatum ate et tamen hominem
 esse asinum non est ens: prima pars per se, quod tamen ens est negatum ate
 et habet videri per exponentes, igitur omne negatum ate est ens, per se con
 sequentia ab exclusiva ad suam vlem, secunda pars etiam per se: quia
 hominem esse asinum negat ate, igitur hominem esse asinum est ne
 gatum, sed tertia probatur, quod si non datur oppositum quod hominem esse
 asinum est ens et arguitur sic: hominem esse asinum est ens igitur hominem
 esse asinum est: per se contra ut supra. **C** Ex ista conclusio sequitur, quod
 ista contra non valet omne falsum est aliquid, sed te esse est falsum: igitur
 te esse asinum est aliquid, sequens enim est flm et promissio sunt vere,
 minor enim est vera ut per se, et maior sequitur: quod sua exclusiva ob
 terminis transpositis est vera: et causa defectus est ista: quod ly flm in ma
 iori non applicat: nec distrabit: in minori autem distrabit tam pliat
 flm ly te esse asinum in minori applicat: et non in hunc, id deberet sic
 formari arg^o, omne flm est aliquid: sed te esse asinum est aliquid flm: igitur
 te esse asinum est aliquid, contra est bonum: sed minor est flm: suppositio quod ly te
 esse asinum non supponat nisi per se aliter: vel si malit supponit: quod non sup
 ponat nisi per se sibi sibi, modo per se quod illa res que est hominem esse asinum: non
 est aliquid flm: nec illa oratio infinita: hominem esse asinum est aliquid: est ali
 quod flm, **C** 2° est ista, Suppositio quod terminus malit supponit tamen simplex
 quod compositus possit supponere per se sibi sibi vel dissimili idifferen
 ter concedendum est te esse asinum: est aliquid negatum ate: et hominem esse
 asinum est aliquid falsum: per se, quod talis propositio tu es asinum est aliquid negatum
 ate: et alia h^o: bonum est asinum est aliquid falsum, sic, n. sequitur ob illo termino
 bonum predicatur ly aial: igitur de homine predicatur aial, Ita vnde sequi
 illa propositio: tu es aliquid flm vel aliquid negatum ate, igitur te esse asi
 num est aliquid falsum et aliquid negatum ate. **C** Ex ista hunc sequitur,
 quod ista contra non valet: te esse asinum est aliquid falsum vel aliquid ne
 gatum ate, igitur te esse asinum est: quod ly te esse asinum in ante supponit
 malit: et in consequente per se aliter per carentiam termini scilicet ite
 tiōis: nec arguitur a 3° adiacente ad 2° adiacens: quod est istud: tu es:
 asinus est, quod est verum. **C** 3° est ista, Hominem esse asinum est falsum, et
 tamen hominem esse asinum non est aliquid falsum quod liter cumque sua subie
 secunde proponio: probatur: nam si nulla propositio esset adhuc hominem esse
 asinum falsum esset sicut modo est, sed tunc hominem esse asinum non esset ali
 quod falsum: quod sequitur hominem esse asinum est aliquid falsum: ergo aliq
 propositio est, consequens est contra dictionem causam: et per se contra: quod ly falsum ca
 thegorematice suppositum non supponit nisi pro proponere falsa.
C Ex ista hunc sequitur correlarie, quod hominem esse asinum est falsum: et
 tamen non bonum est asinum est falsum: per se, quod si bonum est asinum est falsum: igitur ali
 qua propositio est, in prima enim ly falsum tenet modaliter et sincathe
 gorematice, in secunda vero tenetur cathegorematice reso
 lubiliter: et sic sepe supponit per proponere falsa: sed primo modo non
 supponit imo cum significat quod non vere bonum est asinum. **C** Quarta con
 clusio est ista, si hominem esse asinum est negatum ate talis propositio bonum
 est asinus est vel fuit: per se, quod nihil nec aliquid est nega
 tum ate vel concessum nisi propositio, vnde licet ista stent si
 mul hominem esse asinum est falsum: et deum esse est vere,
 tamen nulla propositio est vel fuit, hec tamen non stant simul
 hominem esse est negatum ate, et deum esse est concessum
 ate et tamen nulla propositio est vel fuit, ut per se ituetur. **C** Ex
 ista conclusione sequitur correlarie, quod hominem esse asinum
 est negandum ate et hominem esse asinum non est negan
 dum ate: quia illa propositio homo est asinus est neganda
 ate: et illa oratio infinita hominem esse asinum non est ne
 ganda ate: quia non est propositio similiter concedo quod homi
 k 3

1° 2° 3° 4° 5° 6° 7° 8° 9° 10° 11° 12° 13° 14° 15° 16° 17° 18° 19° 20° 21° 22° 23° 24° 25° 26° 27° 28° 29° 30° 31° 32° 33° 34° 35° 36° 37° 38° 39° 40° 41° 42° 43° 44° 45° 46° 47° 48° 49° 50°

et hoc adequate significat q. a. ppō ē ppō q̄ ē. igit̄ pole est q. a. ppō sic ppō q̄ est. scōa vō ps pz. qz si aliq̄ ppō q̄ ē pōt eē. a. ppō. ergo aliq̄ ppō pōt eē. a. ppositio et illa ē. cōis est scōa p scōa pte. et pz cōia p resolutionē relatiui affirmatiue sūpti. et sine signo p̄fusiō pcedēte. **¶** Ex ista cōclōne seq̄t̄ p̄io. q. pole est. a. ppōnē eē q̄ fuit. et tñ. a. ppositio nūq̄ fuit. pz istud correlariū officiādo p̄mā pte. **¶** 2° sequit̄ q. pōt esse q. b. ppō sit q̄ est. fuit. et erit. et tñ. b. nō ē nec fuit nec erit. pz ponēdo scōam partē i casu. cū hoc q. b. poterit esse. **¶** 3° cōclō est ista. pole est. a. esse omne veyz qd̄ ē. et. b. ē ve nū qd̄ est. et tñ nō ē pole. a. eē. b. pbat̄. et pono vt p̄i^o. q. a. n̄ sit sed erit. b. aut̄ sit vna ppō vera. isto posito pz tota p̄ pte p̄mā partē. quā arguo sic. bec ppō est polis. a. est oē ve nū qd̄ est. et ipa adequate significat. a. eē oē verū qd̄ ē. si igit̄ pole est. a. esse oē veyz qd̄ ē. pz cōia cū minori et maiori. dato q. p aliquo istanti futuro nulla erit ppō vera nisi. a. **¶** Ex ista cōclōne seq̄tur p̄imo. q. a. nō pōt eē aliq̄d verū qd̄ ē. et tñ pōt eē q. a. sit oē verū qd̄ est. scōa pars pz p officiātes. et p̄mā silr. qz quocūqz vero dato qd̄ ē. a. nō pōt eē illd̄. **¶** 2° seq̄tur. q. ista cōia nō valet. cōtingēs est. a. esse veyz qd̄ ē. et. b. est veyz qd̄ erit. igit̄ cōtingēs ē. a. esse. b. qz i casu p̄iori ē aīs veyz et cōis silr. nec obstat q. arguit̄ distributiue a superior ad suū iferi^o cū debito medio. qz arguit̄ imobilr̄ ratione termini modalis officiabiliter sūpti. q̄re et c. **¶** 3° 2° ē ista. pole est. a. esse veyz. et q̄qd̄ est. a. ē silr. et tñ nō ē pole falsū eē veyz. pbat̄ur et pono q. a. sit falsū. et q. aliquando erit verum. isto posito patet cōclusio p qualibet eius parte. **¶** Ex ista cōclōne seq̄tur p̄imo. q. possibile est ita esse sicut. a. ppositio significat p̄ncipalr̄. et. a. ē ppositio falsa. et tamen nō est possibile ita esse. sicut ppositio falsa significat p̄ncipalr̄ ter. p̄mā pars pz. qm̄ possibile est q. a. significet p̄ncipalr̄ ter deū esse. aut vñ aliud verū. alie at̄ ptes de se note sūt. **¶** 2° seq̄tur. q. ista cōia nō valet. pole est contingens eē. sic a. ppositio significat adequate. sed. a. ppositio significat adequate deū esse. q̄ possibile ē cōtingens eē deū esse. pono nanqz q. a. sit illa. deus est. quo posito antecedens est veyz. quia illa. deus est. potest conuerti cū vna ppositione cōtingenti. et solū significare cōtingens. et tñ cōsequens est falsum. qz deum eē nō pōt esse contingens. qz neciū est deū esse. **¶** Quarta cōclusio est ista. Impossibile est hoc significatū esse falsū demonstrādo deum esse. et hoc significatū est significatū adequatū. a. sit. a. ista deus est. et tamen pole est significatū adequatū. a. esse falsum. p̄mā pars patet et scōa pbat̄ur. qz possibile est. a. significare adeq̄te chymerā esse. sed necessario chymerā esse est falsū. q̄ et c. **¶** Ex ista cōclōne sequitur p̄imo. q. ista consequētia nō valet. Necessē est deum esse verū. sed deū esse ē adequatū significatū. a. igit̄ necessē est adequatū significatū. a. esse verū. aīs. n. est verum. et cōis falsum. qz pōt esse q. significatū adequatū. a. sit falsum. **¶** 2° sequitur. q. ista cōsequētia nō valet. contingens est oē significatū adequatū. a. esse et fore verum. sed deū esse est. et erit omne significatū adequatū. a. igitur contingens est deum eē et fore verum. antecedens eni est veyz. et cōsequēs falsū. qz necessē ē deū eē et fore veyz.

hisuisis respondet ad rōnem negando illam. possibile est te esse asinum. et ad probationem. nego illam. possibile ē te eē asinum. et ad p̄bationem. nego illam. cōsequētia. possibile ē ita esse sicut illa ppositio p̄ncipaliter significat. et bec ppositio p̄ncipaliter significat te esse asinū. igit̄ possibile est te esse asinū. sicut nō seq̄t̄ pole ē hoc eē albū. et hoc ē nigrū. igit̄ possibile ē albū eē nigrū. s; debuisse sic argui. significatū adeq̄tū h^o p̄pōnis ē pole et h^o ppō significat adeq̄te te eē asinū. igit̄ te eē asinū ē possibile. cōsequētia est bona. sed nego maiore. lz eni; possit eē q̄adequatū significatū illius ppositiōis. tu es asinus sit veyz. necessariū. v̄l pole. nō tñ significatū adequatū illi.

us. tu es asin^o est verū necessariū. v̄l pole. vt intuenti est satis notum. quare et c.

¶ Capl^z de differentia vel alietate. coniuncta illi termino immediate.

Rigefuno quarto ad questionē p̄ncipalr̄ arguit̄ sic. imedia te post hoc tu eris asin^o. sed tu es istud idēz qd̄ imediate post hoc eris. q̄ tu es asin^o. pz cōia cū miozi. et maiorem p̄bo sic. imediate post B tu nō differes ab asino. et imediate post hoc tu eris. et asin^o imediate post hoc erit. ergo imediate post hoc tu eris asin^o. pz cōia. qm̄ bene seq̄t̄ asili. In. a. istāti tu eris. et i eodē istāti asin^o erit. et i. a. istāti tu nō eris asin^o. q̄ i. a. istāti tu differes ab asino. patēte cōia pbat̄ur aīs p illa pte q̄ idiget p̄batiōe. v̄z. imediate post hoc tu nō differes ab asino. qz si imediate post hoc tu differes ab asino. et. a. erit asin^o. assignādo p. a. asinū generā dū post mille ānos. igit̄ imediate post hoc tu differes ab. a. cōis falsum. igitur et aīs. et tenet cōia a superioro distributo mobiliter ad suū iferius p debito medio.

¶ 2° solutione hui^o argumēti pono q̄tuor cōclū siones. quaz p̄mā est ista. Immediate aī B aliq̄s hō fuit. et imediate aī hoc aliq̄s asin^o fuit. et nūq̄ aliq̄s hō fuit asin^o. et tñ non imediate ante hoc aliq̄s hō differēbat ab asino semp̄ demonstrādo p ly hoc istās p̄sens. pbat̄ur et diuido horā p̄teritā i ptes p̄portionales minores versus hoc instās ita q. i qualibet pte impari p̄portionali fuit aliquis hō et nō aliquis asin^o. et i qualibet parte pari fuerit aliq̄s asin^o. et non aliq̄s homo. isto posito. pz ps cōclū sionis per exponētes. et 2° pbat̄. in nullo istāti istius hore. aliq̄s hō differēbat ab asino. nec i aliqua pte p̄portionali eiusdē hore aliq̄s hō differēbat ab asino. igit̄ non imediate ante hoc aliq̄s homo differēbat ab asino. patet cō sequentia. et antecedēs similiter. ex quo in nullo istāti istius hore. nec i aliqua parte eiusdē fuerit simul aliquis homo et asinus. **¶** Ex ista cōclū sione sequitur correlarie. q. imediate post hoc tu eris. et imediate post hoc asinus erit. et nunq̄ eris asinus. et tamen nō imediate post hoc differes ab asino. probatur. et diuido horā futurā vt prius in partes p̄portionales minores versus hoc istās p̄ns. ita q. i qualibet parte pari. erit asin^o. et nō tu. et in q̄libet pte impari tu eris et nō asinus aliquis. hoc non implicat contradictionem. quia deus pōt istud facere. iō admittēdū. quo admissio. pz correlariū. **¶** 3° cōclū sio est ista. Immediate post hoc tu differes ab asino. et tñ anullo asino imediate post hoc tu differes. pbat̄ur. et pono. q. p totā horā futurā tu eris. et p totā eandē ali quis asinus erit. sic tñ q. nullus qui erit i p̄mā parte p̄portionali erit i 2°. nec aliq̄s qui erit in 2° erit i 3°. et sic de alijs partibus. et q. iā non sit aliquis asinus. isto posito. pz p̄ 2°. et 3° probat̄. qz nō ab asino qui erit i p̄mā parte p̄portionali imediate post hoc differes. nec ab asino qui erit in 2° pte p̄portionali imediate post hoc differes. et sic de singul. igit̄ a nullo asino imediate post hoc differes. pz cōia. et aīs silr. qz nullus talis imediate p^o B erit. **¶** Ex ista cōne seq̄t̄. q. imediate p^o B tu differes ab isto asino. vel ab isto et sic de singulis demonstratis omib^o asinis q̄ erūt i ista hore. et tñ nec ab isto. nec ab illo. nec sic de singulis asinis imediate p^o B differes. pz ex cōclū sione. cōsimiles de p̄terito p̄nt reduci cō clū siones. **¶** 3° cōclū sio ē ista. Immediate post hoc ab oī asino differes. et tñ aliq̄s erit asin^o aquo nunq̄ differes. pz 2° ps. et p̄mā p̄bo sic. in quolibet istāti istius hore future a quolibz asino differes. igit̄ imediate p^o B aquolibz asino differes. pz cōia. et aīs arguo i isto istāti aq̄libz asino differes. demonstrando mediū istās hui^o hore future. igit̄ p̄fozim̄ ter i q̄libz istāti istius hore a q̄libz asino differes. pz cōia. qz non est maior rō de vno q̄z de alio istāti. et aīs arguit̄ sic. in

Cor^m

2°

Cor^m

3°

isto instanti ab aliquo asino differes. et in isto instanti nullus erit asinus quoniam ab illo differes. et in illo instanti a quolibet asino differes: pars prima ab exponentibus ad expositum: et ante est verum. **Cor^o** igitur et ante. **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie: quod in quolibet instanti vite tue a quolibet asino differes: et tamen non ab omni asino differes in aliquo instanti vite tue. prima pars per inductionem: et secunda simpliciter: quod suum dictionum est simpliciter. **C** 4^a est ista. Ab aliquo asino immediate post hoc differes: et tamen a nullo asino differes immediate post hoc: prima pars per quoniam ab illo asino immediate post hoc differes: demonstrando asinum unum: quod immediate post hoc erit. et ab aliquo asino immediate post hoc differes: ante pars: et ante pars per exponentes. secunda pars conclusionis pars est. quoniam si ab aliquo asino differes immediate post hoc: sequitur quod tu eris immediate post hoc. pars prima ab exposita ad unam suam exponentium: facta resolutione ante: et ante est simpliciter: ut ostenditur est 2° dubio in principia li. 39: et ante. **Cor^m** **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie: quod quicumque immediate post hoc erit: immediate post hoc differet: et tamen nulla talia differet immediate post hoc: pars per quod nulla talia erit immediate post hoc: ex quo non erit ante omnia instantia futura.

His visis respondetur ad rationem negando quilibet illam: immediate post hoc tu eris asinus: haec immediate post hoc tu non differes ab asino: et concedo quod immediate post hoc tu eris: et asinus erit. et quod tu immediate post hoc differes ab asino. et ad improbationem nego ante: quod non arguitur cum debito medio: sed sic debet argui. immediate post hoc tu differes ab asino. et a. immediate post hoc erit asinus: quoniam tu eris. igitur immediate post hoc tu differes ab a. asino. et notatur ad do illam particulam: quoniam tu eris: quod ista conclusio est posita. immediate post hoc tu differes ab asino. et brunellus immediate post hoc erit asinus: et tamen nunquam differes a brunello: pars dato quod in quolibet instanti istius hore future erit aliquid asinus. et in quolibet parte pari erit brunellus. et non tu et in quolibet impari tu eris: et non brunellus: ita quod nunquam si eris: et terminentur partes minores ad istans ante: ut superius est recitatum quare et.

Capitulum de propositionibus significantibus inferibilia ex eis.

Rigesimo quanto ad questionem principalem arguitur sic. Quilibet homo est asinus. tu es aliquid homo. igitur tu es asinus. pars prima cum minoribus: et maiorem probat sic. quilibet homo est animal. ergo quilibet homo est asinus. ista ante est bona: et ante est verum: igitur et ante. quod illa ante sit bona arguitur sic. hec pro quilibet homo est animal asserit quolibet hominem esse asinum. igitur ipsa est illativa istius. quilibet homo est asinus: pars sequentia: et antecedens arguitur. hec propositio nullus homo est animal: asserit nullum hominem esse asinum. sed quilibet asserit per unum contrarium: dicitur modo asserit per reliquum. igitur quilibet homo est animal: asserit quolibet hominem esse asinum. pars sequentia cum minoribus: et maiorem probat. quoniam sequitur formaliter. nullus homo est animal. igitur nullus homo est asinus. sed quilibet propositio significat assertive quicquid sequitur ad eam. igitur antecedens significat assertive nullum hominem esse asinum: quod erat probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Aliqua est propositio que significat aliquid quod sequitur ad eam. et aliqua est que nihil significat: quod sequitur ad eam. prima pars per ista. hoc est verum que sit a. que significat illam propositionem. hoc est verum. que sit b. demonstrando per ytrumque hoc. b. et pars per b. bene sequitur formaliter ex a. 2^a pars probatur: quoniam hec homo est. significat aliquid quod sequitur ad eam. probatur illa propositio. homo est. non significat illam. animal est: que maxime sequitur ad eam. igitur nec aliquid aliud. ante tenet. et ante simpliciter quoniam intellectus per illam. homo est. non venit in notitiam illi. animal est. **Cor^m** **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ista homo est non significat seipsum esse veram: nec seipsum esse falsam. quod intellectus per illam non apprehendit: quod illa sit vera vel falsa: sed homines esse: aut aliquid bonum.

C 2° sequitur. quod hec homo est animal non significat quod subiectum et predicatum supponunt per eodem: pars nam illa propositio non significat nisi quod consurgit ex significatis partium: sed nulla eius pars significat subiectum: nec aliqua predicatum: nec aliqua supponere seu supponere. **C** Secunda est ista. Aliqua propositio significat significatum adequatum alicuius inferibilis ex ea solum materialiter: et aliqua non significat significatum adequatum alicuius inferibilis ex ea non formaliter: pars per de ista: omne animal currit que est illativa materialiter huius: omnis homo currit: cuius est significatum significat ab ista: quod ly animal significat omnem hominem: et currit currere. igitur tota propositio significat omnem hominem currere. 2^a pars in ista ostenditur: nullus homo est: que non significat significatum adequatum alicuius propositio sequentis ex ista materialiter: vel pars inductivae: quacumque assignata. **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod a. significat adequatum. b. et tamen a. non est aliquo modo illatum. b. pars dato quod a. sit ista omnis homo est: et b. illa antequam est. **C** Secundo sequitur. quod aliqua propositio necessaria significat significatum adequatum alicuius impossibile: pars de illa: homo est animal. que significat hominem esse asinum: qualiter est significatum adequatum huius impossibile homo est asinus. **C** Tercia conclusio est ista. Aliqua est propositio que cuiuscumque est illativa formaliter eiusdem adequatum significatum est assertive significans: et aliqua est propositio que alicuius est illativa formaliter eiusdem significatum adequatum est significans aliquid: prima pars per de qualibet istarum: homo est animal est non enim est aliqua istarum alicuius illativa: quoniam illius adequatum significatum significat: vel pars inductivae. 2^a pars ostenditur: nam illa tu es aliud a te est illativa istius formaliter: baculus stat in angulo quod tamen non significat baculum stat in angulo. **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod aliquae propositiones inuicem convertuntur formaliter: quarum nulla alterius representat significatum adequatum: pars de istis: tu differes a te: brunellus est alius a brunello: quilibet enim istarum alius inferit formaliter: et tamen prima non significat brunellum esse aliud a brunello: nec secunda significat te differre a te. **C** 2° sequitur. quod aliqua est ante bona et formalis significans assertive solum in compositione: et significationem suam partium: et tamen ante non intelligitur ante ut pars de ista tu es: et tu non es: ergo baculus stat in angulo. **C** 4^a est ista. Quilibet propositio que est alicuius illativa cuius est illativa si est propositio contingens eiusdem significatum est significans assertive adequatum: pars inductivae: vel illa propositio homo est significat assertive animal esse: quod et si est: contingens non minus foret illativa illi al est. sed hec tu es aliud a te est illativa huius: baculus stat in angulo cuius non esset illativa si est propositio contingens: **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod aliquae propositiones inuicem repugnant formaliter quarum quilibet significatum adequatum alterius significat assertive. pars de istis. tu es aliud ab homine: tu es aliud a risibili: equus non querteret si foret contingens: sicut modo dum existit ipse et formaliter repugnantia implicantes. **C** 2° sequitur. quod ista propositio homo est non asserit istum deum esse: si est propositio contingens: non est illativa huius: iste homo est: sicut nec ista: omnis homo est. asserit te esse: quod non est illativa istius: tu es ut constat.

His visis respondetur ad rationem: negando quod quilibet homo est asinus. et ad probationem nego ante. et ante nego quod ista quilibet homo est animal: significat assertive quolibet hominem esse asinum: et ad probationem concedo: quod nullus homo est animal: significat assertive nullum hominem esse asinum: quod sequitur formaliter nullus homo est animal. igitur nullus homo est asinus. et ante est contingens: deinde nego: quod quilibet significat assertive per unum dicitur. dicitur modo significatur per reliquum assertive: sed bene concedo: quod quilibet significat per unum dicitur. dicitur primo et principaliter significat per reliquum. et concedo: quod quilibet significat per unum dicitur. dicitur modo significat per reliquum. ita: quod non ponatur assertive. quare et. **C** Capitulum de credulitate. officiabiliter et modaliter supra.

Trigesimo sexto principaliter arguitur sic. Tu credis te esse asinum: et non deciperis. igitur tu es asinus. Quia ego probo sic: nam legitur. tu non deciperis. igitur non credis falsum: propterea quia ex opposito sequitur oppositum: et ultra tu non credis falsum: et credis te esse asinum. igitur te esse asinum non est falsum. et propterea te esse asinum est verum: et si sic: tu es asinus: probata contra arguitur sic. tu credis te esse asinum quando non deciperis. igitur tu credis te esse asinum: et non decipis: propterea contra: a temporali ad perpetuam copulationem sibi corespondentem: et ante probo: et suppono: quod tu credis istam temporalem. tu es asinus quoniam non deciperis. et arguitur sic. tu credis istam perpetuam. tu es asinus quoniam non decipis. et scis ipsam adequate significare te esse asinum quoniam non decipis. igitur tu credis te esse asinum quoniam non decipis: propterea contra: ab officiatis ad officiatum. et ante est verum: igitur et ante.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones. prima est ista. tu credis quod necium est te non credere: et tamen nihil credis: quod necium est te non credere. propterea pro: et prima probo. tu credis istam perpetuam necium est quod tu non credis. quia multa sunt necia quorum nullum credis: et tu credis illam adequate significare: quod necessarium est te non credere. igitur tu credis quod necium est te non credere. propterea contra: ad officiatis ad officiatum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod tu credis quod non pole est te credere. et tamen quicquid credis pole est te credere. propterea pro est evidens: et prima probatur. quia tu credis istam perpetuam: quod non pole est te credere: ponat in casu: et illam credis adequate significare: quod non est possibile te credere. ergo tu credis quod non est possibile te credere. Secundo sequitur. quod tu credis quod scis te non credere. et tamen nihil credis quod scis te non credere. propterea pro est nota: et prima probatur. quia pole est quod tu credis istam perpetuam. quod tu non credis: ponat in esse. quia ita bene potes credere impossibile sicut pole. et illam credis adequate significare: quod tu scis te non credere. igitur tu credis quod scis te non credere. propterea pro est ista. Tu credis. a. esse verum: quoniam credis. a. esse falsum. et tamen non quoniam credis. a. esse verum: credis. a. esse falsum. probatur: et pono: quod. a. sit illa. de. e. qua credis esse falsam. et capio istam temporalem. a. esse verum. quoniam credis idem. a. esse falsum. et propterea quod est vera: pono. n. quod tu credas eam: et bene probo prima parte. propterea pro est manifesta. quia pro nullo istam tu credis. a. esse verum: et idem. a. esse falsum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ab aliquo creditur deum non esse: quoniam a nullo creditur falsum. probatur: et pono: quod aliquis credat istam temporalem. deus non est. quando a nullo creditur falsum. et credat ipsam sic adequate significare. isto posito propterea correlarium. non sequitur. quod ab aliquo creditur nihil esse quoniam nihil decipitur: propterea ponendo quod aliquis credit illam temporalem: nihil est quando nihil decipit. quam credit sic adequate significare. isto posito propterea correlarium. propterea pro est ista. Tu credis aliquam propositionem esse veram: quam nullus homo credit esse veram. et tamen omnem propositionem quam credis esse veram: aliquis homo credit esse veram: secunda pars patet per exponentes. et primam probo. hec propositio creditur a te aliqua propositio est vera: quam nullus homo credit esse veram quam credis sic adequate significare. igitur et cetera. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod tu credis aliquid esse quod non credis esse. et si ex hoc concluditur: quod aliquid credis esse quod non credis esse. nego argumentum: quia arguitur a termino stante confuse tamen: ad eundem statum determinate respectu dissimilis termini confusivi. propterea pro sequitur. quod tu credis multa esse que non sunt imaginabilia: nec intelligibilia esse: propterea dato quod tu credis istam propositionem. multa sunt que non sunt intelligibilia et imaginabilia esse: quam credis sic adequate significare: et propterea correlarium. propterea pro est ista. Tu credis aliquam esse: non qualiter credis esse. probatur. tu credis istam propositionem aliquam esse: non qualiter credis esse: et ipsam credis adequate significare aliquam esse: non qualiter credis esse. igitur tu credis aliquam esse: non qualiter credis esse. Cosimiliter

probatur: hoc tu credis aliquo modo esse: quomodo tu non scis esse: que est sicut pro conceditur. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod tu credis te credere: qualiter credere est impossibile: probatur: et accipio illam propositionem. tu credis qualiter credere est impossibile: et pono quod tu credas eam: et ipsam sic adequate significare: isto posito: propterea pro officiantes. Secundo sequitur. Quod aliquam credis esse non qualiter credis esse: et aliquomodo credis esse quomodo non credis esse. prima pars probatur sic. contingenter credis esse non qualiter credis esse: igitur aliquam credis esse non qualiter credis esse: ante arguitur. tu credis esse non qualiter credis esse: et potest esse quod tu credis esse non qualiter credis esse: igitur et cetera. propterea contra cum minori et maiori officiabiliter. propterea pro probatur sic: et capio istam propositionem. tu credis esse quomodo non credis esse: et propterea quod est vera per officiantes tunc arguitur sic: tu credis esse quomodo non credis esse: igitur aliquomodo credis quomodo non credis esse: propterea consequentia quoniam ultra sequitur tu scis. a. esse verum: igitur aliquid tu scis. a. esse verum. tu dubitas te dubitare. a. igitur aliquid non dubitas te dubitare. a. et sic de alijs.

His visis

nego illam copulativam: tu credis te esse asinum: et non deciperis: et ad probationem: tu credis esse asinum quoniam non deciperis: igitur tu credis te esse asinum et non deciperis: nego contra. et nego quod ante sit una temporalis: sed de temporato extremo: id copulativa proposita bene sequitur ex illa temporali: quoniam tu credis te esse asinum tu non deciperis: quam ego nego: nec est inferibilis ex priori de temporato extremo: quia arguitur quodammodo a sensu composito ad sensum diuisum: ut propterea quare et cetera.

Capitulum de convertibilitate terminorum ac eorumdem illatione.

Trigesimo septimo. ad questionem principaliter arguitur sic. Tu es ens asinus: igitur nec tu es asinus: propterea consequentia: et antecedens arguitur: tu es homo vel non homo asinus: igitur tu es ens asinus. propterea contra: ab uno convertibili ad reliquum ex eo quod ille terminus ens convertitur cum illo disuncto homo vel non homo: et oem quod est homo vel non homo est ens: sed ante arguitur sic. tu es homo: igitur tu es homo vel non homo asinus: propterea contra: a parte disuncti ad totum disunctum sine impedimento. Confirmatur. nam sicut illi duo termini se inferunt extremaliter et per se: homo et risibile: ita cum eodem addito quia sicut sequitur tu es homo: igitur tu es risibilis: ita sequitur: tu es homo albus: igitur tu es risibilis albus: et propterea consequens: sicut illi duo termini: ens et homo: vel non homo: convertuntur per se: ita cum illo addito asinus et ita consequenter sequitur: quod illa consequentia est bona: tu es homo: vel non homo asinus: igitur tu es ens asinus: quod erat probandum.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones. prima est ista. Ab uno convertibili ad reliquum: aut est cum termino officiabili: frequenter fallit consequentia: probatur: quia non sequitur: ly homo significat pro boiem: igitur ly homo significat pro risibile: nec est. Item non sequitur: ly risibile significat secundarie boiem. igitur ly risibile significat secundarie risibile: ante. n. est verum: et ante falsum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ab aliquo convertibili ad suum convertibile cum termino officiabili est bonum argumentum: et non est: propterea quia optime sequitur: ly risibile significat risibile: igitur ly risibile significat boiem: quia non potest intelligi posterius: nisi intelligatur prius: sed propterea prius nunc est homo: qua est risibile: et includitur in eius diffinitione: igitur nullus est terminus potens significare risibile: quin ille significet hominem. sicut nullus terminus potest significare hominem nisi significat aliquid: sed non sequitur ly homo significat hominem igitur ly homo significat risibile. quia ly homo non significat aliquid. quod non pertineat ad suum predicamentum. sed risibile ut sic non pertinet ad predicamentum sube. ergo non significat risibile. propterea pro sequitur quod oem risibile significat ly homo. et tamen ly homo non significat aliquid risibile

Cor^o
Cor^m

pro^o

Cor^m

Cor^m

Bubiun

prima pars p3: tā exponibilr q̄ inductiue: r z° pbat. qz ly
 hō non significat aliqd sub ratione q̄ risibile: sic nō signifi
 cat aliqd sub rōne q̄ copulatu. ¶ z° ē ista. Si sūt duo ter
 mini uertibiles: quoz vn° ē cōplexus: r alter icōplex° ab
 vno ad reliquū rōne ptis extremi fallit p̄na. pbat: qz nō se
 quif. a. est d̄dictoriū. b. igit. a. ē d̄dictoriū d̄dictoriū. b. r tñ
 d̄dictoriū r d̄dictoriū d̄dictoriū inuicē uertunt. qz si aliqd
 ē d̄dictoriū: illud est d̄dictoriū d̄dictoriū: r eō: r q̄ n̄ valeat
 p̄na: p3: supposito q̄. a. sit illa. tu es asin°. r. b. suū d̄dictoriū:

Coz^m isto posito ē aīs vep: r p̄ns flm. ¶ Ex ista h̄ne seq̄ p̄mo.
 q̄ si sunt duo termini uertibiles cōplexi: quoz vn° est cō
 positior altero: ab vno ad reliquū rōne ptis extremi nō va
 let p̄na. pbat: qz nō seq̄: d̄dictoriū r̄tingētis isti° est flm. ḡ
 d̄dictoriū d̄dictoriū r̄tingētis isti° flm ē. r dem̄ando illā.
 tu es tu es hō. aīs ē verū: r p̄ns flm. r q̄ illi termini uer
 tant. d̄dictoriū r̄tingētis r̄dictoriū d̄dictoriū r̄tingētis:
 manifestū est: qm̄ si aliqd ē d̄dictoriū r̄tingētis: illd̄ est d̄di
 ctoziū d̄dictoriū r̄tingētis: r eō. ¶ z° seq̄tur. q̄ nulla istarū

Coz^m p̄narum valet. tu es hō sensibilis hic. ḡ tu es hō hic. brunel
 lus ē asin° pceptibilis hic. igit brunellus ē asin° hic. nō ob
 stante q̄ hō: r homo sensibilis: uertunt: r et asin° r asin°

3° pceptibilis: r hoc id: qz arguit rōne ptis extremi. ¶ z° ē
 ista. Si sunt duo termini inuicē uertibiles: quoz vnus in
 cludit negationē: r nō reliquus: ab vno ad alterz rōne ptis
 extremi fallit p̄na. pbat. qz nō seq̄. a. est nō vep r̄tingēs.
 ḡ. a. est flm r̄tingēs. dato eni q̄. a. sit illa. de° est: ē aīs vep.
 r p̄ns flm r q̄ nō vep r̄ flm uertant: p3: qz si aliqd ē non

Coz^m vep: illd̄ ē flm: r eō. ¶ Ex ista h̄ne seq̄tur p̄mo. q̄ si ambo
 cōuertibilia includant negationem: ab vno ad reliquū ē
 bonū arg^m cū eodē addito. vnde bene sequif. tu es homo
 vel nō homo asinus. igitur tu es capra v̄l non capra asin°.
 ex quo enim illa disiunctiua. homo vel non homo: capra
 vel non capra: conuertuntur cū illo termino ens: o3 q̄ inui
 cem cōuertant. ¶ z° sequitur. q̄ nulla istarum p̄narū va
 let. a. est nō substantia corporea. igitur. a. est accidens cor
 porcum: aut ecōuerso. tu es homo vel nō homo asinus. igi
 tur tu es ens asin°: nō obstante q̄ accidēs: r non substantia

4° cōuertant: r et ens et homo vel nō homo. ¶ 4° ē ista.
 Ab vno cōuertibili ab reliquū ratione totius extremi: r si
 ne termini officiabilis limitatione est bonū argumentuz.
 vt tu es homo. igitur tu es risibilis: ecōuerso. tu es homo
 vel nō homo. igitur tu es ens: r eō: dico: notāter rōne toti°

Coz^m extremi. r sine determinatione signi officiabilis: ppter p̄
 cedētes cōlones. ¶ Ex ista cōlusiōe sequif p̄mo. q̄ ly hō
 r ly risibile non sunt eozūdem illatiua ratiōe partis extre
 mi r secluso termino officiabili: patet: quia non sequitur:
 tu es risibilis rome. ergo tu es homo rome. r̄sequens eniz
 est falsum: r antecedens veruz: quia significat conuertibi
 liter. q̄ tu es homo habens aptitudinem ad ridendum ro
 me: qd̄ cōceditur: siue sis rome: siue alibi q̄ rome. ¶ z° seq̄
 tur. q̄ ista r̄sequentia non valet. tu es risibilis rome. igitur
 tu es rome risibilis. antecedens enim est vep: vt oñsum ē:
 r cōsequēs falsum. qz significat conuertibiliter. q̄ tu es ro
 me homo habens aptitudinē ad ridendum: qd̄ nō cōcedo.

Coz^m **His uis** responsio patet ad rationem: negādo illā.
 tu es ens asinus. r ad probationem: nego
 consequentiam. r cum dicitur: q̄ ibi arguitur ab vno uer
 tibili ad reliquū: cōcedo: nec valet argumentū: qz arguit
 ratione partis extremi. r ad confirmationez: dico: q̄ lz illa
 cōsequentia sit bona. tu es homo albus. igitur tu es risibi
 lis albus. alia tamen non valet: quia in prima arguitur ab
 vno conuertibili ad reliquū. quozum nulluz est icludēs
 negationē. nec compositum r eisdem additum est eozūde
 adiectiuū. in alia autē r̄sequentia: vnū uertibiliū ē termi
 nus simplex: r n̄ icludēs negatōez. reliquū vō icludit nega
 tōez: r ē terminus cōposit: r eisdē additū: nulli° eozūde est

adiectiuū. ¶ Notanduz q̄ p̄ter ea q̄ dicta sunt p̄t rō
 nabiliter substineri: q̄ nūq̄ arguitur ab illo termo ad aliū:
 nisi arguat rōne totius extremi. Ex quo sequif q̄ cū dicit
 tu es homo vel non hō asinus: igitur tu es ens asinus: non
 arguit ab vno conuertibili ad reliquū nec ab illo disiuncto
 homo: vel non hō: ad illū terminū ens: cū ista nō sint extre
 ma: sed solum arguit ab alio cōplexo homo vel nō homo:
 asinus: ad illud cōplexū ens asinus: que cōplexa: inuicē nō
 sunt conuertibilia: r ita cōsequenter dicat ad oia exempla
 omniū cōclusiōnū huius p̄ncipalis: quas cōclusiōnes poi
 sui iux̄ cōem modū disputandi iaz currentem r nālem: pp̄
 faciliorem doctrinā: id: elige partē ingenio tuo magis con
 formem: quare rē.

¶ Capitulū de eē: r posse inuicem illatiuis.

Rigefimo octauo ad questionem
 p̄ncipalr arguitur sic
 tu potes eē asin°: r tu es: igitur tu es asin°:
 p3° cum minor: r maiorē p̄bo sic: tu potes
 esse oē currens: sed aliquis asinus ē vel p̄t
 eē currens: igitur tu potes esse asinus: p3°:
 a superiori distributo ad suū inferius cū de
 bito medio: r minor similr r maior arguit: tu es oē currens
 igitur tu potes eē oē currens: ista p̄na ē bona: qz arguit ab
 eē ad posse: r aīs est posse: ergo r cōsequēs: quo posito in eē:
 habetur intētum. confirmatur sic: oē currens p̄t eē asin°:
 tu potes eē currens: igitur tu potes eē asinus: p3° p̄na: qz ē syl
 logismus in. 3° prime: r maior arguitur sic. omne currens est
 asinus: igit oē currens p̄t eē asinus: p3° p̄na vt prius: ab h̄
 verbo est ad illud v̄bū potest affirmatiue: r antecedēs est
 possibile. igitur r consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 cōclusiōnes. quaz p̄ma est ista.
 Ab eē ab posse diuifue sūptū ac determinatū signo distri
 butiuo: fallit p̄na: p3: qz non sequif: oē albū ē hō: igit oē al
 bū p̄t eē homo: oē currens ē asinus: igit oē currens p̄t eē as
 nus. qz aīs ē posse: r p̄ns impossibile: cū ex illo cū vno vero se
 quat ip̄se: r̄quitur enim: oē albū p̄t eē hō: sed aliquis as
 nus p̄t eē alb°: igit aliqs asinus p̄t eē hō. ¶ Ex ista cōclu
 siōe sequitur p̄°. Ex ista p̄na nō valet: aliud a vero ē falsuz:
 ergo aliū a vero p̄t eē falsū: qz aīs ē verū: r p̄ns falsū: seq̄
 tur. n. aliud a vero p̄t eē falsū: igit aliud ab illo qd̄ ē v̄l p̄t
 eē verū p̄t eē falsū: p3° p̄na: rōne ampliatiōis illi° verbi
 p̄t: r p̄ns falsū: quocūqz vero vel falso demonstrato: ergo
 r aīs. z° sequitur q̄ illa p̄na n̄ valet: aliqd̄ nō albū est hō.
 igit aliqd̄ non albū p̄t esse homo: quia aīs est verum vt
 liquet: p̄ns aut ē falsū. cū ip̄m conuertibiliter significet: q̄
 aliquod qd̄ nō ē: nec p̄t eē albū p̄t esse homo: qd̄ ē falsum
 quocūqz homine demonstrato. ¶ 3° conclusio est ista. ab
 hoc verbo est: ad istud verbū p̄t diuifue sūptū ac deter
 minatū signo cōfusiuo r̄fuse tñ: fallit p̄na: p3: qz non sequi
 tur: tantū homo est currens: ergo tñ homo p̄t esse currens:
 supposito nāqz: q̄ oē currens sit homo: ē aīs veruz: r cōse
 quēs falsū. ¶ Ex ista cōclusiōe seq̄ p̄mo. q̄ ista p̄na non
 valet: aliquis homo p̄ter te est albus: ergo aliquis homo
 p̄ter te p̄t eē albus: pono nāqz: q̄ tu sis niger: isto posito
 ē aīs verū: r p̄ns falsū: cū ex isto sequatur q̄ tu non potes
 eē alb°. ¶ z° seq̄. q̄ bec p̄na non valet: si tu es homo tu
 eris homo: igitur si tu potes eē homo: tu eris hō: cum aīs
 sit verū: r consequēs falsū. ¶ Tertia cōclusiō ē ista. ab eē ad pos
 se diuifū determinatū termino modali non valet p̄na p̄o
 batur: qz non sequitur: contingenter aliqs homo est. igitur
 contingenter aliquis hō p̄t eē: aīs enī est verū: vt p3° p̄p̄
 ponētes: r p̄ns falsū: quia licet possit eē q̄ nulls homo sit:
 non tamen p̄t esse quin aliquis homo possit eē: ex quo seq̄
 tur: q̄ nō contingenter aliqs hō p̄t eē. ¶ Ex ista h̄ne seq̄
 tur p̄mo. q̄ nulla istaz p̄narū valet: contingēter tu fuisti.

igitur contingenter tu potuisti esse. contingenter tu eris. igitur contingenter tu poteris esse: quia ans est verum. et ans falsum: eo quod necessario de potuit: et poterit te ad esse producere: cum pot te producere di ad esse in deo non possit desinere esse. **C** 2° sequitur. Quod qualiter? cum quod tu fuisti talis eris. et est. et tamen aliquantulum fuisti vel eris. non qualiter potuisti vel poteris esse. p3: quia contingenter tu fuisti: et contingenter eris: et non contingenter: sed necio tu potuisti esse et poteris esse. **C** 4° est ista. Ab esse ad posse non limitatum nec determinatum per aliquod signum procedens est bona ratio. probatur: quia vel sequitur. tu es homo. igitur tu potes esse homo. tu fuisti vel eris albus. igitur tu potuisti vel poteris esse albus. **C** Ex ista ratione sequitur primo. Quod ab esse ad posse diuisum: quicquid signo proposito est bonum argumentum. quoniam bene sequitur. tu es omnis homo. igitur tu potes esse omnis homo. tu es contingenter currens. igitur tu potes esse contingenter currens. tu es tamen animal. igitur tu potes esse tamen animal. **C** 2° sequitur. Quod a quolibet esse qualitercumque super pro ad posse positum est bona ratio. p3: quoniam optime sequitur. omne currens est homo. igitur possibile est omne currens esse hominem. contingenter aliquis homo est. igitur possibile est contingenter aliquem hominem esse: tamen homo est currens. igitur possibile est tamen hominem esse currentem. et isto modo intelligenda est regula ponens quod ab esse ad posse est bona ratio.

His premissis p3 solutio ad argumentum negationem. tu potes esse asinus: et ad probationem. tu potes esse omne currens. et asinus potest esse currens. igitur tu potes esse asinus. nego consequentiam. et ad probationem: dico quod non arguitur ab inferiori ad suum superius. quoniam ly currens est in predicamento actionis vel passionis: et ly asinus in predicamento substantie. Item dato quod ly currens est superius ad ly asinus: non valz argumentum. quoniam arguitur distributive immobiliter: sicut non sequitur: possibile est sortem esse omnem hominem. et placet: est vel potest esse homo. igitur possibile est sortem esse platonem: sicut enim immobiliter ly hominem per ly possibile. ita ly currens ab illo verbo potest. **C** Ad confirmationem autem p3 responsio ex dictis: negando rationem illam. omne currens est homo. igitur omne currens potest esse homo. quia ampliatur ly currens in ante: et non in ante. Et ad regulam dico: quod non debet inferri tale posse ex illo antecedente. sed istud valet. possibile est omne currens esse hominem. et hoc concedo. quare etc.

Capitulum de varietate terminorum syllogismi quo ad tempus et ampliationem.

Rigefimo nono ad questionem principalem liter arguitur sic. De currens est asinus. aliquid currens potest esse tu. igitur tu potes esse asinus. p3 ratio: quia est syllogismus in 4° tertie figure. s. in dati si. et ans est possibile. ergo ratio. quod ans sit possibile manifestum est: quia possibile est quod nihil propter asinum currat: et tu possis currere. Item confirmatur sic. omne currens erit asinus. et aliquid currens fuit tu. igitur tu fuisti vel eris asinus. patet ratio ut prius: et ans est possibile. ergo ratio. nec valet dicere: quod non recte syllogizatur: quia in maiori supponit subm pro eo quod est vel erit. et in scda pro eo quod est vel fuit: quia iste syllogismus est bonus. omne currens potest esse asinus. aliquid currens erit tu. igitur tu potes esse asinus. non obstante quod subm maioris supponat pro eo quod est vel potest esse. et subm minoris pro eo quod est vel erit.

Pro solutione h^o argumenti pono. 4. rationes. quare p^o est ista. Bonitas syllogismi non exigit in utraque premissarum omnino similem terminum. probatur: nam iste est syllogismus bonus. omnis homo fuit animal. sortem est homo. igitur sortem fuit animal. et tamen in maiori supponit ly homo pro eo quod fuit. et in minori solum pro eo quod est. Et iste syllogismus est bonus. omne currens erit animal. sortem erit currens. igitur sortem erit animal. et tamen ly currens in maiori supponit pro eo quod est vel erit disiunctive. in minori autem solum pro eo quod erit. **C** Ex ista ratione sequitur. Quod non si aliquid amplius supponit meum in maiori: talis amplius dicitur

supponere in minori: p3 in predictis exemplis. et iste syllogismus est bonus: omne currens potuit sedere: tu fuisti currens: igitur tu potuisti sedere: ubi patet: quod magis ample supponit medium in maiori quam in minori. **C** 2° sequitur. Quod sicut aiminus amplius ad magis amplius est bonum argumentum. ita anon amplius ad terminum ampliatum est bona ratio. prima pars p3: in syllogismo isto: omne currens poterit sedere: sed aliquis homo erit currens: igitur aliquid homo poterit sedere: ubi p3: quod ly homo supponit in minori pro eo quod est vel erit: et in conclusione pro eo quod est vel poterit esse. 2° pars p3: in tali syllogismo: omne animal potest currere: aliquid sedens est animal: igitur aliquid sedens potest currere: ubi ly sedens amplius in conclusione: et nullo modo in minori. **C** 2° est ista. Bonitati syllogismi repugnat medium amplius in minori: et nullatenus in maiori: probatur: quia iste syllogismus non valet: omnis homo est animal: omnis homo erit currens: igitur aliquid currens erit animal. nec sequitur: omnis homo est animal. animal potest esse homo: igitur animal potest esse animal: et hoc ideo: quia medium amplius in minori: et nullatenus in maiori. **C** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non stat in bono syllogismo medium in minori latius supponere quam in maiori: p3: quia non sequitur: omnis homo est animal: animal potest esse homo: ergo animal potest esse animal: et hoc ideo quia ly homo supponit in minori pro eo quod erit: et non est. et solum pro eo quod est in maiori. **C** 2° sequitur. Quod non stat in bono syllogismo medium in minori magis ample supponere quam in maiori. p3: quia non sequitur: omnis homo erit currens: ante christus potest esse homo: igitur ante christus erit currens. **C** Tertia est ista. In omni syllogismo bono suppositio minoris dicitur esse similis quo ad terminum supponi maioris: vel contineri sub illa: p3 inducitur: ubi iste syllogismus est bonus: omnis homo est animal: tu es homo: igitur tu es animal: quia suppositio minoris quo ad tempus est similis suppositioni maioris. Etiam iste syllogismus est bonus: omnis homo currit: tu es homo: igitur tu curris: quia suppositio minoris continetur sub maiori: ut patet. **C** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod nulla istarum consequentiarum valet: omnis homo erit currens: adam fuit homo. ergo adam erit currens: omnis homo poterit sedere: adam potuit esse homo: igitur adam poterit sedere. **C** Secundo sequitur. quod ista consequentia non valet. a. est unus syllogismus constans ex tribus uniuersalibus affirmatiuis: maior est extremam concludens de minori in conclusione: et sub preme est predicatum secunde: suppones precise pro eisde: igitur a. est syllogismus in primo prime figure: p3 de ista: omne album fuit nigrum. omne sedens erit album: quod omne sedens erit nigrum. **C** 4° est ista. terminus supponit pro eo quod est: vel potest esse: et b. terminus omnino conuertibilis cum a. supponit solum pro eo quod est: et tamen suppositio b. non continetur sub suppositione a. p3. dato quod subiectum huius: aliquid currens potest esse homo: sit a. subiectum illius omne currens est homo: quod sit b. si enim suppositio b. continetur sub suppositione a. tunc ista ratio esset bona. aliquid currens potest esse homo: et omne currens est asinus: igitur asinus potest esse homo. quod est falsum. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie p. Quod a. supponit determinate: et b. terminus omnino conuertibilis cum a. supponit distributive: et tamen suppositio a. non continetur sub suppositione b. p3: quia tunc hec ratio esset bona: omne currens est asinus: aliquid currens potest esse homo: ergo homo potest esse asinus. quod est falsum. **C** 2° sequitur. Quod a. et b. termini supponentes sunt inuicem conuertibiles: et tamen nec conuersimodo supponunt: nec supponit unus continetur sub suppositione alteri: p3: ex conclusione et correlario suo p.

His uisus p3 ratio ad rationem negando rationem: nec est syllogismus in aliquo modo alicui figure. ex quo suppositio minoris non continetur sub maiori. nec est syllogismus illi qui ad rationem eodem modo dicitur ad confirmationem. Et notater dico quod ad rationem: quia quod ad suppositionem determinatam: vel diuisam: aliquid supponit maioris continetur sub suppositione minoris: ut p3 in ultio prime: ac 3° et 5°. tertie figure: quare etc.

Loz^m

2° 2°

Loz^m

Loz^m

3° 3°

Loz^m

Loz^m

4° 2°

Loz^m

Loz^m

Bubium

Capitulum de veritate significati: et falsitate significati: ac econuerio.

Quadragesimo pncipalr ad qd ne arguit sic: h e polis. tu es asin: et ipa adeqte significat te ee asinu. igr pole e te ee asinu. nra tenet ex inuoi: et maiore pbo sic. ista ppoe va. tu es asin: et ipa adeqte significat te ee asinu. igr tu es asin. ista nra e bona: et ans e pole: igr et ans. qd ans si pole arguit sic. pma ps e polis: et z segtur ex pma. g totu ans e pole. pz nra: et ans arguit et p. q pma sit polis: qz pole e q illa. tu es asin: quertat cu vo. z pbat: qz segt ex p: qm segt. bec e va: tu es asin: demonstrado vna metal. igr ipa significat adeqte te ee asinu. pz nra: qz ppoe metal n potest absolui a sua significatione: ex quo naturaliter significet.

Pro solutione h argumenti pono qtuor nes. quarum pma e ista. De e et tam

hec no est possibilis: nec vera: ds e. pbat: ista nra no valz. deus e. igr ista e va vl possibilis. de e. qz ans e necessariu: et nra ptinges. stet igr ddictoziu nris cu ante: et hf itetu.

Coz^m Ex ista clusioe segt pmo. Qz deus ee e vez et necessariu: et nra qlibet talis ppositio. de e. e falsa et ipolis: pz dato q q

Coz^m libet talis ppoe. ds e. quertat cu vno impossibili. Et z segtur. Qz impossibile e hoicm esse asinu. et tamen qlibet talis: homo est asinus: est vera et necessaria: pz supposito q qlibet talis couertatur cu illa necessaria. ds e. Et z est ista.

z^a Si deus est: deus esse est vez. no tamen si ds est: de e: e ve ru. pma pars pz: qz ipsa e vna dditionalis: cui ddictozium nris repugnat antecedeti. et scda pz: qz ipsa e vna coditio nalis: cui ddictoziu nris stat cu ante. bec eni stat sil. ds e.

Coz^m et no e: est vez: sicut et illa. de e. et nulla ppoe e. Et ex ista clusioe segt primo. Qz no qlibz ppoe va ifert seipsam ee ve

Coz^m ra: cu non sequatur. tu es. igitur tu es est vez. Et z sequit Qz no ex qualibz ppone vera: segtur suu dictu fore veruz. qz nullu ppone dictu est vez vel falsu: cu sit oratio infini

3^a tua vel diuctua: quaz qlibet absoluit a vitate vel falsita te signi. Et z est ista. Alique ppones iuice conuertunt: et nra vna illaz pot ee va et necessaria: et no alia. pz d istis. tu es asin: et tu es rudibilis. quaz vna est vocalis vel scripta: si

Coz^m gnificas ex impone: alia mentalis: significas naliter. illa. n. q significat ex impone: pot mutare significatione. sz alia q significat naliter: nullatenus pot mutare significationem.

Coz^m Ex ista clusione sequitur primo. Qz aliq ppones conuertunt inuicem. et nra vna illaru potest ee falsa: ptinges vl im possibilis: et reliq no pot ee talis. patet de illis. deus est. pri ma causa est: quaruz vna est i voce vel in scripto: et alia in

Coz^m mente naliter significas. Et z segtur. Qz aliq snt ppositio nes mentales inuicem quertibiles: quaz vna pot mu tare significatu. et reliqua no potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quaz vna significat

4^a naturaliter: et alia ex impositione ad modum vocaliuz vl scriptarum. Et z clusio est ista. A. z. b. ppositiones inuicem conuertuntur: et nra ad. a. esse: sequitur ipm sic adequa te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: q. a. sit illa

Coz^m mentalis. deus est naturaliter significans. b. vero illa. pri ma ca est significans solum ex impositione. isto posito: pz prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat ade quate deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. e. igr. b. sic adequate significat: ex quo. b. potest mutare sua

Coz^m significationem. Et ex ista conclusione sequitur primo. qz a. z. b. sunt due ppositiones demonstratiue const. ni/ lis denominationis omnino: demonstrantes duo inuicez conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: pz dato q. a. sit illa. hoc est verum demonstrando illam.

tu es asinus in voce: et. b. illa: hoc est verum demonstrando illam naliter significante: tu es rudibilis. isto posito: pz cor relariu. Et scdo segt. Qz. a. z. b. sunt due ppositiones scri pte: demonstratiue eiusdem denominationis: vel cofimi lis oino: respicientes. c. z. d. inuice conuertibilia: et nra ad. a. sequit. c. ee verum: et ad. b. non sequit. d. ee verum: pbatur et pono: q. a. sit bec ppositio scripta: hoc e: in qua demonstra tur illa mentalis deus e: naliter significas: q sit. c. z. b. sit b scripta: hoc est: in qua demonstratur illa scripta: vel i voce deus est: q sit. d. isto posito: pz coz^m intuenti.

His uis ridetur ad rone: negando illam ee possi bile: tu es asinus. Et ad pbarionez: concedo

nra: et nego ans ee possibile. et ad pbarione: cu dicit: pma pars e possibilis: et secuda segt ex pma: quero qualis ppoe demonstra pprimam partem nris: an ppositio naliter si gnificans: an ex impositione. si demonstratur illa: tu es asi nus naliter significans: nego pnam partem nris ee possibi lem: et consequenter dico: q illa non pot conuerti cu vero: et concedo: q secuda pars segt ex prima: si aut fatetur qd

mostretur ppositio ex impositione significans: concedo primam partem ee possibilem: et nego secuda sequi ex eade: vt satis constat ex prioribus: quare et.

Capitulum de difformitatibus vniuersaliu: et singulari um quo ad possibilitatem: et impossibilitatem: necessitate: et cotingentiam.

Quadragesimo primo pncipalr arguit sic. Pole est hoc albu ee asinu te demonstrato: igr possibile e te ee asinu: nra pz: et ans arguo sic: bec ppositio est possibilis: hoc albu est asinus: semper demonstrado ide: et ipa adeq te significat hoc albu ee asinus: igr possi

Pro solutione buius argumeti pono qtuor con clusioes: quaz pma e ista: aliqua vniuersalis e possibilis: cuius qlibet singularis est iposibili

bilis: et cuilibet supposito subi corrdet vna singularis: pz de ista. oe aial qd est in illa domo e asinus. possibile est eni qz

Coz^m oe qd est in ista domo est asinus: et ipa sic adequate signifi cat: igitur ipa est possibilis: nra quelibet talis singularis est i possibilis. hoc aial qd est in ista domo e asinus: supposito q nullu aial pter homine sit in ista domo: cundez demon strando: sequitur eni: hoc aial qd est in ista domo est asin: igitur hoc est asin: continue demonstrado hoicm. nra est

iposibile: igr et z ans. Et ex ista clusione segt p. Qz aliq ppositio possibilis cu vno verbo: e illatiua vni iposibilis qm optime segt: oe aial qd est in ista domo est asinus: et tu es aial qd est i ista domo: igr tu es asinus non obstante qz

nra sit iposibile. pma ps nris sit possibilis: et secunda va. Et scudo sequitur. Qz ppositio vniuersalis no conuertit cum omnibus suis singularibus simul sntis: pz qz nulluz iposibile couertit cu possibili: sz aliq vniuersalis est possi bilis: et copulatiua facta ex oibus singularibus est iposibi

lis: vt patuit: igitur et. Et scuda conclusio e ista. Aliqua vlis e ipolis. et cuilibz supposito subiecti: corrdet vna sin gularis: et nra quelibet eius singularis e possibilis: pz de qua libet istaz: ois ho definit ee: nihil qd est homo est: qz enim ille sint impossibiles manifestu e: et qz quelibet suaz singu larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

larum sit possibilis no indiget pbarione: qm. qcunqz sin

nem respondeo: q' lz arguatur ab inferiori ad suu' superius affirmatiue. r sine impedimero. ratione verbi substatiui: ad huc p'na non valet. ppter defectu alibi omissum. qz ly aial non distribuitur stricte in p'nte. sicut in antecedente: distri- buitur eni in ante pro omni qd e animal: isto modo. r incō- sequente p omni animali absolute.

Capitulum de noie demonstratiue. r omunitate eiusdem.

Quadragesimo sexto ad qd'ne p'ncipalr arguit sic.

Qdlibet tale aial e asin': demonstrado asinu' r tu es tale aial: igit' tu es asin': r p'na cu' ma- iori: qz tale aial e asin': r nihil e tale aial qn il- lud sit asinus. g' qdlibz tale aial e asinus: patz p'na: ab exponētibus ad expositu': r a'ns e vepz: tenedo ly ta- le demonstratiue. g' r p'ns. Itē tñ asinus e tale aial. g' omne tale aial e asinus: p'z p'na: ab excludiua ad sua v'lez: a'ns p'z: p' exponētes p hoc: qz tñ asinus est hoc aial: demonstrando assignu'. g' p idē tñ asinus e tale aial: demonstrado idē: iā p' baf' z' pars a'ntis. s. tu es tale aial. nā tu es tale aial: qle e st asin'. igit' tu es tale aial. p'z p'na: qz non aliter significat p'ns: q' a'ns: r a'ns arguit sic: tu es coloratu' aial: r tali color' colo- rat' e asinus: igit' tu es tale aial qualis est asinus: p'z p'na: qz sic p' baf': q' for. e tal' q'lis e plato: qz e alb': r plato est albus.

Secundo solutione

hui' argumēti pono qtuor p'nes: quaz p'ma e ista. Sicut p'nomē aliqd demonstratiue relatiue r redditue: seu infinite pt tene- ri: sic r nomē triplr sumi pot' i p'pone: p'ma pars p' baf': naz cu' d'r: ille hō currit: ly ille sumit demonstratiue: r i ista aliqs hō currit: r iste mouet: recipit ly iste relatiue: bec aut' iste q' currit disputat: tene' redditue seu infinite. z' ps p' baf': qm' si d'r: talis hō currit: stat ly talis demonstratiue: i hac ar: for. e aliq'lis: r talis e plato: tene' ly talis relatiue: s'z i ista: tu es ta- lis q'lis ego suz: tene' ly talis redditue siue infinite. Ex ista h'ne seq' p'mo. Qz tu es talis q'lis e asinus: r tu es tal' q' lis nō e asin': p' baf': tu es similis r dissimilis asino: igit' cor' vepz: r p'na: r a'ns arguit: tu es calidus: r asin' e calidus tā- to gradu vt suppono: igit' tu es silis sibi: silr tu es sciēs: r asin' e nō sciens. g' tu es dissimilis asino: patēr ambe p'ne: qz e p'p'riū q'litati: silē vel dissimile dici. Ex z' seq'. Qz for. e tā- tus q'tus e plato: r for. e tant' q'tus nō e plato: p'z: supposito q' fortes sit eqlis platoni i lōgitudine: r sibi ieq'lis i latitu- dine: vel pfunditate: ita q' for. sit platone latior vel pfun- dior: nūq' tñ p'cedo q' for. e tātus q't' e plato. r idē e nō tāt' q'tus e plato: qz iplicat d'ictōez. Ex z' h' e ista. Licet p'no- men demonstratiue sūptū: sit termin' discret': tñ nomen de- monstratiuū taliter sūptū e terminus cōis. p' ps e euidēs: r z' p' baf': nā nomen demonstratiuū recipit distributōez. g' e ter- min' cōis: p'na r z' a'ns liquet in hac p'pone: oē tale aial e asin'.

Ex ista h'ne seq' p. Qz aliq' e p'pō i q' subycit' termi- nus cōis signo demonstratio determinat' terminatē ipam si- ue alio s'ncat'egoreate: r tñ nō est p'pō singlaris: p'z de illa talis hō currit: qm' e indefinita h' v'lis: ois talis hō currit: r hui' p'ticularis: aliqs tal' hō currit: q'rū oiu'z bec e singlar': iste tal' hō currit. Ex z' seq'. Qz terius demonstratiu' recipit distributōez: r sub eo atigit descēdere: p'z p'na: nā ois terius cōis recipit distributōez: r h'z descēsus: cu' igit' aliqs termin' cōis demonstratiu' sit terminus: vt patuit: igit' ille recipit d'scē- sus: ac distributionē. Ex z' h' e ista. Qz licet cuilibet termino cathegorematico nō demonstratio suffic' vnicū suppo': r tñ aliqs e terminus demonstratiu' singlaris nūeri: cui repugnat n' h're nisi vnū suppo': p'z: supposito q' ly fenix: r ly tal': eēt oēs termini. Ex h'ne seq' p'mo. Qz q'libz istaz e falsa. tal' sol' lucz. talis fenix volat: p'ma. n. significat: q' talis sol' q'lis e iste lucz: r scda significat q' tal' fenix q'lis e ista volat: q'rū qd' liber e falsus: nā p'm' suppoit duplicē solē esse: r z' duas feni- ces existere: r hoc supposito: q' talis q'lis dicat diuersitatez

extremoz. Ex z' seq' q' ista p'pō e falsa talis aial currit: de- monstrado asinu' currētē: dato: q' nihil p'ter asinu' demonstra- tu' currat: qm' ista asserit: q' tale aial q'le e istud currit. qd' e flz: ex q' nullū aial aliud ab illo asino currat. Ex 4' h' e ista. Tale aial currit demonstrado asinu'. r tñ nullus asin' currit. p'bo: r pono scdaz p'tē in casu cū hoc. q' for. currat: q' sit silis asino i aliq' q'titate: isto posito: p'z scda ps: r p'maz p'bo: qm' for. currit. r idē for. e tale aial q'lis e iste asinus. igit' tale aial currit. qd' e vepz. Ex ista h'ne seq' p'mo. q' ois tal' hō cur- rit. demonstrado forte: r tñ nlls for. currit: p'z supposito q' ois hō p'ter fortes currat: r q' ois tal' sit silis for. Ex scdo seq'. q' ista p'na nō valet oē tale aial currit: r for. est istud aial. igit' fortes currit: patet: supposito q' fortes non currat: r omne animal sibi simile currat. quare r.

His visis p'z solutio argumēti negādo illā: oē tale aial e asinus demonstrado asinu': r ad p'bationē: nego illas p'pōnes: nihil e tale aial qn illud sit asinus: tñ asin' e tale aial. r ad p'batiōez: tñ asinus e hoc aial. g' tñ asin' e tale aial: nego p'nam: qz arguit ab inferiori ad suū su- pius distributiue. Notandū tñ q' opposita istoz p'nt rō- nabiliter substineri dicendo: sicut p'nomē demonstratiuus nō e termin' cōis: ita nec nomen demonstratiue sumptū: nec recipit distributōez: vepz e tñ dicere: q' nō ipedit distribu- tiōē sui substatiui. r i hoc differt ap'ronoie demonstratio. iō p'cedo illā: oē tale aial est asin' demonstrado asinu': qz signifi- cat asseriue: q' oē tale aial q'le qd' est hoc e asin': qd' p'cedo. r nego illā: tu es tale aial demonstrado asinu'. r ad p'batiōez: tu es tale aial qual' e asin'. igit' tu es tale: nego p'nam. qz ly ta- le i ante tene' redditue. r i ante demonstratiue. sicut nō seq'. illud qd' currit mouet. igit' istud currit. ppter eandem cau- saz. r hūc modum loquendi cōmuniter habent loquentes. r ego pariter in meis scriptis. quare r.

Capitulum de signis distributiuis simpliciter. r respecti- ue vel sine quid.

Quadragesimo septio p'ncipalr ad qd'ne arguit. sit. Qdlibet aial est asin'. tu es aliqd aial. igit' tu es asin'. p'z p'na cu' minori. qz e silis i z' p'me. r maiore sic arguo. ponēdo q' oia aialia sint eqlis q'titatis q' supposito argui- tur sic. aliq' aial e asin'. r nō est aliq' aial qn tñ sit asin'. g' q'tulibz aial est asin'. p'z p'na. ab exponē- tibus ad expo'. r a'ns e vepz: qz q'cuq' aiali dato q'm' e istud. tātū e asin' (vt p'z p' casuz) g' r p'ns. Cōfirmat sic. q'lelz aial e asinus: tu es aliq'le aial. igit' tu es asin' (p'z p'na cu' minori vt p'us) r maiore sic arguo: aliq'le aial e asin': r nō e aliq'le aial qn tale sit asin': qz q'cuq' aiali dato silis e asinus i aliq' q'libz tate. igit' qualelibz aial est asinus (p'z p'na) ab exponētibus ad expositum.

Secundo solutiōe huius argumēti pono. 4. p'nes: q'ru' p'ma e ista. Aliq' signa distribuūt simplr r absolute: aliq' q'z qd' r respectie r copulatiue pfundūt: p' ps p'z: de his: ois qd'libet. Scda at de his: glibet: r nlls: voco at illō signū ab- solute r simplr distribuere aliq'le terminū: q' de nllō e v'ifi- ficabilis respēu eiusdē v'bi: p' q' nō distribuatur h' signū: r sic distribuūt ly hō i ista: ois hō currit: s'z illud sig' distribuūt re- spectie r p'z qd': aliq'le terminū q' de aliq' e v'ificabil' respēu eiusdē v'bi: p' q' nō distribuūt: vt i ista: glibet hō e vnus hō. ly hō. n. e v'ificabile p' berta: respēu huius v'bi e: p' q' nō distri- buūt i illa p'pone. igit' r. Ex ista h'ne seq' p'. Qz h' signa: q'lis: r q'tus: nō sūt signa distributiua simplr: s'z respectie solū r accētalr: p'z: nā cū d'r: q'lis: hō currit: n' dz itelligi p' il- lā: q' ois hō vel glibet hō currit: s'z q' ois hō h'ns aliq' q'libz tē currit: r ita p'portōalr bec: q'tus: hō currit: n' significat as- fertiue: q' glibet homo currit: sed q' glibet hō q'tus currit.

Capitulum de signis distributiuis simpliciter. r respecti- ue vel sine quid.

Quadragesimo septio p'ncipalr ad qd'ne arguit. sit. Qdlibet aial est asin'. tu es aliqd aial. igit' tu es asin'. p'z p'na cu' minori. qz e silis i z' p'me. r maiore sic arguo. ponēdo q' oia aialia sint eqlis q'titatis q' supposito argui- tur sic. aliq' aial e asin'. r nō est aliq' aial qn tñ sit asin'. g' q'tulibz aial est asin'. p'z p'na. ab exponē- tibus ad expo'. r a'ns e vepz: qz q'cuq' aiali dato q'm' e istud. tātū e asin' (vt p'z p' casuz) g' r p'ns. Cōfirmat sic. q'lelz aial e asinus: tu es aliq'le aial. igit' tu es asin' (p'z p'na cu' minori vt p'us) r maiore sic arguo: aliq'le aial e asin': r nō e aliq'le aial qn tale sit asin': qz q'cuq' aiali dato silis e asinus i aliq' q'libz tate. igit' qualelibz aial est asinus (p'z p'na) ab exponētibus ad expositum.

Secundo solutiōe huius argumēti pono. 4. p'nes: q'ru' p'ma e ista. Aliq' signa distribuūt simplr r absolute: aliq' q'z qd' r respectie r copulatiue pfundūt: p' ps p'z: de his: ois qd'libet. Scda at de his: glibet: r nlls: voco at illō signū ab- solute r simplr distribuere aliq'le terminū: q' de nllō e v'ifi- ficabilis respēu eiusdē v'bi: p' q' nō distribuatur h' signū: r sic distribuūt ly hō i ista: ois hō currit: s'z illud sig' distribuūt re- spectie r p'z qd': aliq'le terminū q' de aliq' e v'ificabil' respēu eiusdē v'bi: p' q' nō distribuūt: vt i ista: glibet hō e vnus hō. ly hō. n. e v'ificabile p' berta: respēu huius v'bi e: p' q' nō distri- buūt i illa p'pone. igit' r. Ex ista h'ne seq' p'. Qz h' signa: q'lis: r q'tus: nō sūt signa distributiua simplr: s'z respectie solū r accētalr: p'z: nā cū d'r: q'lis: hō currit: n' dz itelligi p' il- lā: q' ois hō vel glibet hō currit: s'z q' ois hō h'ns aliq' q'libz tē currit: r ita p'portōalr bec: q'tus: hō currit: n' significat as- fertiue: q' glibet homo currit: sed q' glibet hō q'tus currit.

Cz^o segit qd iste ppones non uertunt: qtuilibet ho currit. r tm currens e aliqs ho: qz in pma no distribuit ly ho p aliq nisi ille sit qtus. in scda at distribuit p quolibet hoie: q ia e siue ille sit qtus: siue non qtus. **C**z^o e ista. Otu libz ho currit: r tm aliqs ho n currit: pbat (r pono) pma partez i casu: cu hoc q sit aliqs ho no qtus: q no currat: hoc est pole p di porctia (supposito) q qtuas distiguat are qta: isto posito r admisso: pz dco. **C** Ex ista hne segit pmo. O ista nna no valz: qtu libz aial e asinus: for. e aliqd aial: igr for. e asinus (dato. n.) q nullu aial pter asinu sit qm: e ans ve: ru: r nns falsum: nec e fillus i dary: qm in maiori subm sup: ponit solu p aiali qto: in minori at indifferenter. io mediu illatm illius hnis dz ee hoc: for. e aial qm: qd negat i tali ca su. **C**z^o segit. O qualislibet ho sedet: r tm ois ho pter sorte currit: pbat (r pono) q tm for. sit ho hns qlitate r sedeat: alu aut oes currat: isto posito (pz) correlariu. **C**z^o e ista. O spe qualitatit aial qualitatit e ho: r tm no qualelm aial e ho (pma pars pz) qm aliqua spe qlitatit aial qualitatit e ho: r nulla e spes qualitatit qn illa qualitatit aial sit ho. goi specie qualitatit aial qualitatit e ho: pz nna: ab exponetib ad expo. Fa pars e euident: qz qllelibet aial e ho: r asin est aliquale aial. igr asinus e ho: nns falsum. igr r ans: non mi nor. g maior q e fa pars correlary. **C** Ex ista dclusione seg tur pmo. O signa distributua accntiu no distribuunt solu p spebus: imo r p oibus idiuuidis sub illis ptetis: cuius op positu alig fatent: pz na cu dr qualelibet currit: no dz itelli gi uertibliter q de qlibet spe qualitatit ens hns qualita te currit: sz q oes ens quale currit. **C**z^o segit. q ista sut nria: qtu libet ho currit: qtu libz ho no currit: r hec sunt ddicto ria: qtu libz ho currit: aliqt ho no currit: quoz opposita fa tent ponetes q sic adeqte significado pnt esse simul vera. **C**z^o e ista. Aliqualis ho currit: r no e aliqlis ho qn talis currat: r tm non qlislibet ho currit: pbat: r pono: q oes ho mines sint alibi: quoz aliq currat: r aliq sedeat. isto posito pz pma pars: qm quocuq hoie dato: talis currit qualis ipe e: r fa siliter e vera: qz si qlislibz ho currit: r aliqs ho sedes e aliqlis ho: igr aliqs ho sedes currit: qd est falsuz. **C** Ex ista dclusione segit p. q ista nna no ualet: qualislibz ho currit: igr no est aliqualis ho qn talis currat: posito. n. q aliqs sit ois ho: est ans vez: r nns flz. **C**z^o segit. q signa distributua ac cidetiū sut exponibilia p pnomē relatiuū: sicut signa distri butua sube: pz: qz no pnt exponi p relatiuū ppriu. Jo bene segit: aliqualis ho currit: r no e aliqualis ho qn illd currat: igr qualislibet ho currit: r e d: silr segit: aliqt ho currit: r n e aliquatus ho qn ille currat. g qtu libz ho currit: r e d.

na. are soluetib ad resolutu. vñ pm termin pbabil i ista negatiua particulari e ly indiuiduum. sed no est aliter pro babile qz resolubiliter. gzc. Item istius speciei aliqd indi uiduu non e ho. g aliqd indiuiduu istu spei non e ho (pz con sequetia) ab vno uertibili ad reliquu: qz indiuiduu istu: r istius indiuiduu: uertunt: sed ans arguit sic. Istius spei B non e asinus: demonstrado asinu p ly hoc: r hoc e indiuiduu. igr istius spei aliqd indiuiduu non e ho: nna r3. ab inferiori ad suu superius negatiue postposita: r cu debito medio.

Pro solutione hui argumti pono. 4. nes: qz p^o e ista. Alic spei oe indiuiduu e asinus: r tm no oe indiuiduu alicui spei e asin: pma ps pba tur sic. isti spei omne indiuiduu e asinus: demonstrado spe cie asininā. igr alicui spei oryne indiuiduu e asin: pz nna: ab inferiori ad suu supius affirmatiue: r sine ipedimeto: an tecedes vo pbat sic: istius spei aliqd indiuiduu e asinus: r isti spei nullu indiuiduu e qn illud sit asin. igr r3. pz nna: ab exponetib ad expo. Fa pars etiā pbat: qz si omne indi uiduu alic spei. e asin: r tu es ididuu alic. igr tu es asin.

C Ex ista hne segit p. q ista nna no valz. Oe indiuiduu istu spei e asin: r ista spes e aliq spes. igr oe indiuiduu alicui spei e asinus: qz arguit ab inferiori ad suu supius distributiue: vt pz. **C**z^o segit. O ista nna non ualet: istius spei omne indiuiduu e asinus: sed tu es aliqd indiuiduu. g istius speciei tu es asinus: nec arguit cu debito medio: qz ly indiuiduu suppo nit p pluribus i minori qz i maiori. ideo hoc debuit ee me diu: tu es isti spei indiuiduu: qd negat. **C**z^o e ista. Aliqd suppo istius spei e asin: r tm nullu indiuiduu eiusde spei e asinus: demonstrado istu terminu specificuz asinus: pbat pma ps sic: hoc e asinus demonstrado brunellu: r hoc est ali quod suppo istius spei: qz ista spes supponit p aliq. igr ali qd suppositu istu spei e asin. z^o ps pbat. nullu e indiuiduu istu termini asin: nisi terius discret: sz nlls asin e terius discret. igr nlls asin e indiuiduu istu spei: r p nns nullu idi uiduum istius speciei: e asinus: patet dsequentia: qz semp seruat dsimilis suppositio.

C Ex ista conclusione segit pri mo. O licz possibile sit oe suppositu istius spei ee asinu: ta men aliqd suppositu istius spei e no asinus: pma ps pz: qm possibile e q omne ly asin no aliter qz personaliter suppo nat. Fa pars e euident: qm ly asinus no supponit maliter: r p nns suu suppo no e asinus. **C**z^o segitur. q quis idez sit suppositu r indiuiduu: no tm uertunt illi termini supposi tum: r indiuiduu. pma pars pz: qm brunellus e indiuiduu nne asinine: r suppositu illius termini asinus: r iste termi nus brunellus e indiuiduu r suppositu istu termi asin. Fa e etiā euident: qz aliqs asinus e suppositu illius termini asi nus: cuius non e indiuiduu: r aliqs terminus e indiuiduum eiusde termini: cui no e suppositu qz p isto non supponit.

Cz^o e ista. Alique sunt species spalissime asinine: quaru vna est suppo alteri: pbat: asineytas q e oes asini: e spes spalissima r iste termin asineytas e spes spalissima: suppo nes p prima spe i hac ppone: asineytas e omnes asini. g pri ma spes e suppositu scde. **C** Ex ista dclusione segitur pmo. qz omne indiuiduum nne asinine sit asinus: non tm omne indiuiduu spei asinine e asin: pbat pma ps: p exponentes r ductiue. nullus eni terminus e indiuiduu nne asinine. scda pbat. na ille terminus brunellus e indiuiduu spei asinine. f. illius termini asinus: r no e asinus. igr no omne indiuidu um spei asinine e asinus. **C** Scdo segit. q omne indiuiduu istius spei est asinus: r nullu indiuiduu istius spei est asinus: vtrobiz demonstrado spem asininā: pz: demonstrando i pri ma spem asininā realem: r i scda spez asinināz itentionalē.

Cz^o conclusio est ista. Alique sunt spes asinine quaz vna maiorē conuenietiaz habet cu spe humana qz ipse habet in ter se: pz: na illi duo termini ho r asinus magis conueniunt qz spes realis asinina cu illo termino asinus: qz illi sunt ac

l 3

Capitulū de diuersitate spērū realiū r intentionaliū.

Quadragesimo octauo pncipali ter arguitur sic. Tu es no ho. igr tu es asinus: nna r3: r ans arguit: nullu indiuiduu istius spei est ho de monstrado specie humanā. r tu es indiuiduu istius speciei. igr tu non es ho: tenz nna. cu minori: r maiorē pbo sic. aliqd indiuiduum istius speciei non e ho. igr p idē. nullu indiuiduu istius spei est ho. tenet nna. qz non e maior ratio de. vno qz de alio. r ans arguit sic B isti spei non e ho. demonstrado asinu. p ly B. e aliqd ididuu. igr aliqd ididuu istu spei non e ho. pz

p^o

Loz^m

Loz^m

z^o

Loz^o

Loz^m

z^o

Loz^m

Loz^o

4°

Dubium

identia: et possunt inuicem conuerti et sunt in eodem predicamento: sed iste denominationes conueniunt speciei reali et spei intentionali. **Co²m** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqui sunt spes specialissime asinine: que non sunt inuicem conuertibiles (p³) quod conuertibilitas non est nisi inter terminos: sed aliquid est spes specialissima asinina que non est terminus. ergo etc. **Co²m** 2° sequitur. Quod aliquid est indiuiduum spei asinine de quo ista non est verificabilis: p³: quod verificatio unius de alio: est solius termini passio vel proprietas.

Hic visis p³ solutio rationis procedendo illam: nullum indiuiduum istius spei est homo: demonstrando speciem humanam intentionalem: sed demonstrando speciem realem nego: et similiter illam. aliquid indiuiduum istius spei non est homo (et ad probationem) nego consequentiam: nec arguitur a resolutione ad resolutum suum: et cum dicitur ly indiuiduum est primus terminus: et est resolvable (dicitur) concedendo quod est resolvable: non tamen debet ista propositio probari correspondente ratione istius: quod licet sit primus terminus in situ: non tamen in probatione: sed totum subiectum: sic arguendo: hoc non est homo: et hoc est indiuiduum istius spei. ergo aliquod indiuiduum istius speciei non est homo: quia est bona: sed negatur antecedens. Ad aliud similiter negatur consequentia: quod non arguitur cum debito medio: quod debuit esse illud: istius speciei hoc est indiuiduum: quod est falsum in illo casu. quare etc.

Capitulum de origine distributivis: et actione ipsius.

Quadragesimo nono principaliter agitur sic. Tantum tu es animal: et omnis asinus est animal: igitur tantum tu es asinus: p³ consequentia: a superiori distributo ad suum inferius mobiliter cum debito medio: et pro prima parte antecedentis sic: tantum sensitivum est animal: tamen es aliquid quod sensitivum: igitur tamen tu es animal: p³ quia ut prius: a superiori distributo ad suum inferius: quod ly sensitivum supponit distributive: probatur: quod distributivum: et quod includens negationem est illud signum: tantum: ois. tamen distributivum: et includens negationem: est illud signum tamen. sed ly omnis distribuit terminum sequentem immediate: igitur a pari et ly tamen. Item ly tamen distribuit a parte predicati. igitur a fortiori distribuit a parte subiecti: consequentia patet: quod omne agens fortius et velocius agit in partem propinquam: quam in partem remotam.

Pro solutio huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Non ex eo aliquid signum est distributivum quod includit negationem: probatur: illa verba: incipit: et desinit: ac etiam aduerbia modalia includunt negationem: ut p³: in suis exponentibus: seu causis vitatum: et tamen non sunt signa distributiva: ut liquet. **Co²m** 2° sequitur. Ex ista ratione sequitur primo. quod non ex eo signa distributiva videntur: seu dictiones exclusivae: sunt signa distributiva: quod includunt negationem: si. n. ista foret ratio sufficientis: in quocumque reperit illa ratio: ut p³ per conclusionem: quorum nullus est terminus distributivus. igitur ratio non est sufficientis. **Co²m** 3° sequitur. Quod si nullum signum mundi includeret negationem: non minus signa videntur foret distributiva: p³: quoniam non ex hoc signa sunt distributiva: quod includunt negationem. **Co²m** 4° sequitur. Non ex eo aliquid terminus in exposita distribuitur: quod in aliquid suarum exponentium sibi correspondentium distributive confunditur: p³: nam huius propositionis contingenter: homo est currens: tam subiectum: quam predicatum: supponit confuse tamen: et tamen in secunda exponente sibi simili correspondente distributive supponit: ut p³ in ista: potest esse quod nihil quod est homo est currens: ubi tamen ly homo: **Co²m** 5° sequitur. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod subiectum exclusivae stat confuse tamen: et tamen terminus sibi consimilis in exponente negativa stat confuse distributive: patet: de subiecto huius: tamen homo est risibile: quod stat confuse tamen non obstante: quod in ista nihil non homo est risibile ly homo stat distributive: quod pro sic: quod si stat confuse tamen mobiliter sic

in exclusiva. ergo sub illo contingit descendere disiuncti: consequentia tenet. et consequens falsum: quod non sequitur: nihil non homo est risibile: et isti sunt omnes homines. ergo nihil non iste homo vel non iste homo: vel sic de singulis est risibile. anis est verum: et tamen falsum quod contradictorium est verum: aliquid non iste homo: vel non iste homo vel sic de singulis est risibile: quod sortes est risibilis: et sortes est aliquid non iste homo: vel non iste homo: vel sic de singulis. Item iste conuertuntur nihil non homo est risibile: et omne ens non homo non est risibile: sed in secunda distribuitur ly homo. ergo in prima. p³ quia: cum maiori: et minori: pro sic. in ista. omne ens non homo est risibile: distribuitur ly homo. igitur per idem et in ista. omne ens non homo non est risibile: p³ quia: quod sicut ly omnis non impedit distributionem in prima. ita videtur quod nec in secunda. **Co²m** Secundo sequitur. quod non semper negatio repiens terminum distributum facit ipsum stare determinate vel confuse tamen: p³ in ista: ens non homo est risibile. ubi ly homo stat distributive: et in illa similiter: nullum ens non homo est risibile. **Co²m** 3° conclusio est ista. Aliquod signum distribuit: quod tamen nullam distributionem agit. probatur. in hac propositione: omnis homo est ly omnis distribuit illud terminum homo: et nullam distributionem agit. ergo conclusio vera: consequentia tenet cum maiori: et minori: probatur: quia si aliqua distributionem agit: ly omnis: videtur quod distributionem illius termini homo agit: sed. Contra illud terminum non agit: et ille terminus homo est illa distributio. igitur illam distributionem non agit. patet consequentia. quod ex opposito conclusionis cum minori sequitur oppositum maiori. **Co²m** Ex ista conclusione sequitur primo. quod ista consequentia non valet: ly omnis facit illud terminum homo stare distributive: et illud terminum stare distributive est ille terminus: seu illa distributio. ergo ly omnis facit illud terminum vel illam distributionem. sicut non sequitur: tu facis sortes. currere: et sortes currere est sortes. igitur tu facis sortes. **Co²m** Secundo sequitur. quod nullus terminus facit aliquam distributionem: nec aliquod verbum aliquam supponem faciat. p³ ex predictis. **Co²m** 4° conclusio est ista. Nunc primo est aliqua distributio: et tamen nulla distributio nunc primo est. probatur: et pono: quod nullus terminus distribuat propter illud terminum homo: et quod immediate ante hoc istans presentis non distribuebat aliquis terminus. isto posito: p³ prima pars: quoniam nunc est aliqua distributio: et non immediate ante istans presentis fuit aliqua distributio. igitur nunc primo est aliqua distributio: p³ quia: ab exponentibus ad expositum. Ita pars probatur: quoniam si aliqua distributio nunc primo est: et ois distributio est iste terminus homo. igitur ille terminus homo nunc primo est: tamen falsus: ut suppono: et consequentia bona: quod est sillogismus in disparis. igitur aliqua premissarum. non minor. ergo maior. **Co²m** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod ista consequentia non valet. Nunc primo est hec distributio: et hec distributio est hic terminus homo. igitur nunc primo est hic terminus homo. Sicut non sequitur: nunc primo est hoc album: et hoc album est sortes. igitur nunc primo est sortes: sed ex primis premissis bene sequitur: quod nunc primo distribuitur hic terminus homo: et ex alijs quod nunc primo est sortes albus. **Co²m** Secundo sequitur. quod hec consequentia non valet. hic terminus distribuitur: et hic terminus est aliqua distributio. igitur aliqua distributio distribuitur: sed bene sequitur: quod aliqua distributio est terminus distributus: sicut non sequitur: hec albedo intenditur: et hec albedo est intensio. igitur intensio intenditur. sed solum sequitur: quod aliqua intensio est albedo intensa.

Hic visis patet solutio prime rationis dicendo quod illa consequentia non valet. ly hominis est distributivum termini immediate se sequentis. igitur et ly tantum. et si queritur causa diversitatis: ex quo quodlibet illorum est distributivum (dico) quod non est alia causa diversitatis: nisi impositio: seu natura rei: nemo enim sciret de re causam: quare ly omnis et non ly aliquid distribuit: nisi im-

positione
quo ad t
agat for
sol enim
cessa (no
se: quod d
quare
Capit
tellectu

liber e
sio ter
igit t
butu
quo e
dif. 3
est: r
ri roe
p³ q
inest

butu
si v
(seg
fals
le: q
ba
erg
pp
q
(su
arg
e e
Co²m
ri
O
C
se
Co²m
ra
ta
to
2°
ci
p
e
Co²m
e
Co²m
e
Co²m

butu
si v
(seg
fals
le: q
ba
erg
pp
q
(su
arg
e e
Co²m
ri
O
C
se
Co²m
ra
ta
to
2°
ci
p
e
Co²m
e
Co²m
e
Co²m

butu
si v
(seg
fals
le: q
ba
erg
pp
q
(su
arg
e e
Co²m
ri
O
C
se
Co²m
ra
ta
to
2°
ci
p
e
Co²m
e
Co²m
e
Co²m

butu
si v
(seg
fals
le: q
ba
erg
pp
q
(su
arg
e e
Co²m
ri
O
C
se
Co²m
ra
ta
to
2°
ci
p
e
Co²m
e
Co²m
e
Co²m

butu
si v
(seg
fals
le: q
ba
erg
pp
q
(su
arg
e e
Co²m
ri
O
C
se
Co²m
ra
ta
to
2°
ci
p
e
Co²m
e
Co²m
e
Co²m

positionem quo ad vocem: vel scripturam: et naturam rei quo ad terminos mentales. Ad aliud nego: quod omne agens, agat fortius in partem propinquam quam in partem remotam. Sol enim fortius agit distanter a se: quam prope se: et adhuc ea cōcessa (non sequitur) quod ly tantum potius distribuit prope se: quam distanter a se: quia nullum signum est agens: ut patuit: quare et cetera.

Capitulum de restrictione sue partis: per libertatem intellectus seu voluntatis.

Quinquagesimo ad quoniam primum par arguitur sic.

Tantum tu es animal: et omnis asinus est animal. igitur tu es asinus (per quoniam) a superiori distributo ad suum inferiorem: et ante ego probo (ponedo) quod exclusio primum se terminet ad subiectum: quod si non admittat. Contra. exclusio potest terminari ad predicatum: sed eque liber est intellectus apte subiecti: sicut apte predicati. igitur et potest exclusio terminari apte subiecti. isto igitur admissio arguitur sic. tu es tu. igitur tu es animal (per quoniam) ab inferiori ad suum superius non distributum affirmatiue et sine impedimento. unde ly al non distribuit: ex quo exclusio terminat in subiectum. nec ad predicatum inclusiue extenditur. Item non maiori ratione tu es homo: quam tu es asinus: et tu es: et homo est: et asinus est. ergo tu es asinus (per quoniam) et ante arguitur. quod si maiori ratione tu es homo: quam tu es asinus. igitur aliquid ratione tu es asinus (per quoniam) quod comparatiuus gradus presupponit suum positiuus inesse vtriusque extremorum.

Pro solutione

huius arguuntur pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Virtus signi distributi ad subiectum naturale metale non potest quodlibet terminari (probat) nam si virtus signi distributi possit terminare ad subiectum naturale metale (sequitur) quod hec metale naturaliter significans. omnis homo est animal. potest esse falsa et non falsum. quoniam ipsa posset mutare suam significationem naturale: quod de terminis seu propositionibus naturaliter significatis non contingit: et probat quoniam. quod si virtus illius signi omnis potest ad subiectum terminari (ponat ergo) et sequitur quod ly animal supponit determinate: et contra quod ista propositio equalit ista. animal est omnis homo: sed ista est falsa. ergo et alia (sequitur et) quod ista metale naturaliter significans. si nullus deus est ens: posset esse vera (supposito) quod virtus negationis non diffundatur in predicatum: sicut arguendo. nullus deus est hoc ens demonstrado lapide: et hoc ens est ens. igitur nullus deus est ens (per quoniam) ab inferiori ad suum superius non distributum: cum debito medio. Ex ista ratione sequitur pro. Quod exclusio ad subiectum metale naturale non potest quouis modo terminari (probat) quod aliter propositio metale impossibilis naturaliter significans posset esse necessaria (per de ista) tuum deus est ens: dato: quod exclusio non ferat in predicatum. Ex sequitur: Quod nullius signi virtus in copula metale naturaliter significante potest terminari (probat) quod dato opposito: hec metale naturaliter significans: deus non est ens. posset conuertitur cum ista: deus ens non est: et ita posset esse vera: quod est falsum. Secunda ratio est ista. Virtus signi distributi ad subiectum vocale: vel scriptum potest simpliciter terminari (probat) nam nullum signum vocale: vel scriptum aliter significat quam ex impositione. igitur nullum tale signum distribuit: vel confundit: nisi ex impositione. ergo si impositum est autentice: quod eius virtus ferat tam in terminum mediatum: quam immediatum: ita potest autentice imponi quod eius virtus ad subiectum terminet. Ex ista ratione sequitur primo. Quod hec est falsa. omnis homo est animal: et hec est vera: nullus homo est animal (dato) quod signa sua solum respicerent subiecta. prima enim significaret conuertibiliter: quod animal est omnis homo: et secunda quod aliquid animal nullus homo est. quorum primum est falsum: et secundum verum. Secundo sequitur. Quod hec est vera. tu es homo. tu non es homo: dato: quod distributio in verbum ferat: et non in predicatum: nec illa est dictionaria: quod predicatum nullibi distribuere. imo talium: tu non es homo: tu non es risibilis: vna est vera: et alia falsa. nec conuertetur (supposito) quod in vna distribuatur predicatum: et non in alia. Tercia ratio est ista. Virtus signi distributi ad subiectum metale ex impositione significans potest ut prius simpliciter terminari: probat: nam si signum vocale: vel scriptum potest in officium limitari: et hoc ratione impositionis, cum igitur

in quibusdam sillogismis metalebus est similis impositio: sequitur: quod huiusmodi signa metalia: et in suis officijs possunt aliquid restringi: vel limitari. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliquid sunt propositiones similis denotationis omnino. tamen ratione partium: quam ratione totius: in quibus vna virtus signi ad subiectum potest terminari: et non in alia: per dato quod. a. sit illa. omnis homo est animal in mente naturaliter significans: et b. illa metale. omnis homo est animal ex impositione significans. Secundo sequitur. Quod est possibile. a. et b. esse in mente: et c. subordinari. a. et non b. aut e. probat: et pono: quod virtus signi distributi in b. terminet ad suum subiectum. isto enim posito: per quod hec omnis homo est animal. quod sit. c. subordinat. a. et non subordinatur. b. vbi autem signum. c. terminaret ad suum subiectum sicut signum. b. tunc signum. c. subordinaret. b. et non a. Quarta conclusio est ista. Cuiuscumque signi distributi tamen naturaliter non naturaliter significantis: sicut a parte predicati: ita a parte subiecti potest quolibet terminari: patet. nam sicut in ista: tu es omnis homo: terminatur virtus ad illum terminum homo. ita in ista: ens omnis homo est animal: terminatur ad consimilem: siue fuerit naturaliter significans: siue ex impositione. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod virtus negationis seu dictionis exclusiue in subiecto mentali naturaliter significanti potest terminari: per de ista metale. aliquid quod est nullus deus: est animal: aut de ista: ens tantum homo est animal. Secundo sequitur Quod alicuius signi virtus terminatur in subiectum quibus tamen non terminatur ad subiectum: per nam virtus dictionis exclusiue in hac propositione: ens tantum homo est animal: terminatur in subiectum: quia terminatur ad illum terminum homo qui est in subiecto cum sit pars eius. non tamen ad subiectum terminatur ex quo non diffunditur virtus illa supra subiectum: sed solum supra vnam partem.

His visis

faciliter respondetur ad rationem negando illam. tu es animal: et ad probationem admitto casum. si illa propositio fuerit significans ex impositione. et consequenter concedo illam. tu es animal: quam primitus negavi propter distributionem predicati: et nego ulterius illam consequentiam: tu es animal et omnis asinus est animal. igitur tu es asinus. nec arguitur distributiue. ut patet: ex quo exclusio non transit in predicatum. Si autem fiat casus de propositione mentali naturaliter significante non admitto illum. et ad eius probationem: nego consequentiam. sicut non sequitur: a parte subiecti signum vniuersale facit propositionem vniuersalem. sed eque libere est intellectus a parte predicati. sicut a parte subiecti. igitur intellectus potest facere quod a parte predicati signum faciat propositionem vniuersalem. Ad aliud concedo. quod non maiori ratione. tu es homo: quam asinus. et nego consequentiam qua inferitur. quod tu es asinus: quare et c.

Incipit tabula quarti dubij.

Tabula quarti dubij in quo sunt quinquaginta principalia: quorum quodlibet quatuor munitur conclusionibus: et totidem aut pluribus correlarijs. Primum namque agit de veritate dictionis et falsitate quo ad pluralem numerum. Secundum de suppositionibus extremorum figure compositorum. ex recto et obliquo. Tertium de difformitate suppositionum eorundem terminorum in figura. Quartum de conuertibilitate terminorum compositorum ex recto: et obliquo precedente: vel sequente. Quintum de veritate negationis supra terminum precedentem: et sequentem. Sextum de distributione signi cadentis super terminum disiunctum: vel copulatum.

Loz^m
Loz^m
Loz^m
Loz^m
Loz^m

Loz^m
Loz^m
Loz^m
Loz^m
Loz^m

- Septimum de vniformi et difformi situatione signorum in partibus contradictionis.
- Octauum de dissimilitudine et similitudine extremorum adiectiois.
- Nonum de distributioe signi: cadetis supra tertium adiectioatū.
- Decimum de limitatioe termini ascensu ad ipsum: et descensu ad inferiora.
- Undecimum de limitatione sibi asto adiectiuo: et contra.
- Duodecimum de limitatioe termini distracti: per terminum stantem discrete: vel determinate.
- Tertiumdecimum de defectu sillogismi: ex parte medij termini existentis obliqui casus.
- Quartumdecimum de situatioe termini relati in partibus adiectiois.
- Quintum. 10^m de distributioe relati simpliciter supra: et respectiue.
- Sextumdecimum de variatione relatiui: quo ad suppositionem et significationem.
- Decimum 7^m de adiectioe tertiorum modalium: i figura de inesse!
- Decimum. 8^m de uerteta. et uertibilitate relatiuorum logicalium
- Decimum nonum de significatione et copulatione: iuxta compositionem suarum partium.
- Vigesimum de unitate et falsitate adiectiois icompositorum.
- Vigesimum primum de simultate rerum: et propositionum que immediate post hoc erunt.
- Vigesimum secundum de possibilitate: et compossibilitate: propositionum inter se.
- Vigesimum tertium de partibus contradictionis: que immediate post hoc erunt vere.
- Vigesimum quartum de exclusiua primi. et secundi ordinis et qualiter est probanda.
- Vigesimum quintum de excessu: quo maius excedit minus.
- Vigesimum sextum de illatione terminorum correlatiuorum iuice.
- Vigesimum septimum de finitate et infinitate numeri.
- Vigesimum. 8^m de signo vltima collectine: qua diuisiue tento
- 20^m nonum de finitate: ac infinitate hominum ac entium humanorum.
- Trigesimum de differentia inter significari per terminum aliquem: et significari ab eodem.
- Trigesimum primum de restrictione verbi: et termini distributi.
- Trigesimum secundum de possibilitate: et impossibilitate vniuersalium: et suarum singularium.
- Trigesimum tertium de terminis equiuocis: tam vniuerse: quam equiuoce sumptis.
- 34^m de veritate et falsitate: possibilitate et impossibilitate: necessitate et contingentia: propositionis de inesse.
- Trigesimum quintum de differentia iuter aliquando et aliquotiens: quodcumque et quotienscumque.
- Trigesimum sextum de diuersitate genitini plus numeri: quando additur termino cathogorico: et sine cathogorico.
- Trigesimum septimum de possibilitate pertransitionis spatij.
- Trigesimum octauum de diuisione linee tam de presenti: quam de preterito: vel futuro.
- Trigesimum nonum de velocitate: et tarditate motus.
- Quadragesimum de distributione illorum signorum: vterque: neuter: et huiusmodi.
- 41^m de ablatiuo generaliter sumendo: et probatione ipsius.
- Quadragesimum secundum de ampliatioe termini respectu verborum: vel participiorum. de preterito: vel futuro.
- Quadragesimum. 3^m de prolatioe vocis: et auditioe eiusdem.
- 44^m de terminis simplicibus: cludentibus compositionem.
- Quadragesimum quintum de terminis ampliatiuis: ac per mutatione loci: ex sola conueniente.
- 46^m de scia dei respectu futurorum contingentium.
- Quadragesimum. 7^m de necessitate: et contingetia futuri contingetis
- Quadragesimum octauum de possibilitate inceptiois: ac duratiois futuri contingentis.
- 49^m de sufficientia potentie actiue: et potentie passiuę.
- 50^m de visioe: et apparetia respectu obiecti distans: a potestatiua.

Explicit tabula quarti dubij.

Quartum dubium: et eiusdem capitulum primum de veritate contradictionis et falsitate: quo ad pluralē numerum.

Equitur quartus

vt veritas pateat pmit^o pmissi: et est istud in forma. Utra duo adiectioia possunt esse sil vera aut sil falsa. ad cui^o pte affirmatiua agitur multiplici: et p sic. ista sunt iuice adiectioia: De^o est: ds est: et nlls ds est: de^o est: et sunt sil vera. g^o et. nra t3 cu p^o pte aitis: qz nihil defic regitū ad adiectio ne. et scda3 pte pbo. nā qz negatiua sit vera manifestū ē. qm ipsa uertibilr significat nullū deū eē aliquā talē ppōnes ds est: et hoc ē verū. s3 qz affirmatiua sit vera (pbat) qz ipsa ē duo vera q sunt ptes ei^o. quoz vnū ē illa. ds est: et aliud ē alia sibi silis. s. ds est (et h^o clare patuit) p principali scōi dubij. In oppo^o et p falsitate dubij ē cōis ai ceptio: alr. n. vertere i verum oppositum primi principij.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor nes: qz p^o ē ista. Sic aliq adiectioia sunt sil vera. ita et aliqua sunt sil falsa. pma ps pbata ē i rōne an oppo^o: et 2^a arguit sic. ista sunt sil falsa. aliqs ds ē chy^o ē: et nullus de^o chy^o ē: et h^o sunt adiectioia iter se adiectia. g^o et. (p3 nra cū miori) et maiorē pbo. nā qz affirmatiua sit falsa manifestū ē. qz significat uertibilr deū eē aliquā talē ppōne chy^o ē: et qz negatiua sit falsa (pbat vt p^o p) qz. s. ē duo falsa v3 nullus ds est: et chy^o ē. Ex ista hne seqt p. Qu aliq sunt adiectioia iter se adiectia: q sunt impossibilia (p3 de illis) nlls ds est: chy^o ē: aliqs ds est. chy^o ē: qz p^o ē duo impossibilia: et 2^a vnū impossibile. Et 2° seqt. q aliqua sunt adiectioia iter se adiectia q sunt iuice necia (p3 de illis) ds est: deus est: nullus de^o est: deus est: quaz pma ē duo necia: et 2^a vnū neciū: vt p3. Et 2° est ista. Duo adiectioia iter se adiectia sunt scita ate. quoz altez ē nescitū ate: p3 de istis: nullus de^o est. hō ē. aliqs deus est. hō ē q sunt tria scita ate. quoz illa: aliqs ds est: hō ē. nescit ate. cū sit falsa. Ex ista hne seqt p. Qu duo adiectioia iter se adiectia sunt tibi dubia. quoz altez ē scitū ate: p3 de istis nullus papa ē: papa ē. aliqs papa ē. papa est. q sunt quatuor tibi dubia. quoz p^o ē scitū ate. qz scis nullū papā esse ppōnes. Et 2° seqt. Qu duo adiectioia iter se adiectia sunt continua. quoz vnū ē necessariū: et alterū impossibile (p3 de istis) nullū cur res ē: sedēs ē: aliq currēs ē: sedēs ē: q sunt quatuor continetia: sunt tñ due ppōnes. quaz negatiua ē necia: et affirmatiua ipofibilis. Et 3° ē ista. Aliq quoz qd3 ē verū: sunt adiectioia iter se adiectia (p3 de istis) nlls ds est: ds est. nlls hō ē. aliqs hō ē: quoz quodlibet est verum: et tñ illa sunt adiectioia inter se adiectia. nā p^o ppō ē duo adiectioia iter se adiectia: et scda silr: g^o et. Ex ista hne seqt p^o. Qu aliq sunt adiectioia iter se adiectia. quoz qd3 ē falsū (p3 de istis) aliqs de^o: nlls de^o: aliqua chymera ē nulla chy^o est: et hoc supposito: qz reltū refferat ly aliqua. apte sibi et n ly adiectioia apte pti. Et 2° seqtur. Qu aliqua sunt adiectioia iter se adiectia: quoz qd3 ē impossibile: et illoz aliq ē neciū: p3 de istis: aliqs deus est: nlls ds est: aliq chy^o ē. nulla chy^o ē: et hoc supposito: qz p^o reltū refferat ly aliq: et 2^m ly adiectioia. Et 4° ē ista. Nulla duo adiectioia iter se adiectia sunt duo falsa. nec aliq duo adiectioia iter se adiectia: sunt duo vera (p3 ista celo inductive) nam quibuscunqz duobus contradictorijs datis: si vnum est verum: et reliquum est falsum: et econuerso. ita qz nulla sunt duo cōtradictioia inter se cōtradictoria quoz vtrūqz sit verum: aut vtrūqz sit falsum: et iste est intellectus dictum: nulla adiectioia esse simul vera: aut simul falsa: quo i intellectu vtar cōiter in seqntibus. Ex ista clusione seqt prima. Qu duo adiectioia iter se contradicentia: sunt sil vera. et tamen eiusdem contradictionis nō vtraqz pars est va (pma ps patuit de illis) aliqs deus est: deus est: nullus

deus est
suma f l
nec vtr
se contr
sunt du
his
mul v
rū qd3
bo in
Capit
posito:
ā qz
bois a
ē asin
ad sui
pbat
affirm
suppo
sita ac
ra vif
ctioia
nullū
endo.
ē alb
ri dist
ctioia
vel e
nus c
aggr
bois
stat r
bui.
bui
min
ter si
mō f
asim
mō f
dist
bus
fusa
Aliq
nō d
rit: r
Co^o asin
aliq
alia
Co^o asin
ne i
de i
rit: r
vna
fiti
ins
r. b
stri

q̄ etiam non figura: quoz̄ subiecta: nec mobiliter nec im-
 mobilr supponit. verbi gr̄a. nece ē sorte currere: attingēs ē
 sorte n̄ currēt. tu es hō tu n̄ es: hō: n̄ sibi s̄bz sup̄dit mobilr:
 2° p̄ v̄l immobilr (ex quo) nō ē terius cōis. ¶ 2° p̄ ē ista. Alicui^o
 p̄dictōis idē terius vel sibi p̄sillis in vtroq̄ p̄dictōioz̄ di-
 stributiue supponit (ista p̄ p̄z in rōne sc̄a) et adducit aliud
 ex^o. vt aliud ab hoīe non ē hō: et oē aliud ab hoīe ē hō (vbi
 p̄z) q̄ tā in p̄ q̄ in 2° distribuit ly hō anota alicetatis: nec si
 gnū distributiūū ipedit: qm̄ de p̄ se nō ē distributiūū oblig
 casus. iō tale signū obliquū reperiens distributū nullomō
 ipsū ipedit. ¶ Ex ista r̄clone seq̄r̄ corrlarie p̄. ¶ Alicuius
 p̄dictōis idē terius vel sibi p̄sillis i vtroq̄ p̄dictōioz̄ sup-
 ponit p̄fuse tm̄: p̄z de istis: p̄mittēs denariū n̄ ē hō: et oē pro-
 mittēs denariū ē hō: in q̄b^o ly denariū stat p̄fuse tm̄. ¶ 2°
 sequit̄. ¶ Nō sp̄ signū v̄l ē distributiūū oblig casus depen-
 detis arecto i regimine (p̄z) nā i ista p̄pone: q̄lz hoīs asin^o
 currit distribuit ly hoīs. et in ista oē p̄mittēs denariū ē hō
 n̄ distribuit ly denariū. Et si q̄rat̄ q̄re distribuit signū obli-
 quū in vna: et n̄ i alia (v̄l) q̄ q̄n̄ rect^o distribuit nō ē p̄fusu^o
 tūc signū distribuit obliquū: q̄n̄ aut̄ rect^o h̄z vim p̄fudēdi
 distributiue: vel altero mō: tūc signū nō isluit i obliquū: s̄z
 3° oīs influx^o egredit̄ arecto. ¶ 3° p̄ ē ista. ¶ Nulls terius spe-
 cifice distribuit i q̄lz duoz̄ p̄dictōioz̄ mobilr sup̄dit i q̄lz
 illoz̄. ista p̄ p̄z iductiue: nā ista p̄dicūt: oē vidēs oēs hoīem
 ē asin^o: et aliq̄ vidēs oēs hoīez̄ n̄ ē asin^o: vt p̄z: et tū ly hoīez̄
 i p̄ distribuit immobilr. q̄z non lz descēdere: nō. n. seq̄r̄ oē vi-
 dēs oēs hoīez̄ ē asin^o. sor. ē hō. q̄ oē vidēs sorte ē asin^o: dato:
 .n. q̄ nihil videat oēm hoīez̄ nisi asin^o: et q̄ sor. videat se: est
 aīs verū: et n̄s falsū. idē dico de istis. q̄lz asin^o cuiuslz hoīs
 currit: et aliq̄ asin^o cuiuslz hoīs nō currit. q̄ sub ly hoīs in
 p̄. n̄ lz descēdere: et sub illo terio ente: in illa idefinita. dr̄ns
 ab ente n̄ ē ens: n̄ lz descēdere. ¶ Ex ista p̄ne seq̄r̄ p̄. ¶ Nulls
 teris specificē distribuit i quoz̄ duoz̄ p̄dictōioz̄ immobilr
 supponit in vtroq̄ eoz̄: p̄z i illa: vidēs oēs hoīez̄ nō ē asin^o
 distribuit ly hoīez̄ mobilr. q̄z lz descēdere. silr i istis: asin^o
 cuiuslz hoīs non currit. oē dr̄ns ab ente ē ens: distribuit ly
 hoīs et ly ēte: vt liquet: itueti. ¶ 2° seq̄r̄. ¶ Oē terius specificē
 distribuit i quoz̄ duoz̄ p̄dictōioz̄. si mobilr supponit in
 vno: immobiliter supponit in altero illoz̄um et econuerso.
 istud cor^m patet ex dictis: his at̄ p̄ maxie p̄sentio in figura
 de inesse. seu p̄tētis sub illa. ¶ 4° p̄ est ista. ¶ Dis rect^o p̄nci-
 palis seu obliquus. tenēs se ex p̄te p̄dicati: distribuit i vno
 p̄dictōioz̄: in altero nō dz̄ distribuit: ex^m p̄mi: cuiuslz hoīs
 oīs asin^o currit: ei^o p̄dictōiū ē illud. alicui^o hoīs asinus non
 currit. ex^m sc̄bi. q̄lz hō quēlz asinū vidz̄: p̄dictōiat̄ isti. aliq̄
 hō aliq̄ue asinū n̄ videt. et notāter dixi rect^o p̄ncipal. q̄z in
 vtroq̄ p̄t distribuit rect^o sc̄darius. vt ens nō hō n̄ ē al. oē es
 nō hō ē al. vtrobiz̄. n. distribuit ly hō anegatiōe ifinitate.
 2° ¶ Ex ista r̄clone seq̄r̄ p̄. q̄ aliq̄ iuicē p̄riant̄: et tū rect^o a par-
 te sibi distribuit i vno: et nō distribuit in altero (p̄z de istis)
 cuiuslz hoīs oīs asinus currit: nullius hoīs oīs asin^o currit:
 2° vbi ly asin^o distribuit i p̄ma: et nō i 2^a. ¶ 2° seq̄r̄ q̄ aliq̄ iui-
 cē subcōtrariāt̄: et tū aliqd̄ distribuit i s̄bo vni^o: q̄ nō distri-
 buit: nec sibi p̄sile i s̄bo alterius: p̄z de istis: alicui^o hoīs oīs
 asinus currit. alicuius hominis asinus non currit: in quarū
 prima distribuitur ly asinus: et non in secunda.
 His visis dico q̄ illa n̄ sūt p̄dictōia: cuiuslz hoīs oīs
 oculs ē dexter et̄. nec cā assignata fuit suffi-
 ciēs: s̄z ista. s. q̄z rectus p̄ncipalis distribuit i vno p̄dictōio
 ū i altero n̄ dz̄ distribuit: nec sibi p̄sillis. vñ obliquus casus
 seq̄ns et̄. aut rectus nō p̄ncipalis distribuit p̄t i vtroq̄ p̄di-
 ctōioz̄. et si nō nūeralr̄ tm̄ specificē: s̄o p̄dictōioz̄ p̄me ē il-
 la: alicui^o hoīs oculus nō est dexter: seu alicui^o hoīs nō oīs
 oculus ē dexter: et p̄dictōiū se ē illa: cuiuslz hoīs oculus
 est dexter: que vera est in casu isto: quare et̄.
 Capitulū de conuertibilitate compositorū: ex recto:

et obliquo precedente: vel sequente.

Quarto p̄ncipaliter ad q̄stionē arguit̄
 sic. Nec sūt iuicē p̄dictōia: oīs
 asinus hoīs currit. et aliq̄ asinū hoīs n̄ cur-
 rit. et hec in casu sūt sil̄ vera. q̄ q̄o v̄a (p̄na t̄z
 cū p̄ p̄te aītis) et sc̄daz̄ p̄te p̄bo (ponēdo)
 q̄ nihil p̄ter sorte h̄eat asinū. cū^o tū oīs as-
 nus currat. isto posito: p̄z: q̄ oīs asinū hoīs
 currit. q̄z asinus hoīs currit: et nihil ē asinus hoīs qn̄ illud
 currat. S̄z alterā p̄te p̄bo sic. hoīs asinus nō currit. q̄ asin^o
 hoīs non currit: p̄z p̄na: q̄z arguit̄ ab vno p̄uertibili ad reli-
 quū. ex eo q̄z hoīs asinus: et asin^o hoīs p̄uertunt̄. q̄cqd̄ ē: as-
 nus hoīs. ē et hoīs asinus: et econuerso. s̄z aīs p̄bat̄ sic. hui^o
 asinus non currit demōstrādo p̄latonē: et hoc ē hō. q̄ hoīs
 asinus n̄ currit: p̄z p̄na: ab inferiori ad suū supius cū obli-
 medio: et negatione postposita: aīs at̄ patet p̄ m̄iozi: et p̄ ma-
 iozi silr. q̄z suū p̄dictōiū repugnat casui. Itē ista p̄dicunt̄:
 alicuius hoīs asinus n̄ currit. et cuiuslz hoīs oīs asinus cur-
 rit: per secundum p̄ncipale. et affirmatiua repugnat casui.
 ergo negatiua sequitur ex illo.

Pro solutione huius argum̄ti pono q̄tuoz̄ p̄nes
 q̄z p̄ma ē ista. Quicūq̄ due idefi-
 nite: vel p̄ticulares inuicē p̄uertunt̄: sua p̄dictōia iuicē cō-
 uertunt̄ et e^o: p̄z ista p̄ inductiue: nā sic iste p̄uertunt̄: hō nō
 currit: et risibile nō currit. ita et iste oīs hō currit: et oē risibi-
 le currit: et e^o: et sicut ille p̄uertunt̄. hō currit: et risibile cur-
 rit. ita et ille: nihil q̄o ē hō currit: et nullū risibile currit. ¶ Ex
 ista r̄clutione seq̄r̄ p̄. ¶ Ille nō p̄uertunt̄: asinus hoīs non
 currit: et hoīs asinus nō currit: p̄z: q̄z sua p̄dictōia non p̄uert-
 unt̄. s. oīs asinus hoīs currit: et cuiuslz hoīs oīs asinus cur-
 rit. nā p̄ma ē vera p̄ casū: et sc̄da falsa. ¶ 2° seq̄r̄. ¶ Nō sp̄ ly
 hoīs asinus et ly asinus hoīs cōuertūt̄: p̄z in illis idefinitis
 negatiuis q̄z vna ē v̄a: et reliq̄ fl̄a: vt patuit. ¶ 2° p̄ ē ista.
 Nō q̄n̄ due idefinite vel p̄ticulares p̄uertūt̄: eaz̄ s̄bzria
 iuicē p̄uertūt̄: p̄z: nā iste p̄uertunt̄: asin^o hoīs currit et hoīs
 asinus currit: et tū iste nō p̄uertūt̄. asin^o hoīs nō currit: et ho-
 minis nullus asin^o currit. q̄z p̄ma ē falsa p̄ casū: et sc̄da vera.
 ¶ Ex ista p̄ne seq̄r̄ p̄. ¶ Aliq̄ idefinite: vel p̄ticulares: iuicē
 cōuertūt̄: quaz̄ v̄les sūt iuicē ip̄tinētes: p̄z: nā ille p̄uertūt̄:
 asinus hoīs currit: et oīs asin^o currit: et tū ille n̄ p̄uertūt̄: oīs
 asinus hoīs currit: et cuiuslz hoīs asinus currit. q̄z p̄ma ē v̄a
 in casu p̄ncipali: et sc̄da falsa. ¶ Secūdo seq̄r̄. ¶ Aliq̄ v̄les
 inuicē cōuertūt̄: q̄z p̄rie vel subalterne non iuicē p̄uertūt̄
 p̄z: nā ille cōuertunt̄ nullus asin^o hoīs currit: et null^o hoīs
 asinus currit: h̄ n̄ p̄uertūt̄: oīs asinus hoīs currit: et cuiuslz
 hoīs asinus currit nec ille asinus hoīs nō currit: et hoīs nul-
 lus asinus currit. ¶ 3° p̄ ē ista. Si obliquus regit̄ a recto a
 p̄te post: p̄pō obliq̄ p̄cedētis: et altera obliq̄ subseq̄ntis inui-
 cē cōuertūt̄. volo dicere: q̄ iste cōuertūt̄. asinus hoīs
 nō currit: et hoīs asinus nō currit: dato: q̄ ly hoīs regit̄ are-
 cto apte post: et n̄ apte aī: p̄z ista p̄: q̄m̄ tūc q̄lz illaz̄ subordi-
 nat̄ hui^o m̄tali: asinus hoīs nō ē currēs. ¶ Ex ista cōclōe
 seq̄r̄ corrlarie p̄. ¶ Sic verbū regit̄ aī se et post se. ita nom̄
 regit̄ p̄t: p̄z: q̄z i ista p̄pone hoīs asinus nō currit. p̄t ly hoīs
 regit̄ apte aī: rectū a parte post. ¶ Sc̄do seq̄r̄. ¶ Aliq̄ tales
 nō inuicē cōuertūt̄. s. hoīs asinus nō currit. et hoīs asin^o nō
 currit: p̄z: suppo^o q̄ in p̄ma regit̄ obliquus apte aī recti: et i
 sc̄da apte post in p̄. n. casu p̄ma ē vera: et sc̄da falsa. ¶ 4° p̄ ē
 ista. Aliq̄ ē idefinita cū obliquo p̄cedēte cui nō corrlident
 p̄dictōia de signo obliquo: p̄z: nā istius hoīs asinus nō cur-
 rit tenēdo ly hoīs apte post n̄ p̄dictōiat̄ ista cuiuslz hoīs
 asin^o currit. nec ista cuiuslz hoīs oīs asin^o currit. q̄z tē 2° p̄
 dictōia forēt sil̄ fl̄a: s̄z ista q̄lz hoīs asin^o currit equalēs isti
 q̄lz asin^o hoīs currit: quaz̄ q̄lz ē v̄a: ¶ Ex ista p̄ne seq̄r̄ p̄.
 ¶ Hui^o hoīs asinus nō currit: h̄ nō ē particularis: alicuius
 hoīs asinus non currit (p̄z) q̄z arecto denoiāt̄ p̄pō et n̄ ab

obliqu
 Silr ei
 ille ho
 partic
 nēdo c
 deber
 cuiusl
 do ob
 mia
 et vt p
 at mo
 latioz
 Dis
 nus n̄
 tur ap
 hoīs: i
 tene
 mā
 illud:
 ista n̄
 nis o
 contr
 Cap
 liqu
 hoc v
 bnti
 gario
 neg
 buti
 p̄
 ponit
 enid
 terit
 mati
 s̄bz:
 h̄ne
 buti
 et nu
 gar t
 rius
 in ill
 n̄t
 gno
 tiue
 di te
 oīs
 te: r
 gar
 (p̄z
 la ly
 mo
 3° tūc
 neg
 mi
 cat
 ne
 oē

obliquus: s; h e sua particularis: aliq; hois asin^o non currit. S; r eiusde h non e singularis isti^o: hois asin^o no currit: s; h iste hois asinus non currit. ¶ 2° seqt. ¶ Q; aliq; talis non est particulari: s; i definita alicuius hois asin^o no currit (p3) te nedo obliquu: post rectu. dnoiat. n. istomō arecto. id signū deberet ee in recto: ob quā cāz (seqt) q; aliq; talis n e vlis: cuiusq; hois asin^o currit. isti^o hois asinus mouetur: itelligē do obliquū vt p̄s. ¶ Notādū tñ q; ea q; asserui i duab^o p̄ mis h̄nibus: r in 2° p̄ncipali alyis incis f̄monib^o sepissime r vt plimū intelligo obliquo recto apte añ: r n̄ apte p^o: hūc at modū loquendi: iam vltimo regi. vt substinentes viam latiorē habeant respondendi: quare rē.

Hic visis rñde ad rōnē (cededo) q; ista sūt d̄dictoria: r nego 2^{am} p̄tē (r ad p̄bationē) hois asinus n̄ currit. q; asin^o hois n̄ currit: nego 2as. si obliqu^o regi tur apte añ: r ad p̄bationē: rñdeo: q; ly hois asinus: r asin^o hois: in affirmatiuis auertū: r n̄ in negatiuis. si at obliqu^o tenet apte post: cedo 2as: r nego añs (r ad p̄bationē p̄ mā) nego 2as. nec arguit cū debito medio: qd̄ d̄buisset ee illud: huius asin^o e: qd̄ e falsū. r ad 2^{am} p̄bationē (dico) q; ista n̄ d̄dictoria n̄: hois asin^o non currit: r cuiuslibet hominis omnis asinus currit: p̄m istū intellectū: s; illi negatiue contradicit h. quilz hominis asinus currit: q; est va: q; rē. ¶ Capl3 de v̄tute: negatōis sup̄ terminū p̄cedētē: v̄l seqntē.

Quinto p̄ncipalr ad qōnē arguit sic. ¶ 3^a la sūt duo d̄dictoria inuicē d̄dictoria: q; hō e al: r aliq; hō n̄ e al: r hec sūt sil va. g rē. 2^a t3: cū maior: r minorē p̄bo: q; affirmatiua sit va māifestū e: r q; negatiua sit va (p̄bat sic) aliq; hō al n̄ e. g aliq; hō nō e al (p3 2^a t3) ab vno auertibili ad reliquū: r añs e v̄t3. g r 2^a t3: q; n. illa auertant (p̄bo) q; si n̄: hoc videt id q; ly al i ante stat d̄terminatē: r in p̄ntē distri butiue. S; 2ª añs e vna negatiua ppō de 3° ad iacētē: g ne gatio ipsius negat p̄dicatū a s̄bo: s; q; negatio negat illō negat distri butiue. g ly al qd̄ e p̄dicatū in ante negat distri butiue: r p̄ añs distri butiue supponit quod erat p̄bandū.

Pro solutione hui^o argumēti pono q̄tuor h̄nes: q; p̄ e ista. Sic nullū verbū supponit. sic nullus terius discretus cōez respic̄ supponē. p̄ ps e euidēs. qm̄ verbū seipz non fac̄ supponere: nec aliq; alius terius dat verbo supponē. 2^a ps p̄bat inductiue: taz affir matiue q; negatiue. sic. n. in ista. tu es hoc n̄ supponit cōiter s̄bz: nec p̄dicatū. ita nec in ista non tu es h. vt p3. ¶ Ex ista h̄ne seqt p̄. Q; nō quicqd̄ negatio negat. illud negat distri butiue (p3) qm̄ negatio negat tā verbū q; terius discretū: r nullū illoz negat distri butiue. ¶ 2° seqt. Q; negatio ne gat terminū cōez seqntē: deducto ipedimto cuiuscūq; alte rius signi distri butiui: r tñ non negat illud distri butiue: p3 in ista: tu non es iste hō demonstrādo me. vbi ly hō suppo nit discrete. ¶ 2^a h̄ e ista. Sic nullus terius distri butiū as̄ gno seqntē. sic nec aliq; aduob^o signis p̄cedētib^o distri butiue supponit (p̄ ps p3) nā nullus terius h3 viz distri buti di terminū p̄cedētē: r 2^a ps p3 inductiue: nā in q̄l3 illaz nō ois hō currit. non nullus hō currit: supponit ly hō deteria te: r nō distri butiue. ¶ Ex ista h̄ne sequit p̄. Q; negatio ne gat terminū supponētē cōiter: r nō negat illū distri butiue (p3) in q̄l3 istaz: sortes hō nō e. s̄z. non ois hō e. in q̄z nul la ly hō distri butiū. ¶ 2° seqt. Q; aliq; e negatiua de p̄suetō modo loq̄ndi: cuius p̄dicatū supponit cōiter: r nō distri butiue (p3 de illa) s̄z non ois hō e. ¶ 3^a h̄ e ista. Aliqua e ppō negatiua cuius p̄tum supponit cōiter: r non p̄fuse. nec d̄ter minate (p3 de ista) lapis ens n̄ e al. tenedo ly ens apte p̄di cati. in hac. n. ppōne ly ens aial e p̄dicatū r e terius cōis: si ne signo demonstratiuo. g supponit cōiter. non tñ suppoit deteriate: nec p̄fuse. qz vna ps supponit deteriate: r altera

distri butiue: r nulla illaz ab altera regi: vel sumat ista. ali quis hō vel asin^o nō e hō (dato) q; ly asinus sit ps p̄ri: r hoc ex^m magis oñdit h̄ne: q; p̄m. ¶ Ex ista p̄clōne seqt correla Coz^m rie p̄. Q; aliq; e ppō negatiua de 3° adiacēte. q; non e de con sueto: nec in p̄suetō mō loq̄ndi (p3 exēplariter in p̄dictis) qm̄ i ppōne negatiua d̄ p̄suetō mō loq̄ndi negatio p̄cedit p̄ dicatū r in ista de inconsuetō negatio seqt p̄dicatū: s; i nul la dictaz negatio p̄cedit: vel subsequit p̄dicatū. g rē. ¶ 2° Coz^m sequit. Q; aliqua negatio ponit inter pres p̄dicati: r tñ nō est ps p̄dicati (p3 i supradictis) vñ n̄ sp negatio sūpta inter ptes s̄bi: vel p̄dicati. tenet ifinite: s; sepissime negatiue ne gās verbū p̄ncipale. vt e oñsuz. ¶ 4° p̄clō e ista. Sic nega 4^a h̄ tio negat p̄dicatū as̄bo: non iterposita illis: sic verbū copu lat eadē sine mediatione sui (p3 in ista ppōne) aliq; hō al non e: in q; negat s̄m ap̄dicato: r copulat vñū cū reliq;. non tñ iterponit negatio: seu verbū s̄bo r p̄to. ¶ Ex ista h̄ne se Coz^m quit correlarie p̄. q; aliq; verbū ponit iter ptes p̄ri. r tñ nō e ps p̄dicati: s; v̄bū p̄ncipale (p3 i ista) sortes albū e aial. i q; ly albū e ps p̄ri. ¶ 2° sequit q; i aliq; ppōne verbuz citius Coz^o dat supponēz terio seqnti: q; p̄cedētē (p3 in supradicta) in qua p̄s supponit ly aial: q; ly albū. cū substātūū p̄s reci piat suppositionem: q; adiectiuum.

Hic ergo visis facilr rñde ad rōnē cededo ista d̄dictoria eē: r negādo negatiua3 ppōnez. r ad p̄bationē nego 2as: qz in ante nō distri butiū ly aial: r i ante ita. Et vltorius cū p̄bat: q; ly aial i ante stat distri butiue (cededo) q; p̄tum negat a s̄bo. r q; negatio ne gat istū terminū aial. non qd̄ distri butū s; bñ negat distri butiue terminuz se seqntē cōiter supponentē: deducto ipedi mēto cuiusq; alteri^o signi: q̄liter non est in p̄posito: q; rē. Capitulū de distri butione signi cadentis supra terminū distiunctum seu copulatum.

Exto p̄ncipalr ad qōnē arguit sic. ista sūt inuicē d̄dictoria. Quilibz hō v̄l asin^o e hō: aliq; hō vel nullus asin^o e hō: r h sunt duo va. g rē (tenz 2^a t3) cū p̄ pte añtis qz i se p̄tinēt oia reḡsita ad d̄dictionēz: qm̄ vna illaz e v̄lis affirmatiua: r reliq; p̄ricula ris negatiua de p̄silib^o extremis debite sup ponētib^o: supponit. n. p̄cise p̄ eisde: r ois terius rectus p̄nci palis i vna distri buti: i altera n̄ distri buti: r e p̄. iā p̄bo 2^{am} partē añtis: q; n. affirmatiua sit va (p3) p̄ exponētēs: r per inductionē. s; p̄bo negatiua sic arguēdo. nullus asin^o e hō. g aliq; hō vel nullus asin^o e hō (p3 2^a t3) a parte distiuncti ad totū distiunctū sine signo p̄fusiuo: vel limitate p̄cedētē no taz distiunctionis: r añs est verum. ergo r consequens.

Pro solutione hui^o argumēti pono q̄tuor h̄nes quaz p̄ma e ista. Oppinabile e p̄ h̄ signū v̄le affirmatiuū distri butiue distiuncti3. cū q̄l3 suo re cto: p̄bat: nā non maior e p̄positio hui^o hō q; e aial: q; istius hō vel asinus: s; signū affirmatiuū e distri butiū p̄mi. g idē signū e oppinabile posse distri butiue 2^m. ita q; ly hō vel asinus i hac ppōne. q; hō vel asinus est hō: distri butiū. ¶ Ex Coz^m ista h̄ne seqt. Q; h̄ est falsa. q; hō vel asinus e hō. qz ex illa cū ista vera. brunellus e hō vel asinus: seqt q; brunellus e hō qd̄ e falsū. r ex alio. qz 2° ei^o exponēs e falsa. s. nihil e hō vel asin^o qn̄ illud sit hō: cū suū d̄dictoriū est v̄p̄. ¶ Scdo Coz^m seqt. Q; q̄l3 talis e falsa. iste hō vel asin^o e hō. i q; demonstrat asinus. qz sp vna sua demonstratiua e falsa: significat. n. cō uertibilr: q; hoc qd̄ e hō vel asin^o e hō: qd̄ e falsū. ¶ 2^a h̄ e 2^a h̄ ista. Substētabile e signū affirmatiuū distri butiue p̄ rectu distiuncti. r scdm̄ p̄fundere apte p̄ri: p̄bat: nā substētabile e q; signū affirmatiuū non distri butiue 2^m rectū: nisi sit deter minatio p̄mi. S; scdm̄ rect^o distiuncti3 n̄ e determinatio p̄mi: g substētabile est signum affirmatiuū non distri butiue p̄z rectum: sed remittere istum apte p̄dicati cū p̄fusione nō:

Dubium

nisi sit determinatio primi: g substantabile est signuz affir
mationum non distribuere fm rectu: s; remittere illu apte
pdicati cu pfusione non distributiva: ita q huius ppōnis
glubet hō vel asinus ē homo: non ē s; totū disunctū: s; p
ma pars solū: que distribuif: r scōs rectus (tenz) se apte p
dicati pfuse tm. ¶ Ex ista rclōne sequit p. Qz h vlis est ve

Coz^m ra: qz hō vel asinus ē hō (p3) qz sic sumēdo vt asserit rclv
sio: h3 exponētes veras. s. hō vel asinus ē hō: r nullus ē hō
quin ille vel asinus ē homo. Itē oēs sue singulares sūt ve:
qz non h3 singulares nisi i qb^o demonstrat hō: r sua exclusi
ua ēt est vera. v3. tm hō vel asinus ē aliquis homo: vt p3 p

Coz^m exponētes. ¶ 2° sequit. Qz hec pna nō valet: qz hō vel as
inus ē homo: brunellus ē homo vel asinus. g brunellus est
homo. qz plus pdicat i minori: q; fuit s; m maioris: s; bñ se
quit: qz homo vel asin^o ē homo: brunellus ē homo. g bru
nellus vel asinus est homo: pna ē bona. s; negatur minor.

3° ¶ Tertia ē ista. Non obitate q disunctū sit s; m: adhuc
non distribuif nisi p m^o rectus: pma pars pbat sic: in hac p
pōne hō vel asinus ē hō: subycif ly hō vel asinus. g r in ista
ois hō vel asinus ē hō subycif s; lē (p3 pna) qz subalternan
tur inuicē: r aīcedens pbat. ista ē ouersio simplex: hō ē hō
vel asinus. r hō vel asinus ē hō: s; ly hō vel asinus fuit pdi
catū in p^o. g videt q debeat eē s; m in 2° (p3 pna) ex q aliū
de nō ipedit. 2° pars pnis pbat. s. n. signū affirmatiuū
distributiū scōm rectū distribuere: vel igit distribuere
istū p se: vel per accis: non p se: qz nisi terminū se imediate
sequentē distribuif p se: nec p accis: cū nō sit determinatio

Coz^m primi recti. g rē. ¶ Ex ista pne sequitur p. Qz ista pna nō va
let ois homo: vel asin^o est hō. g nihil ē hō vel asinus qn illō
sit homo (p3) qz aīs ē verū: r pnis falsus. nec arguit ab ex
posita ad alterā exponentiū. qm illud pnis non est 2° expo

Coz^m nēs: sed ista nihil est hō qn illud vel asinus ē homo. ¶ 2° se
quit. Qz ista pna nō valet qz hō vel asinus est hō: qz hō vel
asinus ē asin^o. g asinus ē hō. nec ē s; lū in p^o tertie. qm i isto
nō semp rcludit maior extremitas de minori: s; totū non
distributū de toto non distributo. id ex illis pmissis solū se
quit: q asinus ē hō vel asin^o: nec hoc o3 dicere: asin^o vel as
inus est hō vel asinus: pp negationē. ¶ Quarta rclusio est

4° ista. Aliq sunt dictionia in recto i quoz nullo distribuif
s; m: p3 de illis: qz hō vel asinus ē hō: aliq hō nō vel asin^o
est hō. in p^o. n. distribuif p m^o rectus: r scōs stat pfuse tm:
in scōa at determinate supponit p m^o rect^o: r scōs distribuif

Coz^m tur. ¶ Ex ista rclusione sequitur p. Qz aliq est vlis affirma
tiua i recto: cui nō corrūdet aliq exclusiua de extremis trā
spositis (p3) nā h est vā ois hō vel asinus ē hō. r h est falsa:
tm hō est hō vel asin^o (vt p3) p exponētes. ¶ 2° sequit. Qz

Coz^m vlis r exclusiue sue i recto idē termin^o: v; sibi p s; lū (t3 se)
ex eadē pte extremi: p3: nā huius vlis ois hō vel asinus est
homo hec est exclusiua. tm homo vel asinus est homo: vbi
p3: q in vtraq; ponitur ly asinus a parte subiecti.

his vlis rñdet ad rōnez. rcedēdo qz illaz. sed ne
go illa eē dictionia. ex quo nō determinat
nota disiuccionis p negationē pcedentē i aliq illaz. id dī
ctoziū isti. qz hō vel asinus ē hō: ē h: aliq hō vel asinus ē
hō: q falsa ē: significat. n. assertiue: q aliq hō nō ē hō: r q nul
lus asin^o ē hō: quod est fa^m pro prima parte: quare rē.

¶ Capitulum de vniiformi: r disiformi situatione signozū: in
partibus contradictionis.

Septimo principalr ad questionē ar
guif sic. Ista sūt inuicē dī
ctoza. hō vel asin^o nō ē hō: r ois hō vel ois
asin^o ē hō: r h duo sūt vā. g rē: p3 pna: cū p^o
pte aītis. qm vna illaz ē vlis affirmatiua:
r altera indefinita negatiua de extremis cō
silib^o p eisdē p cise supponētibus r debito
mō. qm ois rect^o pncipalis i vna nō distributus i altera di

struif: r e; neq; ē aliūde aliud ipediētū. g ista sūt inuicē
dīctoza. S; iā pbo: q ista sūt duo vera: h. n. ē vā: hō vel
asinus nō ē hō. qz asinus nō ē hō. g hō vel asin^o nō ē hō: p3
pna: apte disiuicti ad totū disiuictū. r aīs ē verū. g r pnis: al
tera at sic inductiue pbat. iste hō vel ois asin^o ē hō: r iste
sic de singulis: r isti sūt oēs hoies. ergo ois hō vel ois asin^o
ē hō: aīs at pbat. nā qz cūq; singulari sūpta: arguit vt p3^o.
iste hō ē hō. ergo iste hō vel ois asin^o ē homo: p3 pna: apte
disiuicti ad totū disiuictū sine ipediētō: aīs ē verū. g r pna.

Pro solutione hui^o arguēti pono qtuoz pnes:
quaz p^o ē ista. Cōueniēs ē in dī
ctōe formali signa cōpetentia dissilr affirmare: p3. nā ista
sūt dīctoza formali: aliq hō nō ē: r qz hō est. in qb^o affir
mant ābo signa. nō qdē similia: s; dissimilia r alterius spēi
Idē p3 i yppotheticis: in qb; disiuictiua affirmatiua dīc
copulatiue affirmatiue p signa nullibi negata: voco at ad p
sens affirmatiuū: qd i fluxū pcedentis negatōnis nō suscipit

¶ Ex ista cōclusionē sequit p. Qz alicui ppōni duo imediate
dīctoza specificē distincta formali corrūdet: pbat: nam
isti qz hō ē corrūdet ista duo: aliq hō nō ē: r nō qz hō est
eq pmo: r eq imediate. qm eque imediate subordinat eadē
metali: q at ista distiguanē spē: p3: qm pōnes illaz ingre
diunt signa spē distincta. s. aliq r qz. ¶ 2° sequit. Qz aliq
due pōnes disticte spē eidē eq p mitali subordinant ppō
ni: p3: de illis duab^o negatiuis quaz qz eque p subordinat
buic mitali: aliq hō non ē. ¶ 2° ē ista. Non est sp cōue
niēs idē signū: vel p s; lē in vtraq; pte dīctionis affirmare
p3 iductiue: nā i illa qz hō ē. affirmat signū. r i nullo suo
dīctoza affirmat idē vel p simile. i ista. n. nō qz hō ē: nega
tur signū p s; lē: r in ista aliq hō ē: s; affirmet signū illō nō
ē p s; lē. ¶ Ex ista cōclusionē sequit correlarie p. Qz ista non
sūt dīctoza: aliq hō vel asinus ē homo: r qz hō vel nullo
asin^o ē homo: qz qz illaz ē ppō vera: r h. idē: qz vtrobiq; af
firmat nota disiuicti: s; pme dīcit ista. qz hō nō vel asin^o
ē hō: r scōe dīcit ista: aliq hō r asin^o ē homo. ¶ Scōe se
quit. Qz ista non dīcūt hō vel asinus nō ē homo: r ois hō
vel ois hō est homo: pp eadē cām. s; pme dīcūt ista ois hō r
ois asinus ē homo: scōe vero h: hō r asinus non ē hō. ¶ 3°
conclusio ē ista. Cōueniēs sit signū ca^m vel sibi p simile i vtra
q; pte dīctatis affirmare: nō tm licz B conueniūt signo pp
pothetico: pma ps p3 de illis: qz hō est quilz hō non ē. 2°
ps p3 ex B: qz ista nō sūt dīctia: qz hō vel asinus ē homo: qz
bet hō vel nullus asin^o ē homo. qm ambo vā sūt: s; dīctū p
me ē vna illaz: nullus homo vel asinus ē homo: aut illa q
libet hō r nullus asinus ē homo: dīctū aut scōe ē illud: qz libz
homo r ois asin^o ē homo: que ē falsa. ¶ Ex ista pue sequit
correlarie pmo. Qz aliq sūt dīctia iu recto: in quoz vno distri
buit s; m: r non i alio: p3 de illis quilz homo: vel asinus est
hō: nullus hō vel asinus ē homo. ¶ Scōe sequit. Qz a. ppō
ni dīctant. b. c. r tm signū. b. distribuif suū s; m: r nullū signū
. c. distribuif ipsū s; m: p3: nā isti q sit. a. qz homo vel asinus
ē homo dīctant iste: nullus hō vel asin^o ē homo: qz hō r nul
lus asinus ē homo: quaz p^o sit. b. r 2°. c. vbi p3: q signū. b.
distribuif suū s; m pp vehemētiā negationis pcedētis: r nul
lū signū distribuif suū s; m. qm in s; bō sūt duo signa: quoz
vnu distribuif vnā pte: r reliquū alterā. ¶ 4° conclusio ē
ista. Cūcūq; pcculari sub dīctū rñdet de signo p simili ca
thegozico: s; nō sili yppothetico: pma pars p3 iductiue: nā
isti: aliq hō currit: rñdet ista: aliquis hō non currit: r sic b
alys. scōa pars pbat. nā isti aliquis hō vel asinus non ē hō
non corrūdet aliq istoz sub dīctoz: aliquis homo vel as
inus ē homo: aliquis hō vel ois asinus est homo: qz sub dī
ctū illi^o ē subalternū sui dīctozi: s; nullū istoz subalter
nat suo dīctozi: vt p3 ex dictis: S; hic aliquis hō r ois
asinus ē homo: subcontrariat negatiue ppositis: s; certū est
q signa yppothetica: vel coniuictiua: nō sunt similia. g rē.

Co¹ Ex ista dictione sequitur p. qd aliq subdriant in recto: i quoz vno distribuitur p sibi: et in alio. p de illis: ho vel asinus n e ho: ho et ois asin e ho. **Co²** z^o sequitur q lz cuilibz indefinite vel particulari affirmatiue de signo hyppotbetico subdrii corrideat signi p illis: non tñ e sp B contigit. p^o ps p3. qz subdrii illi: aliq ho vl asin e ho: e istud. aliq homo non vel asin e ho. z^o vo ps patuit: qz huic. homo vel asin n e homo: n corrideat aliud subcontrariu qz B vel sibi consimile: homo et ois homo asin e homo.

His ergo visis facit soluit argu^m dicedo: vt prius: q illa n snt dictionia: qz nulli negat nota disiuncti: s dictioniu affirmatiue e illd: ho n vel ois asin e homo: q e falsa. cu egualeat isti false: ois ho et asin n e ho: asserit. n. boiem n ee boiez. Itē dictioniu negatiue est illud: ois ho et ois asin e ho: q e falsa: vt inductiue et exponibiliter patet: quare zc.

Capitulum de similitudine et dissimilitudine extrinsecarum dictionis.

Stano pncipalr ad qstiones arguif sic. Duo dictionia iter se dictionia snt duo falsa. qd va: p3 p^o: et ans p/bat: ista snt duo falsa. qlibz ho et asin e asin: aliq ho et nullus asin e asin: et h iuice dicitur. g. zc. pna t3. cu pma pte antl: qz negatiua asserit nullu asinu ee asinu: qd e falsu. et scdas pte pbo: qz si ista n diceret B eet: qz n contigit ide signu affirmari i vtroq dictionioz. S3 d. si illa n snt dictionia: de f g dictioniu negatiue: et sequitur p ea q dca snt i alio pncipalr: q bec dicitur: qlibz ho vel asin e asin: aliq ho et nullus asin e asin: s3 h n videt coueniens. qm tē aliq contradiceret: q n eent de p sili: vl conuertibili subto. qd e contra regulas contradictionioz.

Pro solutione hui argu^mti pono qtuor pnes: qz pma e ista. Aliq iuice dicitur: qru subta n snt filia: nec iuice couertit: p3 d istis: aliqd e: et nihil e. qru subta snt. ly. aliqd et ly. nihil. q vt p3 n couertunt: nec iuice filiant. imo repugnat et dicitur. **Co¹** Ex ista dictione sequitur pmo q aliq formalr dicitur. et tñ subta n supponit p eode nec p eisdē. p3. qm li aliqd p aliq supponit et ly. nihil p nullo. **Co²** z^o sequitur q aliq iuice dicitur i figura d i: e: et tñ vnū illoz e alicui qritatis: et reliquū nullū. p3. Nā illa dicitur. aliqd e. et nihil e: et pma e indefinita. fa at nullū qritatis: cu subdm n sit termin^o cathegorematic^o: subordinaf. n. vni pplexo ex termino cathegorematico: et sincathegorematico. s. nullū ens. **Co³** Secūda dco e ista. licet alicuius dictionis extrema explicite dicitur: eiusdē tñ impli cita snt filia et couertunt: pma ps p3 de illis. aliqd e: et nihil e. vt e dcm. secūda at de eisdē qz subta implicite. snt ly ens. qm subordinaf illis. aliqd e: n aliqd e. seu istis. aliqd ens est: nullū ens e. q snt subta filia. **Co⁴** Ex ista dictione sequitur pmo. q aliq ppo nullū qritatis subordinaf vni metali alicuius qritatis: p3 d ista: nihil e chimera: q suordinaf huic. nullū ens e chimera. nec B e iconueniens: sic n est inconueniens: q vna de scdo adiacete subordinaf vni de tertio adiacete. **Co⁵** Secūdo sequitur q aliq ppositioes iuice ouertunt: qru extrema formalr dicitur: p3 de istis: nihil e nihil. nullū ens e nullū ens: i pma. n. subycif ly nihil: et pdicat consile. i scda at subycif ly ens: et pdicat secū conuertibile. **Co⁶** z^o e ista. aliq formalr contradicit qru subta nec implicite nec explicite couertunt. p3 de ill. aliq ho vl asin n e asin. et q libz ho et ois asinus e asinus: subm. n. pme est ly homo. vl asinus: et subm scde ly ho et asinus: q vt liquet: n iuice conuertunt. Nā nihil e ho et asin: lz aliqd sit homo vel asin.

Co¹ Ex ista pne sequitur p^o. q aliq drianf: q nec implicite nec explicite snt d subtl. filib^o: p3 d istis: qlibz ho vl asin e asin. et q libz ho et null^o asin e asin. **Co²** z^o sequitur q aliq iuicez subcontrariant q n snt de cōsilib^o subtlis: nec iuice couerti

bilib^o: p3 de istis: aliq ho vel asin n e asin: aliq ho et ois asin e asin: vt p3 itueti. **Co⁴** z^o e ista. Cuiuslibz dictionis de extremis signis hyppoteticis n couictis implicite vl explicite subta snt filia: et secū conuertibilia: p3 ista dco in ductione: de oib^o dictionioz n hntib^o extrema couicta p si gna hyppotetica: qd dico p3 z^o dco clusionē: et n obstate B q extrema dictionioz n snt filia: tñ extrema notaz hyppoteticaz debet ee filia: vn h dicitur formalr: aliq ho vel asin n e ho: et qlibet ho et oē rudibile e ho: qz extrema signoz hyppoteticoz snt filia. v3. asin et rudibile. **Co²** Ex ista dco clusionē sequitur p. q ista n dicitur: ois ho e aial. et oē risibile e aial: qz snt de subtlis simplicib^o n filib^o aliqmō: s3 ouertibilib^o. **Co³** z^o sequitur q ista dicitur: qlibz ho e al. et ho mascul^o n e aial. lz subta n sint filia explicite: snt tñ filia implicite: qz ambo subordinaf vni dceptui metali simplici: significati solū hoies masculos: que voce simplici vocam^o ly vir. et si nom simplex n hēm^o iconueniens nullū foret.

His igitur pmissis rñdet ad rationē dcedēdo il la ee simul falsa. s3 n iuicem dicitur: qz nullibi negat copulationis nota. Et dcedo vlteri^o q subta dictionis n sp snt filia: vl ouertibilia: et B necio fit. qñ fit mixtura diuersaz notaz hyppoteticaz spē distictaz: vbi at sumeret eadē: vel cōsilia nota negata: tē i vno dictionioz subta deberet ee filia: vt h. qlibz ho et asin e asin: aliq ho n et asin e asin. qlibz ho vel asin e asin. aliq ho n vel asinus e asin. Dicat g dcedēdo q dictionium p pponis. s. q libz ho et asinus e asinus. e vnū illoz. aliq ho n et asin e asinus. aliq ho vel null^o asin e asinus: dictioniu vo scde. v3. aliq homo et nullus asinus e asinus. e bec. qlibz homo vel asinus est asinus. quare zc.

Capitulum de distributione signi cadentis supra terminum conditionatum.

Pro pncipalr ad qonē arguif sic. ista snt duo va. oē ens si currit mouetur. et aliqd ens si currit: n mouet. et eadē iuice dicitur. g. qd va. t3 p^o. et pbat ans. p q vlis sit va inductiue sic. B ens si currit mouet. et illd. et sic de singul. et h snt oia entia. g. oē ens si currit mouet. Itē exponit sic. es si currit mouet. et nullū e ens qn illd si currit moueat. g. zc. p3 p^o. ab exponētib^o ad expositū. et ans e v3. g. et ans. Jā p/bat negatiua sic. B n mouet demonstrado gescēs: et B e aliqd ens si currit. g. aliqd ens si currit n mouet. p3 p^o a resoluetib^o ad resolutū. patēte p^o pte antis. pbo scdas. s. q ista dicitur. Nā et si affirmatiue posset dari h p dictionio. aliqd ens n si currit mouet. dicedo. q n d3 idē signū affirmari i vtroq dictionioz. nodū tñ e solutū arg^m. qz qro d dictionio illi^o negatiue. aliqd ens si currit n mouet. et p3. q n poterit dari aliqd dictioniu q assignatū. s. oē ens si currit mouet: qz nota dictionis n h3 nota oppositaz affirmatiua. sic nota copulationis vel disiunctionis: qre zc.

Pro solutione hui argu^mti pono qtuor pnes p^o p^o qz p^o e ista. licet extremū hyppoteticū ab sūptū a signo affirmatiuo non distribuat: tñ dctū ab eodē recipit distributionē. p^o ps p3. ex dco. Nā i ista: ois ho vel asinus e asin. n distribuit totū disiuctū: lz sit subm. s3 solū p^o ps. z^o. at ps. pbat ex isto ex^o. oē qd e ho vel asinus e ho. totū. n. disiuctuz distribuit rōne dctionis facte a relatiuo i hac ppo. ois ho aial est. n distribuit ly aial. et tñ dicedo. ois ho qui e aial e. distribuit. ly. aial p dctionē relatiui. et ita dī in pposito q n distribuit z^o ps extremi hyppotetici nisi dbat p limitationē pcedētē. **Co¹** Ex ista pne sequitur p. q signū vlc distati^o distribuit cū relatiuo. qz sine eo: et tñ relatiuū n agit ad distributionē: p^o ps e eui dēs ex pne: et z^o silt: qz relatiuū n h3 vī distributiua. **Co²** z^o sequitur q nlla istaz dntiaz. v3. ois ho vel asin e ho. g. oē qd e

Dubium

hō vl' asin' ē hō: oē ens si currit mouet. q̄ oē qd' ē ens si currit mouetur. q̄. aīns. n. ē vep: a nō falsū: vñ i q̄libet illaruz arguīta terminō nō distributo. ad terminū distributū. ex q̄ i ante nō distribuit extremū hypoteticū. r in nōte recipit distributionē. ¶ 2° h' ē ista. licet alicui ppōni d' extrēo hypotetico nō copulato nō dicit vna d' extrēo cōsili absolute sūpto: alia tñ dicit de h' extrēo d'cto. p3. qm̄ d'ctoriū illi' hō vl' asin' nō ē asin'. nō ē h. oīs hō vl' asin' nō ē asin'. vt patu it. tñ p̄t eē illd: oē qd' ē hō vl' asin' ē asin': r notāter dico q̄ nō copulato. qz h' hō r asin' nō ē hō. nō p̄t eē aliō d'cto q̄ illd. oīs hō vel oīs asin' ē hō. si. n. diceret oē qd' ē hō r asin' est hō. duo q̄ d'ciceret eēt duo falsa. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ ista nō d'cūt. oē ens si currit mouet. r aliqd' ens si currit nō mouet. qm̄ distributio nō cadit sup' h'az p̄tē d'ctoati. ¶ 2° seq̄t. q̄ illa formalr d'cūt: aliqd' ens si currit nō mouet. r oē qd' ē ens si currit mouet. h'z. qz ex q̄ nō p̄t dari extremuz absolutū i suo d'ctorio: p̄ueniēs ē q̄ def' d'ctū. ¶ 3° h' est ista. Aliq̄ iuicē d'cūt i figura de icē: q̄ nullū ponit i eē. p3 de ill. oē ens si currit mouet. r aliqd' ens nō si currit mouet. ex nullo. n. istoz seq̄t formalr aliqd' vel aliq̄lr eē suis se: vel fore. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ aliq̄ ē ppō affirmatiua de 2° adiacēte. q̄ nihil vel aliq̄lr pōit i eē. p3 de ista. an' xps si ē. ¶ 2° seq̄t. q̄ aliq̄ ē ppositio singularis i cui' subto ē termin' mediat' q̄ nō ē resolubilis: s3 ē d'ctioalr pbabilis. p3 de illa. h' si currit mouet. q̄ pbat' p h'ac cōditionalē: si h' currit mouet. ¶ 4° h' ē ista. Aliq̄ sūt ppōnes d' d'ctioato subto d'ctiois denomiatiois oio. q̄z extrēa eisdē mentalib' subordināt. r tñ vna pōit i eē. r nō reliq̄ p3 de istis. oē ens si currit mouet. r oē qd' ē ens si currit mouet: p̄. n. nō pōit in esse. r 2° ponit: cū ex ea seq̄t formalr aliqd' moueri. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ nota d'ctiois d'ctioalr sūpta: h3 vi distra hēdi copulā pncipalē. p3. qz nō seq̄t: an' xps ē ens si currit. q̄ an' xps ē. ¶ 2° seq̄t. q̄ nota cōditōis d'ctioalr sūpta: h3 maiorē vi distra hēdi q̄ aliqd' p̄cipiū. p3. qz p̄cipiū vt d' cōiter a pte subti nō distrahit. r d'ctio ita. vñ bñ seq̄t: futurus ē an' xps. q̄ an' xps ē. h3 nō seq̄t an' xps si currit ē. q̄ ante xps ē. Itē p̄cipiū nō distrahit. si ali' termin' mediat iter eū r vñ: d'ctio at nō ipedit. vñ l3 seq̄t: an' xps ē an' xps futur'. q̄ an' xps ē. non tñ seq̄tur. atē xps est coloratus: si ipse est albus. ergo antē xps est.

Hic visis rñdēf ad rōez. dcedēdo ābo illa: oē ens si currit mouet. r aliqd' ens si currit nō mouetur: nec ista sunt d'ctoria. qz distributio nullibi cadit sup' notā d'ctionis. iō d'ctoriū p̄ ē illd. aliqd' ens nō si currit mouet. q̄ ē falsa. r d'ctoriū scōe ē illud. oē qd' ē ens si currit mouet. q̄ ē falsa: qz ex illa r ista vā. gescēs ē aliqd' qd' est ens si currit: seq̄t q̄ gescens mouet. qd' ē falsū. Et si aliq̄s vellet hic sic oio arguere. oē ens si currit mouet. s3 gescēs ē ens si currit. q̄ gescēs mouet. nego nōaz: qz non d3 p̄ dicari i scōa sp̄ sub3 maioris. vl' d'ctio. s3 distributū p̄ signo. Itē bñ seq̄t. oē ens si currit mouet. h' ē es. q̄ h' si currit mouet. q̄ cūq̄ d'ctioato: an' ē vep. r nōs sūlr. q̄re rē.

¶ Ca^m d' limitatōe termi ascēsu ad ip̄z r d'cēsu ad inferiora.

Secundo pncipalr ad qōnez arguī sic ista sūt duo d'ctoria. Doc sci ens ppōnē ē hō: r h' sciēs ppōnē nō ē hō. d'ctio strādo te: r eadē sūt duo vā. q̄ itētū. p3 2° cū maior: qz singularis affirmatiua r singularis negatiua: de d'ctioalr extrēis supponenti b' p vno eodē: iuicē d'cūt. s3 maiorē pbo. nā qz affirmatiua sit vā māifestū ē. r negatiua sic pbo. h' sciēs illā ppositionē nō ē hō. vel h' sciēs istā ppōnē nō ē hō. r sic de singul. q̄ h' sciens aliquā ppositionē nō ē hō. p3 2°. a singularib' termini supponētis d'ctioate ad eūdē. r an' ē vep: qz vna ps ē vā: h. n. ē vā: h' sciēs istā ppōnē nō ē hō de mōstrādo ppōnē falsā. vt p3 itueti. Itē ppōnē h' sciēs non

ē hō. q̄ h' sciēs ppositionē nō ē hō. p3 nō acōuertibili ad cōuertibile: qz ppōnē h' sciēs. r h' sciēs ppositionē cōuertit. an' at sic pbat. istā ppōnē h' sciēs nō ē hō d'ctiostrādo ppōnē falsā. r h' ē ppositio. q̄ ppōnē h' sciēs nō ē hō. p3 2°. ab inferiori ad suū supi' negatōe postposita: r cū d'bito medio. cōsili pbat illa duo. h' qd' ē aial ē hō. rly qd' ē aial nō ē hō. q̄ rē

Pro solutione hui' argumēti pono 4° h'nes: q̄ rū p̄ ē ista. Aliqs termin' distribut' p mltis. p̄t limitari ad solū suppositionē vni'. p3. nā i ista ppōne. oīs hō currit. distribuit ly hō p oī boie. r adueniēte sibi h' d'plexo. qd' ē h' te d'ctiostrādo: nō supponit nisi p vno solo. q̄ h' vā. an' p3. qm̄ d'cedo. oīs hō q̄ ē h' currit. nō distribuit ly hō nisi pro te. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ aliqs termin' apt' mat' p plibus supponē: d'ctioate supponit: r nō supponit nisi p vno. p3 i ista. aial qd' ē h' est hō. ¶ 2° seq̄t. q̄ aliqs termin' supponit distributiue: vl' d'ctioate: sub q̄ nō licet d'cedere copulatiue. vl' d'ctioate. p3. qz nugatorie d'cederet. ex q̄ nō supponit nisi p vno: r si d'cederet ad plā: mal' foret d'ctiostrādo. ex q̄ termin' nō supponeret p q̄ l3 illo rū. ¶ 2° h' ē ista. Sic termin' min' cōis h3 vi restrigēdi termin' cōiorē: tā an' q̄ p̄. ita pnomē d'ctiostrātiū. p̄ ps p3. ex eo q̄ i q̄ l3 istaz. aial qd' ē hō ē rationale. hō q̄ ē aial ē rōnal. supponit ly aial solū pro boie. iō restrigē ab illo termino hō. 2° vo ps p3. i q̄ lib3 istaz. h' qd' ē aial ē hō: aial qd' est hoc ē aial: vbi ly aial restrigē a pronomie demonstratiua. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ aliq̄ ppositio vltis: vl' indefinita i p pōne d'ctio r accidētali formalr d'ctio cū sua singulari. p3. qm̄ formalr seq̄t. oē aial qd' ē hoc currit. q̄ h' aial qd' est hoc currit. r e' r ē seq̄t. aial qd' ē hoc ē albu. q̄ hoc aial qd' ē hoc ē albu. nllō. n. cāu eēt an' vep sine nōte. ¶ 2° seq̄t. q̄ aliqs termin' cōis. r aliqs termin' discret' iuicē formalr d'ctioant. p3 d' istis. hoc aial qd' ē iste hō. r aial qd' ē iste hō: l3 iste termin' nō possit supponere p plib': tñ nō sibi repugnat: vñ si plēs possent eē iste hō. de q̄ lib3 illoz possēt vificari. ¶ 3° h' ē ista. Sic aliq̄ ppositio indefinita affirmatiua isert formalr ex vna singulari: ita r negatiua ex altera singulari. p3. qm̄ sic seq̄t: h' aial qd' ē hoc currit. q̄ aial qd' ē hoc currit: ita seq̄t: hoc aial qd' ē hoc nō currit: igit' aial qd' ē hoc nō currit. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ aliq̄ ē ppositio indefinita negatiua quā nō l3 iserri nisi ex vna singulari. p3 ex pōi ex q̄ subm nō supponit nisi pro vno. ¶ 2° seq̄t. q̄ ista 2° nō valz. iste hō q̄ ē hoc aial nō ē hō: vl' iste hō q̄ ē hoc aial nō est hō: r sic de singul. r bec sūt oia aialia. q̄ iste hō q̄ ē aial nō ē hō: an' n. ē vep: d'ctiostrādo i vna pte asinū ply hoc aial. r nōs ē falsū. r rō d'ctiostrādo. qz ex q̄ nō supponit ly aial nisi pro vno: frustra r icpte iducit ex mltis singularibus: q̄ sua supponē nō respicit. ¶ 4° h' ē ista. Nō oīs termin' d'ctioate supponēs pro plib' ē d'ctioate iseribil'. p3. qz nō seq̄t. iste de' creās hoc ens nō ē de': vl' iste de' creās hoc ens nō ē de': vel sic de singul: r bec sūt oia entia. q̄ iste de' creās aliqd' ens nō ē de': an' ē vep pro illa singulari i q̄ p ly hoc d'ctiostrādo celū: r nōs falsū. ¶ Ex ista h'ne seq̄t p. q̄ sub aliq̄ termino d'ctioat d'cedere d'ctioate: q̄ nō ē iseribil' d'ctioate s3 d'ctioate. ista 2° probat: qm̄ optie seq̄t: hoc creās boiez nō ē de': r isti sūt oēs boies. q̄ hoc creās istū boiez nō ē de'. vel hoc creās istum hominem non est deus: vl' sic de singulis. e' autem non sequitur. dato. qz deus aliquem hominē creet: r aliq̄ non creet: d'ctioate p ly hoc d'ctiostrādo deū vep. tñ bñ seq̄t d'ctioate: vt hoc creās hūc boiem: vel illū: vl' sic de singul: nō ē de'. r isti sūt oēs boies. q̄ hoc creās boiez nō ē de'. 2° ē bona. s3 p̄ ps an' ē falsa: qz suū d'ctoriū ē vep: videlz hoc creās hūc boiez: vel illū: vel sic de singulis: ē deus. ¶ 2° seq̄t. q̄ illa 2° nō valz. hoc creās istū hominē nō ē de'. q̄ hoc creās istū boiez: vel illū. vel sic de singulis: nō ē deus: qz an' ē vep: r nōs falsū d'ctiostrādo hominē diu creatū. r licet negatio nō neget d'ctioate: tñ qz li